Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (stora avdelningen)

av den 10 september 2025 *

”Miljö – Delegerad förordning (EU) 2022/1214 – Taxonomi – Fossilgas- och kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter – Inkludering i hållbara ekonomiska verksamheter – Investeringar – Bidrag till omställningen till en neutral ekonomi i enlighet med 1,5 °C-målet i Parisavtalet – Målet om nettonollutsläpp år 2050 – Väsentligt bidrag till begränsning av eller anpassning till klimatförändringar – Artiklarna 10 och 11 i förordning (EU) 2020/852 – Begreppet ’koldioxidsnål verksamhet’ – Betydande skada för miljömålen – Risker kopplade till allvarliga reaktorolyckor – Risker kopplade till högaktivt radioaktivt avfall – Risker kopplade till torka och klimatfaror – Försiktighetsprincipen – Tekniska granskningskriterier – Minskning av utsläppen av växthusgaser – Artikel 290 FEUF – Begreppet ’väsentliga delar’ av en lagstiftningsakt – Vetenskapliga bevis – Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning – Uppenbart oriktig bedömning”

I mål T-625/22,

Republiken Österrike, företrädd av M. Klamert och F. Koppensteiner, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna S. Lünenbürger, K. Reiter och M. Kottmann,

sökande,

med stöd av

Storhertigdömet Luxemburg, företrätt av A. Germeaux och T. Schell, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av C. Ladenburger, R. Tricot, G. von Rintelen, C. Auvret och B. De Meester, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Bulgarien, företrädd av T. Mitova och S. Ognianova Ruseva, båda i egenskap av ombud,

av

* Rättegångsspråk: tyska.

Republiken Tjeckien, företrädd av J. Vláčil, och L. Dvořáková, båda i egenskap av ombud,

av

Republiken Frankrike, företrädd av T. Stéhelin, B. Fodda och M. de Lisi, samtliga i egenskap av ombud,

av

Ungern, företrätt av M. Fehér och K. Szíjjártó, båda i egenskap av ombud,

av

Republiken Polen, företrädd av B. Majczyna, M. Rzotkiewicz och K. Rudzińska, samtliga i egenskap av ombud,

av

Rumänien, företrädd av E. Gane, M. Chicu och O.-C. Ichim, samtliga i egenskap av ombud,

av

Republiken Slovenien, företrädd av A. Grum och B. Jovin Hrastnik, båda i egenskap av ombud,

av

Republiken Slovakien, företrädd av E. Larišová, i egenskap av ombud,

och av

Republiken Finland, företrädd H. Leppo, i egenskap av ombud,

intervenienter,

meddelar

TRIBUNALEN (stora avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. van der Woude samt domarna S. Papasavvas, A. Marcoulli, M. J. Costeira, O. Porchia, M. Kancheva, U. Öberg, G. De Baere, T. Pynnä, J. Laitenberger, G. Steinfatt, D. Petrlík, P. Zilgalvis (referent), E. Tichy-Fisslberger, och L. Spangsberg Grønfeldt,

justitiesekreterare: handläggaren S. Jund,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

med beaktande av åtgärden för processledning av den 10 september 2024 och kommissionens och svar som inkom till tribunalens kansli den 30 september 2024,

efter förhandlingen den 21 och 22 oktober 2024, vid vilken Republiken Österrike yttrade sig över detta svar,

följande

Dom

1 Republiken Österrike har med stöd av artikel 263 FEUF väckt talan om ogiltigförklaring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2022/1214 av den 9 mars 2022 om ändring av delegerad förordning (EU) 2021/2139 vad gäller ekonomiska verksamheter inom vissa energisektorer och delegerad förordning (EU) 2021/2178 vad gäller särskilda offentliga upplysningar för dessa ekonomiska verksamheter (EUT L 188, 2022, s. 1) (nedan kallad den angripna förordningen).

Bakgrund till tvisten

2 Den 18 juni 2020 antog Europaparlamentet och rådet förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088 (EUT L 198, 2020, s. 13) (nedan kallad taxonomiförordningen).

3 Enligt artikel 1.1 i taxonomiförordningen fastställer denna förordning kriterierna för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar i syfte att fastställa i vilken grad en investering är miljömässigt hållbar. Enligt skäl 3 i samma förordning utgör förordningen ett viktigt steg i riktning mot målet att uppnå en klimatneutral union senast 2050.

4 I detta syfte inför taxonomiförordningen, såsom framgår av skälen 6 och 12 i förordningen, ett enhetligt klassificeringssystem för hållbara verksamheter som harmoniserar kriterierna för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet är miljömässigt hållbar på unionsnivå, vilket ger investerare och andra ekonomiska aktörer en gemensam förståelse för vilka ekonomiska verksamheter som är miljömässigt hållbara.

5 Den 4 juni 2021 antog Europeiska kommissionen delegerad förordning (EU) 2021/2139, om komplettering av taxonomiförordningen genom fastställande av tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av eller anpassningen till klimatförändringarna och för att avgöra om den ekonomiska verksamheten inte orsakar någon betydande skada för något av de andra miljömålen (EUT L 442, 2021, s. 1).

6 Den 9 mars 2022 antog kommissionen den angripna förordningen, som bland annat syftar till att fastställa tekniska granskningskriterier för att inkludera vissa verksamheter inom sektorerna för kärnenergi och fossil gas i den kategori av verksamheter som med stöd av artikel 10.3 i taxonomiförordningen ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar, och i den kategori av verksamheter som med stöd av artikel 11.3 i samma förordning ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar (nedan kallade de tekniska granskningskriterierna).

Parternas yrkanden

7 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har yrkat att tribunalen ska

– upphäva den angripna förordningen, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

8 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland, har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta Republiken Österrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Tillämpliga bestämmelser

9 Till stöd för sin talan har Republiken Österrike åberopat sexton grunder.

10 De första åtta grunderna rör ekonomiska verksamheter inom kärnenergisektorn.

11 Den första grunden avser åsidosättande av förfarandereglerna i taxonomiförordningen och av artikel 6.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1119 av den 30 juni 2021 om inrättande av en ram för att uppnå klimatneutralitet och om ändring av förordningarna (EG) nr 401/2009 och (EU) 2018/1999 (Europeisk klimatlag) (EUT L 243, 2021, s. 1) (nedan kallad den europeiska klimatlagen).

12 Den andra grunden avser åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen.

13 Den tredje grunden avser åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen.

14 Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 17 i taxonomiförordningen vad gäller de olika granskningskriterierna, artikel 19 f och g i samma förordning samt av försiktighetsprincipen.

15 Den femte grunden avser åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen sam av försiktighetsprincipen.

16 Den sjätte grunden avser åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen.

17 Den sjunde grunden avser åsidosättande av syftet med och den ändamålsenliga verkan av taxonomiförordningen på grund av risken för marknadsfragmentering.

18 Den åttonde grunden avse åsidosättande av artikel 290 FEUF.

19 De övriga åtta grunderna rör ekonomiska verksamheter inom fossilgassektorn.

20 Den nionde grunden avser åsidosättande av förfaranderegelrna i taxonomiförordningen och av artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen.

21 Den tionde grunden avser åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen.

22 Den elfte grunden avser åsidosättande av principen om teknikneutralitet i artikel 19.1 a och j i taxonomiförordningen och diskrimineringsförbudet.

23 Den tolfte grunden avser åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen.

24 Den trettonde grunden avser åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen.

25 Den fjortonde grunden avser åsidosättande av artikel 19.1 i) i taxonomiförordningen, eftersom inkluderandet av fossilgasrelaterade verksamheter medför en risk för strandade tillgångar.

26 Den femtonde grunden avser åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen.

27 Den sextonde grunden avser åsidosättande av syftet med och den ändamålsenliga verkan av taxonomiförordningen på grund av risken för marknadsfragmentering.

28 Tribunalen inleder sin prövning med att pröva den första och den nionde grunden tillsammans. Vad gäller kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter prövar tribunalen sedan den åttonde och den andra grunden, därefter den tredje och den fjärde grunden tillsammans, och slutligen den femte, den sjätte och den sjunde grunden.

29 Vad gäller fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter kommer tribunalen först pröva den tionde grunden och därefter den elfte till och med den sextonde grunden.

Inledande anmärkningar om omfattningen av den rättsliga prövningen

30 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att grunderna avser felaktig rättstillämpning vid tillämpningen och tolkningen av taxonomiförordningen, och att tribunalen därför bör göra en fullständig domstolsprövning.

31 Kommissionen har bestritt detta argument.

32 Tribunalen erinrar om att när en unionsinstitution förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, särskilt vid komplicerade bedömningar, får den domstolsprövning som unionsdomstolen ska göra av om det beslut som har fattats i samband med utövandet av denna befogenhet är välgrundat inte föranleda unionsdomstolen att ersätta den aktuella institutionens bedömning med sin egen. Syftet är i stället att kontrollera att detta beslut inte bygger på oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

33 Inom ramen för en delegerad befogenhet, i den mening som avses i artikel 290 FEUF, förfogar kommissionen dessutom, vid utövandet av den befogenhet den tilldelats, över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning, bland annat när den måste göra komplicerade bedömningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 53 och där angiven rättspraxis).

34 I detta avseende följer det av fast rättspraxis att unionsdomstolen inte bara ska pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även huruvida dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och huruvida de kan ligga till grund för de slutsatser som dragits (se dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

35 När en institution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, är iakttagandet av processuella garantier av grundläggande betydelse. Dessa garantier omfattar den behöriga institutionens skyldighet att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det enskilda fallet (se dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

36 Om det rör sig om rättsfrågor ska tribunalen däremot göra en fullständig prövning, vilket innefattar en tolkning av lagbestämmelser utifrån objektiva kriterier samt en kontroll av huruvida villkoren för att tillämpa en sådan bestämmelse är uppfyllda (se dom av den 11 september 2024, Sveza Verkhnyaya Sinyachikha m.fl./kommissionen, T-2/22, ej publicerad, EU:T:2024:615, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

37 Vad vidare gäller unionsdomstolens bedömning av huruvida en institution har gjort en sådan uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna, som skulle kunna motivera att den angripna rättsakten ogiltigförklaras, ska den bevisning som ingetts av sökanden vara tillräcklig för att medföra att de bedömningar av omständigheterna som återges i beslutet i fråga förlorar sin trovärdighet (se, analogt, dom av den 14 juni 2018, Lubrizol France/rådet, C-223/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:442, punkt 39, dom av den 7 maj 2020, BTB Holding Investments och Duferco Participations Holding/kommissionen, C-148/19 P, EU:C:2020:354, punkt 72, och dom av den 17 maj 2018, Bayer CropScience m.fl./kommissionen, T-429/13 och T-451/13, EU:T:2018:280, punkt 145).

38 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som Republiken Österrikes argument ska besvaras.

Den första och den nionde grunden: Åsidosättande av förfaranderegelerna i taxonomiförordningen och av artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen

39 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen har antagits i strid med de förfaranderegler för att anta en delegerad akt som anges i taxonomiförordningen, bland annat bestämmelserna om fastställande av tekniska granskningskriterier, och i det interinstitutionella avtalet mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning (EUT L 123, 2016, s. 1) (nedan kallat det interinstitutionella avtalet), samt att bestämmelserna i artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen har åsidosatts.

40 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen och Rumänien, bestritt dessa argument.

41 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 23.4 i taxonomiförordningen ska kommissionen samla in all nödvändig expertis innan de delegerade akterna antas och under deras utarbetande, inbegripet genom samråd med experterna i den expertgrupp för medlemsstaterna om hållbar finansiering (nedan kallad medlemsstaternas expertgrupp) som avses i artikel 24 i taxonomiförordningen.

42 Enligt samma bestämmelse ska kommissionen dessutom innan den antar en delegerad akt agera i enlighet med de principer och förfaranden som fastställs i det interinstitutionella avtalet.

43 Tribunalen påpekar även att enligt artiklarna 10.4 och 11.1 i taxonomiförordningen ska kommissionen, innan den antar en delegerad akt, samråda med den plattform om hållbar finansiering (nedan kallad plattformen) som avses i artikel 20 i taxonomiförordningen vad gäller de tekniska granskningskriterierna.

44 Enligt artikel 24.1 i taxonomiförordningen ska medlemsstaternas expertgrupp ge kommissionen råd om ändamålsenligheten i de tekniska granskningskriterierna och den metod som plattformen väljer vad gäller utarbetandet av de kriterierna.

45 I förevarande fall erinrar tribunalen om att den tekniska expertgruppen för hållbar finansiering (nedan kallad TEG), som inrättades av kommissionen för att hjälpa kommissionen att utarbeta taxonomin, inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 utfärdade rekommendationer om de tekniska granskningskriterierna för ekonomiska verksamheter som skulle bidra väsentligt till de två miljömål som anges i artikel 9 a och b i taxonomiförordningen. I sina rapporter från december 2018 och juni 2019 offentliggjorde TEG två preliminära versioner av sina rekommendationer. Var och en av dessa rapporter har varit föremål för offentliga samråd. TEG:s slutrapport offentliggjordes i mars 2020, tillsammans med en teknisk bilaga.

46 I mars 2020 offentliggjorde kommissionen för övrigt en konsekvensbedömning inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139. Synpunkter på denna kunde framföras fram till slutet av april 2020. Under en fyraveckorsperiod (20 november–18 december 2020) offentliggjordes dessutom utkastet till delegerad förordning 2021/2139 på portalen för bättre lagstiftning, utvärderades utkastet av plattformen i december 2020 och presenterades utkastet för medlemsstaternas experter vid flera möten i medlemsstaternas expertgrupp mellan december 2020 och mars 2021. Den 4 juni 2021 offentliggjorde kommissionen sin konsekvensbedömning inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 (SWD(2021) 152 final)).

47 Inför antagandet av den angripna förordningen begärde kommissionens generaldirektorat för finansiell stabilitet, finansiella tjänster och kapitalmarknadsunionen (FISMA) under sommaren 2020 att det gemensamma forskningscentrumet (JRC) skulle utföra ytterligare tekniskt arbete med kriteriet i artikel 17 i taxonomiförordningen, enligt vilket den ekonomiska verksamheten, för att anses vara miljömässigt hållbar, inte får ”orsaka betydande skada” för något av de miljömål som anges i artikel 9 i denna förordning (nedan kallat DNHS-kriteriet) för kärnenergi, i enlighet med rekommendationerna från TEG. JRC granskade bedömningen av kärnenergiproduktionen mot bakgrund av DNSH-kriteriet, med beaktande av effekterna av kärnenergins hela livscykel vad gäller den faktiska och potentiella miljöpåverkan för alla mål. Den 19 mars 2021 upprättade JRC en rapport om resultatet av den fullständiga granskningen (nedan kallad JRC:s rapport), och i motiveringen till utkastet till den angripna förordningen sammanfattas slutsatserna i denna rapport

48 Till följd av JRC:s rapport avgav den expertgrupp som avses i artikel 31 i Euratomfördraget den 28 juni 2021 ett positivt yttrande beträffande JRC:s rapport, vilket anges i motiveringen till utkastet till den angripna förordningen. Vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker och nya risker (nedan kallad Scheer) yttrade sig den 29 juni 2021 också om slutsatserna och rekommendationerna i JRC:s rapport.

49 För det första anser Republiken Österrike att förslaget till den angripna förordningen, i strid med bestämmelserna i det interinstitutionella avtalet, bland annat i punkt 4 och följande punkter i bilagan till detta avtal, överlämnades för sent, på ett olämpligt sätt (den 31 december 2021 på kvällen), och åtföljdes av en alltför kort svarsfrist (som ursprungligen löpte ut den 12 januari 2022 och därefter, efter en kort förlängning, den 21 januari 2022). Medlemsstaterna gavs således inte tillräckligt med tid att förbereda sina synpunkter.

50 Enligt punkt 4 i bilagan till det interinstitutionella avtalet ska samråd i god tid genomföras med medlemsstaternas experter om varje utkast till delegerad akt som förbereds av kommissionens avdelningar.

51 Den 31 december 2021 översände kommissionen dessutom utkastet till den angripna förordningen till plattformen och medlemsstaternas expertgrupp

52 Plattformen offentliggjorde sitt slutliga svar på sin webbplats den 24 januari 2022.

53 Den 10 januari 2022 hölls ett möte med medlemsstaternas expertgrupp, under vilket medlemsstaterna kunde framföra sina synpunkter på utkastet till den angripna förordningen.

54 Medlemsstaternas expertgrupp beviljades till och med den 26 januari 2022 för att lämna synpunkter på plattformens svar.

55 Mot bakgrund av att kärnenergi- och fossilgasrelaterade verksamheter redan hade varit föremål för preliminära analyser inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 och att frågan om dessa verksamheters miljöpåverkan – som är föremål för ett stort antal befintliga expertutlåtanden, såsom JRC:s rapport och expertgruppens yttrande av den 28 juni 2021, som det hänvisas till i artikel 31 i Euratomfördraget – inte är helt ny konstaterar tribunalen att den frist på 12 dagar som medlemsstaternas expertgrupp och plattformen hade till förfogande för att yttra sig över utkastet till delegerad akt, och som senare förlängdes till 21 dagar, utgjorde en tillräcklig lång period för att synpunkter skulle kunna lämnas.

56 Detta gäller i än högre grad då experterna hade förhandskunskap på området, dels eftersom de redan vid ett möte i maj 2020 hade yttrat sig över de rekommendationer från TEG som nämns i punkt 45 ovan, dels eftersom varken plattformen eller medlemsstaternas expertgrupp ansåg att den förlängda tidsfristen var otillräcklig.

57 I detta sammanhang kan kommissionen inte klandras för att ha översänt utkastet till den angripna förordningen den 31 december 2021, i synnerhet eftersom den tidsfrist som medlemsstaternas expertgrupp och plattformen hade beviljats för att yttra sig över utkastet till delegerad akt förlängdes till och med den 21 januari 2022.

58 I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande konstaterar tribunalen således att samrådet med medlemsstaterna om utkastet till den angripna förordningen skedde i god tid, i enlighet med kravet i punkt 4 i bilagan till det interinstitutionella avtalet.

59 Kommissionen kan inte heller klandras för att den översände utkastet till den angripna förordningen till medlemsstaternas expertgrupp och plattformen samtidigt, eftersom kommissionen gav medlemsstaternas expertgrupp möjlighet att yttra sig över plattformens svar. Medlemsstaternas expertgrupp fick fram till den 26 januari 2022 på sig för att lämna synpunkter på plattformens svar, som denna hade offentliggjort på sin webbplats den 24 januari 2022, det vill säga två dagar tidigare.

60 För det andra har Republiken Österrike gjort gällande att det inte hölls något möte med medlemsstaternas experter, eftersom villkoren för att använda sig av ett skriftligt yttrande inte var uppfyllda, då den angripna förordningen inte innehöll någon ändring av delegerad förordning 2021/2139 utan endast ett ”tillägg” som rörde helt nya frågor, bland annat definitionen av ekonomisk verksamhet och fastställandet av helt nya kriterier och tröskelvärden, som krävde ett nytt samråd med medlemsstaterna.

61 Tribunalen konstaterar emellertid att det hölls ett virtuellt möte den 10 januari 2022, vilket innebär att det faktiskt hölls ett möte med medlemsstaternas experter om den verksamhet som avses i den angripna förordningen. Det interinstitutionella avtalet utgör för övrigt inte hinder för att samråd med experter genomförs inom ramen för ett skriftligt förfarande.

62 För det tredje har Republiken Österrike kritiserat kommissionen för att ha fastställt de tekniska granskningskriterierna utan att ha säkerställt ett nytt offentligt samråd och en ny konsekvensbedömning efter de kompletterande analyserna i JRC:s rapport.

63 Tribunalen erinrar i detta avseende om att kommissionen, enligt punkt 13 i det interinstitutionella avtalet, ska göra konsekvensbedömningar av de av dess delegerade akter som förväntas få betydande ekonomiska, miljömässiga eller sociala konsekvenser samt genomföra ett så brett samråd som möjligt.

64 Det framgår emellertid av rättspraxis att det av ordalydelsen i punkterna 12–15 i det interinstitutionella avtalet inte kan utläsas att det finns en skyldighet att under alla omständigheter göra en konsekvensbedömning av delegerade förordningar (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 3 december 2019, Tjeckiska republiken/parlamentet och rådet, C-482/17, EU:C:2019:1035, punkterna 82–85, och dom av den 5 juli 2023, TIB Chemicals/kommissionen, T-639/20, ej publicerad, EU:T:2023:374, punkt 206).

65 Enligt punkt 28 i det interinstitutionella avtalet åtar sig kommissionen att inhämta all nödvändig sakkunskap innan den antar delegerade akter, inklusive genom samråd med medlemsstaternas experter och genom offentliga samråd.

66 I punkt 6 i bilagan till det interinstitutionella avtalet anges att förberedelsen och utarbetandet av delegerade akter också kan innefatta samråd med berörda parter, vilket innebär att kommissionen under alla omständigheter inte är skyldig att genomföra offentliga samråd.

67 I förevarande fall gjorde kommissionen, såsom framgår av punkterna 45 och 46 ovan, en konsekvensbedömning inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 och TEG antog två rapporter om de tekniska granskningskriterierna för ekonomiska verksamheter som bidrar väsentligt till de två miljömål som avses i artikel 9 a och b i taxonomiförordningen. Denna konsekvensbedömning och dessa rapporter blev föremål för offentliga samråd. Dessutom

genomfördes denna konsekvensbedömning och dessa offentliga samråd trots att det redan fanns planer på att fastställa tekniska granskningskriterier för kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter.

68 På sidan 23 i konsekvensbedömningen inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 (SWD (2021) 152 final) angavs för övrigt att vad gäller kärnenergirelaterade verksamheter bestod valet i att fortsätta det tekniska arbetet med DNSH-kriteriet.

69 Såsom framgår av skäl 3 i den angripna förordningen senarelades fastställandet av tekniska granskningskriterier för dessa verksamheter i väntan på en ingående expertbedömning.

70 De expertbedömningar och offentliga samråd som genomfördes inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 omfattade emellertid redan fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter, och de fick dessutom kommissionen att göra kompletterande bedömningar inför antagandet av den angripna förordningen.

71 Kärnenergirelaterade verksamheter hade även analyserats i den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport, som låg till grund för både delegerad förordning 2021/2139 och den angripna förordningen.

72 Med beaktande av de omständigheter som det erinrades om i punkterna 45 –48 ovan följer det således av de olika steg i förfarandet som ledde fram till antagandet av delegerad förordning 2021/2139, och därefter antagandet av den angripna förordningen, att den angripna förordningen ska ses som en fortsättning på den förstnämnda förordningen. I synnerhet hade TEG, inom ramen för det förfarande som ledde till antagandet av delegerad förordning 2021/2139, tagit hänsyn till kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter och rekommenderat att andra studier skulle genomföras, vilka skedde i samband med det förfarande som ledde till antagandet av den angripna förordningen.

73 Kommissionen kunde följaktligen med giltig verkan stödja sig på de expertbedömningar som hade genomförts inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 vid antagandet av den angripna förordningen, och detta inte bara eftersom de två delegerade förordningarna har till syfte att komplettera taxonomiförordningen, utan även eftersom de förfaranden som ledde till antagandet av förordningarna kompletterar varandra när det gäller granskningen av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter. I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande kunde kommissionen vid antagandet av den angripna förordningen i synnerhet stödja sig på den konsekvensbedömning och det offentliga samråd som hade genomförts för att anta delegerad förordning 2021/2139, utan att behöva genomföra ytterligare, specifika konsekvensbedömningar och offentliga samråd efter den kompletterande bedömningen i JRC:s rapport, eftersom kärnenergirelaterade verksamheter redan hade varit föremål för en konsekvensbedömning och ett offentligt samråd.

74 Härav följer att kommissionen inte begick något fel när den fann att det inte var nödvändigt att genomföra ytterligare, specifika konsekvensbedömningar och offentliga samråd efter den kompletterande bedömningen i JRC:s rapport om huruvida kärnenergirelaterade verksamheter uppfyllde DNSH-kriteriet.

75 Vad för det fjärde gäller argumentet i punkt 30 i Storhertigdömet Luxemburgs interventionsinlaga, enligt vilket avsaknaden av ett nytt samråd med allmänheten utgör ett åsidosättande av artikel 8 i konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i

beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (EUT L 124, 2005, s. 4) erinrar tribunalen om att enligt artikel 40 fjärde stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 i samma stadga, får genom yrkanden i interventionsansökan endast en av parternas yrkanden biträdas. Enligt artikel 142.3 i tribunalens rättegångsregler måste intervenienten dessutom godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för interventionen.

76 Dessa bestämmelser hindrar visserligen inte att en intervenient framför nya argument eller argument som skiljer sig från dem som har framförts av den part som intervenienten stöder, eftersom interventionen annars skulle begränsas till en upprepning av de argument som har framförts i ansökan, men en intervenient kan däremot inte med stöd av nämnda bestämmelser ändra eller förvränga det föremål för talan som har fastställts i ansökan genom att anföra nya grunder (dom av den 10 november 2021, Google och Alphabet/kommissionen (Google Shopping), T-612/17, EU:T:2021:763, punkt 192, och dom av den 2 oktober 2024, ACE/rådet, T-828/22, ej publicerad, överklagad, EU:T:2024:672, punkt 44).

77 Eftersom Republiken Österrike inte har åberopat någon grund som avser åsidosättande av artikel 8 i konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor, kan detta argument således inte tas upp till prövning.

78 För det femte har Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att tröskelvärdena på 270 g koldioxidekvivalenter per kilowattimme (kWh) och det årliga genomsnittet på 550 kg per kilowatt (kW) under 20 år som fastställts för att kvalificera fossil gas som en omställningsverksamhet, i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen, inte har varit föremål för någon konsekvensbedömning eller något offentligt samråd.

79 Tribunalen erinrar emellertid om att kommissionen, såsom framgår av punkt 46 ovan, gjorde en konsekvensbedömning inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 och att TEG antog två rapporter. Denna konsekvensbedömning och dessa rapporter blev föremål för offentliga samråd och utarbetades när det redan fanns planer på att fastställa tekniska granskningskriterier för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter.

80 De expertbedömningar och offentliga samråd som genomfördes inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 omfattade emellertid redan fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter. De fick för övrigt kommissionen att göra kompletterande bedömningar inför antagandet av den angripna förordningen. På sidan 146 i konsekvensbedömningen inför antagandet av delegerad förordning 2021/2139 (SWD (2021) 152 final) angavs för övrigt att det finns behov av kompletterande arbeten för fossilgasrelaterade verksamheter.

81 Dessutom analyserades fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter i den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport.

82 Eftersom fossilgassektorn var föremål för den förberedande fasen i delegerad förordning 2021/2139, och på grund av den kontinuitet mellan denna förordning och den angripna förordningen som det har erinrats om i punkt 72 ovan, kan kommissionen inte klandras för att inte ha gjort en ny konsekvensbedömning eller genomfört ett nytt offentligt samråd avseende denna sektor.

83 Kommissionen gjorde sig således inte skyldig till en oriktig bedömning när den fann att det inte fanns behov av några ytterligare, specifika konsekvensbedömningar och offentliga samråd avseende tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW.

84 För det sjätte har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen antogs i strid med artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen, eftersom kommissionen inte gjorde någon bedömning av förordningens förenlighet med det klimatneutralitetsmål som anges i artikel 2.1 i nämnda lag och unionens klimatmål för åren 2030 och 2040 innan förordningen antogs, och inte heller offentliggjorde resultatet av eller redogjorde för skälen till en sådan bedömning.

85 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen ska kommissionen bedöma alla utkast till åtgärder eller lagstiftningsförslag, inklusive budgetförslag, innan de antas, för att fastställa om de är förenliga med det klimatneutralitetsmål som anges i artikel 2.1 i denna lag och med unionens klimatmål för åren 2030 och 2040, och ska ta med den bedömningen i alla eventuella konsekvensbedömningar som åtföljer dessa åtgärder eller förslag och göra resultatet av bedömningen allmänt tillgängligt vid tidpunkten för antagandet av dem. Kommissionen ska också bedöma huruvida dessa utkast till åtgärder eller lagstiftningsförslag, inklusive budgetförslag, är förenliga med att säkerställa framsteg med anpassningen enligt artikel 5 i nämnda lag.

86 I artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen föreskrivs inte någon särskild form för den bedömning som föreskrivs i denna lag. Det väsentliga målet med denna bestämmelse är således att se till att kommissionen fattar ett välgrundat beslut om huruvida ett utkast till åtgärd är förenligt med de mål som anges i nämnda lag.

87 Iakttagandet av detta väsentliga mål kan säkerställas genom att kommissionen kontrollerar att hänsyn tagits till de särskilda kraven i taxonomiförordningen, särskilt artikel 10 däri, som reglerar frågan om väsentliga bidrag till begränsningen av klimatförändringarna.

88 Artikel 2.1 i den europeiska klimatlagen, i vilken målet om klimatneutralitet formuleras, har följande lydelse:

”Växthusgasutsläpp och växthusgasupptag i hela unionen som regleras i unionsrätten ska vara i balans inom unionen senast 2050 så att utsläppen vid den tidpunkten minskar till netto noll, och unionen ska sträva efter att uppnå negativa utsläpp därefter.”

89 I skäl 24 i taxonomiförordningen anges att en ekonomisk verksamhet som eftersträvar miljömålet om begränsning av klimatförändringar bör bidra väsentligt till att stabilisera utsläppen av växthusgaser genom att undvika eller minska utsläppen eller genom att öka upptaget av desamma.

90 I artikel 10.2 i taxonomiförordningen preciseras även att en ekonomisk verksamhet anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar om den utgör ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi, inbegripet genom utfasning av växthusgasutsläpp.

91 Härav följer att klimatneutralitetsmålet i den europeiska klimatlagen liknar det mål om begränsning av klimatförändringar som införts i taxonomiförordningen, eftersom båda rättsakterna syftar till att minska eller eliminera växthusgasutsläpp.

92 Konsekvensbedömningen av delegerad förordning 2021/2139 och de vetenskapliga analyserna av hur kärnenergi- och fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter bidrar till begränsningen av och anpassningen till klimatförändringar samt den vetenskapliga bedömningen av huruvida dessa

verksamheter uppfyller DNSH-kriteriet, vilka genomfördes inför antagandet av den angripna förordningen för att mäta dessa verksamheters potentiella bidrag till målet att minska eller eliminera växthusgaser, gjorde det möjligt för kommissionen att, utan att behov av någon ytterligare bedömning, bedöma huruvida den angripna förordningen var förenlig med unionens klimatneutralitetsmål för åren 2030 och 2040 i enlighet med artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen.

93 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första eller den nionde grunden.

Den andra till den åttonde grunden: Ekonomiska verksamheter inom kärnenergisektorn

94 Tribunalen påpekar till att börja med att den angripna förordningen avser följande tre typer av ekonomisk verksamhet inom kärnenergisektorn:

– De förberedande faserna för avancerad teknik för energiproduktion från kärntekniska processer med ett minimum av avfall från bränslecykeln (nya avsnitt 4.26 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen).

– Uppförande och säker drift av nya kärnkraftverk för produktion av el eller värme, inbegripet för produktion av vätgas, med hjälp av bästa tillgängliga teknik (nya avsnitt 4.27 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen).

– Elproduktion från kärnenergi i befintliga anläggningar (nya avsnitt 4.28 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen) (nedan tillsammans kallade kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter).

95 För var och en av de verksamheter som kvalificeras som hållbara investeringar fastställs i bilaga I till den angripna förordningen tekniska granskningskriterier för att fastställa dels på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna, dels huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen. I bilaga II till den angripna förordningen fastställs de tekniska granskningskriterierna för att avgöra dels under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna, dels huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen.

Den åttonde grunden: Åsidosättande av artikel 290 FEUF

96 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen strider mot kravet på delegering av ”väsentliga delar”, i den mening som avses i artikel 290 FEUF, eftersom den tolkar taxonomiförordningen så, att unionslagstiftaren har lämnat kvalificeringen av kärnenergirelaterad ekonomisk verksamhet som hållbar verksamhet öppen och förlitat sig på kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning.

97 Enligt Republiken Österrike omfattar den angripna förordningen väsentliga delar av taxonomiförordningen, sett till det politiskt kontroversiella inkluderandet av kärnenergi i taxonomin, ordalydelsen i artikel 10.1 i taxonomiförordningen, enligt vilken kärnenergi undantas

från ekonomisk verksamhet som kan anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna, den rättsliga grunden för taxonomiförordningen, som rör den inre marknaden och inte Euratomfördraget, och den angripna förordningens ingrepp i äganderätten, friheten att välja yrke och näringsfriheten.

98 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Rumänien och Republiken Frankrike, har bestritt dessa argument.

99 Till att börja med påpekar tribunalen att Republiken Österrike inte har framställt någon invändning om rättsstridighet som rör taxonomiförordningens åsidosättande av artikel 290 FEUF, vilket denna medlemsstat bekräftade vid förhandlingen. Republiken Österrike har således inte ifrågasatt lagenligheten av de befogenheter som delegerats till kommissionen genom bland annat artikel 1.3 och artikel 10.3 i nämnda förordning.

100 Tribunalen erinrar vidare om att enligt artikel 290.1 FEUF kan det genom en lagstiftningsakt till kommissionen delegeras befogenhet att anta akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten.

101 Den möjlighet att delegera befogenhet som föreskrivs i artikel 290 FEUF syftar till att möjliggöra för lagstiftaren att koncentrera sig på de väsentliga delarna av en lagstiftning, liksom på de icke väsentliga delar som lagstiftaren anser det lämpligt att lagstifta om genom att ge kommissionen i uppdrag att ”komplettera” vissa icke väsentliga delar i den antagna lagstiftningsakten eller att ”ändra” sådana delar inom ramen för en delegation till denna institution (dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

102 Härav följer att de väsentliga reglerna på ett område ska fastställas i grundläggande lagstiftning och inte bli föremål för delegering (dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

103 I förevarande fall ska det följaktligen fastställas huruvida, såsom Republiken Österrike har gjort gällande, frågan om huruvida kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter uppfyller villkoren i taxonomiförordningen, och följaktligen kan kvalificeras som verksamheter som omfattas av artikel 10.2 i denna förordning, utgör en väsentlig del av denna förordning och därför inte kan bli föremål för en delegerad akt.

104 De väsentliga delarna i en grundförordning är de delar vars antagande kräver sådana politiska val som omfattas av unionslagstiftarens eget ansvar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2012, parlamentet/rådet, C-355/10, EU:C:2012:516, punkt 65), i det att de innebär en avvägning mellan olika intressen på grundval av flertalet bedömningar, eller vars antagande möjliggör ingrepp i de berörda personernas grundläggande rättigheter som är så omfattande att det är nödvändigt för unionslagstiftaren att ingripa (se dom av den 26 juli 2017, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-696/15 P, EU:C:2017:595, punkt 78 och där angiven rättspraxis).

105 Frågan vilka delar inom ett område som ska anses väsentliga ska grundas på objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, och det är härvid nödvändigt att beakta det berörda områdets kännetecken och särskilda egenskaper (se dom av den 22 juni 2016, DK Recycling und Roheisen/kommissionen, C-540/14 P, EU:C:2016:469, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

106 För det första framgår det av artikel 1 i taxonomiförordningen att syftet med denna förordning är att fastställa kriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar i syfte att fastställa i vilken grad en investering är miljömässigt hållbar.

107 Enligt artikel 3 i taxonomiförordningen anses en ekonomisk verksamhet vara miljömässigt hållbar om den ekonomiska verksamheten uppfyller ”kriterierna för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter” i artikel 3 a och d i denna bestämmelse, det vill säga om den bidrar väsentligt till ett eller flera av miljömålen i artikel 9 i denna förordning, inte orsakar betydande skada för något av dessa mål, utförs i överensstämmelse med de minimiskyddsåtgärder som fastställs i artikel 18 i samma förordning och överensstämmer med de tekniska granskningskriterier som kommissionen har fastställt i enlighet med artiklarna 10.3 och 11.3 i denna förordning.

108 För det andra följer det av artiklarna 10.3 a och 11.3 a i taxonomiförordningen att kommissionen i dessa bestämmelser ges i uppgift att komplettera punkterna 1 och 2 i dessa artiklar genom att fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av och anpassningen till klimatförändringarna.

109 Av artiklarna 10.3 b och 11.3 b i taxonomiförordningen följer även att kommissionen i dessa bestämmelser ges i uppgift att komplettera artikel 17 i denna förordning genom att för varje relevant miljömål fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra om en ekonomisk verksamhet för vilken ovannämnda tekniska granskningskriterier har fastställts orsakar betydande skada för ett eller flera av dessa miljömål.

110 Enligt artiklarna 10.5 och 11.5 i taxonomiförordningen är kommissionen dessutom skyldig att beakta de krav som anges i artikel 19 i denna förordning när den utövar denna delegerade befogenhet.

111 Bland dessa krav anges i artikel 19.1 a i taxonomiförordningen att de tekniska granskningskriterierna ska identifiera de mest relevanta potentiella bidragen till ett visst miljömål, samtidigt som de respekterar principen om teknikneutralitet, med hänsyn tagen till både de kortsiktiga och de långsiktiga konsekvenserna av en viss ekonomisk verksamhet.

112 Enligt artikel 19.3 i taxonomiförordningen ska de tekniska granskningskriterier som avses i punkt 1 i den artikeln säkerställa att elproduktionsverksamheter som använder fasta fossila bränslen inte anses vara miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter.

113 Enligt rättspraxis innebär principen om teknikneutralitet dessutom att den berörda lagstiftningen ska fastställa personers rättigheter och skyldigheter på ett sådant generiskt sätt att den inte gynnar användningen av en teknik på bekostnad av en annan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 mars 2022, Austro-Mechana, C-433/20, EU:C:2022:217, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

114 Av det ovan anförda följer att unionslagstiftaren i artikel 3 i taxonomiförordningen har definierat kriterier för miljömässig hållbarhet som gör det möjligt att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar, i syfte att fastställa graden av miljömässig hållbarhet för en investering, utan att prioritera en teknik framför en annan och genom att endast undanta elproduktion som drivs med fasta fossila bränslen. Unionslagstiftaren har således gett kommissionen möjlighet att komplettera taxonomiförordningen genom att införa tekniska granskningskriterier för att anpassa sig till framtida innovationer och tillåta att regelverket inte

blir för stelt utan kan ta hänsyn till miljömässiga och ekonomiska framsteg. Tribunalen påpekar även att taxonomiförordningen inte är inriktad på typer av verksamheter, utan på miljömål och allmänna kriterier för att avgöra om en viss ekonomisk verksamhet ska anses vara hållbar, vilket innebär att all verksamhet, med undantag för uttryckligen undantagna fossila bränslen, kan omfattas av förordningen enligt principen om teknikneutralitet (artikel 19.3 i taxonomiförordningen).

115 Härav följer att kriterierna för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter har definierats av unionslagstiftaren i artikel 3 i taxonomiförordningen och att unionslagstiftaren har lämnat möjligheten att definiera alla typer av verksamheter som uppfyller dessa kriterier som hållbara öppen, med undantag för uttryckligen undantagna fossila bränslen.

116 Mot bakgrund av syftet med och innehållet i taxonomiförordningen består dess väsentliga delar nämligen bland annat av definitionen av miljömål, kriterierna för miljömässig hållbarhet i artikel 3 i taxonomiförordningen och kraven på tekniska granskningskriterier. Kommissionen har emellertid genom den angripna förordningen fastställt tekniska granskningskriterier som inte faller inom sådana delar av taxonomiförordningen.

117 Genom att ge kommissionen möjlighet att fastställa tekniska granskningskriterier för alla typer av verksamheter som uppfyller hållbarhetskriterierna, med undantag för elproduktion som använder fasta fossila bränslen, har unionslagstiftaren dessutom gjort politiska val som ryms inom dess ansvarsområde när det gäller de väsentliga delarna av taxonomiförordningen.

118 Härav följer, i motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande, att fastställandet av den ekonomiska verksamheten i sig och fastställandet av tekniska granskningskriterier för varje ekonomisk verksamhet som genomför hållbarhetskriterierna inte faller inom de väsentliga delarna av taxonomiförordningen.

119 Av detta följer att kommissionen, genom att i den angripna förordningen fastställa tekniska granskningskriterier, inte har inkräktat på de väsentliga delarna av taxonomiförordningen.

120 Den metod som lagstiftaren har valt har dessutom även den fördelen att den ger kommissionen möjlighet att anpassa de tekniska granskningskriterierna till den tekniska utvecklingen. Lagstiftaren kan inte heller åläggas att räkna upp all befintlig eller planerad teknik, eftersom lagstiftningen kanske inte står emot tidens tand och blir tekniskt föråldrad, till följd av att man inte kan ta hänsyn till oundviklig och önskvärd tekniska innovation.

121 Såsom Republiken Österrike har anfört påverkas denna slutsats inte av den omständigheten att inkluderandet av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter omfattas av en politisk aspekt som är omtvistad mellan medlemsstaterna, eftersom lagstiftaren inte har valt att utesluta denna verksamhet, till skillnad från elproduktion med hjälp av fasta fossila bränslen. Under alla omständigheter är den politiska och kontroversiella aspekten av inkluderandet av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter inte relevant mot bakgrund av artikel 290 FEUF, enligt vilken de väsentliga delarna av ett område ska förbehållas lagstiftningsakter, och inte dess politiska och kontroversiella inslag.

122 Detsamma gäller argumentet att unionslagstiftaren har gjort en uttömmande uppräkning i artikel 10.1 i taxonomiförordningen, eftersom detta argument grundar sig på en felaktig tolkning av denna förordning. Nämnda bestämmelse förtecknar nämligen inte på ett uttömmande sätt vilka ekonomiska verksamheter som är ägnade att bidra väsentligt till begränsningen av

klimatförändringarna, utan de situationer där en ekonomisk verksamhet ”väsentligen bidrar till att stabilisera växthusgaskoncentrationerna i atmosfären på en nivå som förhindrar farlig antropogen inverkan på klimatsystemet” på ett sätt som gör att den kan anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna. I artikel 10.2 i samma förordning anges dessutom även andra situationer där en ekonomisk verksamhet kan anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna.

123 Vad gäller argumentet att den rättsliga grunden för taxonomiförordningen borde ha varit artikel 203 i Euratomfördraget om lagstiftaren hade beslutat att kärnenergi skulle ingå i taxonomin, påpekar tribunalen att Republiken Österrike inte har framställt någon invändning om rättsstridighet avseende denna förordning som grundas på att en felaktig rättslig grund har valts. Den omständigheten att taxonomiförordningen inte grundar sig på Euratomfördraget förklaras för övrigt av dess syfte, eftersom förordningen inte enbart avser kärnenergi utan även andra ekonomiska verksamheter. Under alla omständigheter kan detta argument inte anses visa att den omständigheten att det i taxonomiförordningen fastställs att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter bidrar till begränsningen av eller anpassningen till klimatförändringar ska anses utgöra en väsentlig del av denna förordning.

124 Vad slutligen gäller argumentet att inkluderandet av kärnenergi i taxonomin i den angripna förordningen utgör ett ingrepp i rätten till egendom (artikel 17 i stadgan), rätten till fritt yrkesval (artikel 15 i stadgan) och näringsfriheten (artikel 16 i stadgan) för (finans)bolag, och därmed omfattas av lagstiftarens behörighet, erinrar tribunalen om att det enligt rättspraxis är nödvändigt för lagstiftaren att ingripa när den antagna rättsakten tillåter ingrepp i grundläggande rättigheter av särskild betydelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 september 2012, parlamentet/rådet, C-355/10, EU:C:2012:516, punkt 77).

125 Tribunalen erinrar emellertid om att Republiken Österrike inte har framställt någon invändning om rättsstridighet avseende taxonomiförordningen som grundats på bland annat den omständigheten att kärnenergirelaterade verksamheter inte har uteslutits. Republiken Österrike kan för övrigt inte med framgång göra gällande att enbart fastställandet av de tekniska granskningskriterierna för kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i sig räcker för att anse att det föreligger särskilt betydande ingrepp i de grundläggande rättigheterna, eftersom Republiken Österrike endast har gjort gällande att nämnda definition har betydande konsekvenser för de grundläggande rättigheter som avses i artiklarna 15, 16 och 17 i stadgan, utan att lägga fram några bevis för förekomsten av ett sådant ingrepp.

126 Mot bakgrund av det ovan anförda kan artiklarna 10.3 och 11.3 i taxonomiförordningen inte anses ha antagits i strid med artikel 10 FEUF, eftersom de delegerar befogenheten att anta en delegerad förordning för att komplettera artiklarna 10.1, 10.2 och 17 i taxonomiförordningen till kommissionen.

127 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen

128 Genom sin andra grund har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen har antagits i strid med artikel 10.2 i taxonomiförordningen, eftersom denna bestämmelse inte är tillämplig på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, och i andra hand att villkoren för att tillämpa denna bestämmelse inte är uppfyllda.

129 Den andra grunden består av tre delar. I den första delen har det gjorts gällande att artikel 10.2 i taxonomiförordningen inte är tillämplig på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, den andra delen avser åsidosättande av villkoren i artikel 10.2 i denna förordning och den tredje delen avser åsidosättande av artikel 19.1 f i nämnda förordning samt av försiktighetsprincipen.

– Den andra grundens första del: Artikel 10.2 i taxonomiförordningen är inte tillämplig på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter

130 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att artikel 10.2 i taxonomiförordningen inte är tillämplig på koldioxidsnåla ekonomiska verksamheter, såsom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, eftersom den endast avser koldioxidintensiva ekonomiska verksamheter som går under benämningen ”omställningsverksamheter”.

131 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland, har bestritt detta argument.

132 Tribunalen erinrar om att kommissionen i den angripna förordningen drog slutsatsen att vissa kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter bidrog väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna och således kunde betraktas som ”omställningsverksamheter”, i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

133 Tribunalen erinrar även om att artikel 10.2 i taxonomiförordningen har följande lydelse

”Vid tillämpning av punkt 1 [i denna artikel] ska en ekonomisk verksamhet för vilken det inte finns något tekniskt och ekonomiskt genomförbart koldioxidsnålt alternativ anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar om den utgör ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriell nivå, inbegripet genom utfasning av växthusgasutsläpp, särskilt utsläpp från fasta fossila bränslen, och om den verksamheten

a) medför växthusgasutsläpp på nivåer som motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen,

b) inte hindrar utvecklingen och användningen av koldioxidsnåla alternativ, och

c) inte leder till en inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar med beaktande av dessa tillgångars ekonomiska livslängd.

Vid tillämpningen av denna punkt och vid fastställandet av tekniska granskningskriterier enligt artikel 19 ska kommissionen göra en bedömning av alla relevanta befintliga teknikers potentiella bidrag och genomförbarhet.”

134 I skäl 24 i taxonomiförordningen anges dessutom att en ekonomisk verksamhet som eftersträvar miljömålet begränsning av klimatförändringar bör bidra väsentligt till att stabilisera utsläppen av växthusgaser genom att undvika eller minska utsläppen eller genom att öka upptaget av desamma.

135 I skäl 41 i taxonomiförordningen anges även följande:

”När kommissionen fastställer och uppdaterar de tekniska granskningskriterierna för miljömålet begränsning av klimatförändringar bör den beakta och skapa incitament för den pågående och nödvändiga omställningen till en klimatneutral ekonomi i enlighet med artikel 10.2 i denna förordning. Utöver användning av klimatneutral energi samt ökade investeringar i ekonomiska verksamheter och sektorer som redan är koldioxidsnåla kräver omställningen väsentliga minskningar av växthusgasutsläppen i andra ekonomiska verksamheter och sektorer för vilka det inte finns några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ. Dessa ekonomiska omställningsverksamheter bör anses bidra väsentligt till en begränsning av klimatförändringar om deras växthusgasutsläpp är väsentligt lägre än sektors- eller industrigenomsnittet, de inte hindrar utvecklingen och användningen av koldioxidsnåla alternativ och de inte leder till en inlåsning av tillgångar som är oförenlig med målet klimatneutralitet, med beaktande av dessa tillgångars ekonomiska livslängd. De tekniska granskningskriterierna för sådana ekonomiska omställningsverksamheter bör säkerställa att dessa omställningsverksamheter på ett trovärdigt sätt kan leda till klimatneutralitet, och bör med jämna mellanrum justeras i enlighet med detta.”

136 Republiken Österrike har gjort gällande att artikel 10.2 i taxonomiförordningen endast är tillämplig på koldioxidintensiva verksamheter och inte på verksamheter som redan är koldioxidsnåla, såsom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter. Ett sådant argument kräver en tolkning av den aktuella bestämmelsen.

137 Enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med den rättsakt som bestämmelsen ingår i. Även bakgrunden till en unionsrättslig bestämmelse kan vara relevant för tolkningen av densamma (se dom av den 3 september 2024, Illumina och Grail/kommissionen, C-611/22 P och C-625/22 P, EU:C:2024:677, punkt 116 och där angiven rättspraxis).

138 För det första stöder sig Republiken Österrike på en bokstavstolkning av artikel 10.2 i taxonomiförordningen. Republiken Österrike har för det första gjort gällande att denna bestämmelse endast omfattar ekonomiska verksamheter för vilka ”det inte finns något tekniskt och ekonomiskt genomförbart koldioxidsnålt alternativ” och som ”utgör ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi”. Av detta har Republiken Österrike dragit slutsatsen att denna bestämmelse endast avser verksamheter som inte i sig är koldioxidsnåla, men som ändå kan användas under en begränsad övergångsperiod om det inte finns några hållbara koldioxidsnåla alternativ.

139 Visserligen kan hänvisningen i artikel 10.2 i taxonomiförordningen till en ekonomisk verksamhet för vilken det inte finns några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ tolkas så, att den omfattar verksamheter som inte är koldioxidsnåla.

140 Artikel 10.2 i taxonomiförordningen avser emellertid inte ”verksamheter som inte är koldioxidsnåla”, såsom Republiken Österrike förefaller påstå, utan ”verksamheter för vilken det inte finns något tekniskt och ekonomiskt genomförbart koldioxidsnålt alternativ”, vilket innebär att denna bestämmelse även kan tolkas så, att den omfattar koldioxidsnåla verksamheter. Den bokstavstolkning som Republiken Österrike förespråkar stöds således inte av bestämmelsens lydelse.

141 För det andra anser Republiken Österrike att artikel 10.2 a–c i taxonomiförordningen bekräftar dess tolkning, eftersom det däri föreskrivs att en ekonomisk verksamhet, för att omfattas av artikel 10.2 i denna förordning, ska medföra växthusgasutsläpp på nivåer som motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen. I denna bestämmelse tillämpas således kriteriet ”bäst i klassen”, i så mening att den gör det möjligt att i avsaknad av tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ kvalificera ekonomiska verksamheter som med nuvarande teknik visserligen är koldioxidintensiva, men som motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen, som verksamheter som bidrar väsentligt till begränsningen av klimatförändringar.

142 Tribunalen erinrar om att det i artikel 10.2 a i taxonomiförordningen hänvisas till en ekonomisk verksamhet som ”medför växthusgasutsläpp på nivåer som motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen”

143 Kravet i artikel 10.2 a i taxonomiförordningen innebär emellertid inte att den aktuella ekonomiska verksamheten måste vara koldioxidintensiv och inte kan genomföras genom koldioxidsnåla verksamheter.

144 En koldioxidsnål ekonomisk verksamhet inom en sektor eller en bransch kan nämligen per definition uppvisa växthusgasutsläppsnivåer som motsvarar bästa prestanda inom denna sektor eller bransch.

145 Detsamma gäller kravet i artikel 10.2 b i taxonomiförordningen att den aktuella ekonomiska verksamheten ”inte hindrar utvecklingen och användningen av koldioxidsnåla alternativ”, och kravet i artikel 10.2 c i samma förordning att den aktuella verksamheten ”inte leder till en inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar”, med beaktande av dessa tillgångars ekonomiska livslängd.

146 Investeringar i en koldioxidsnål ekonomisk verksamhet hindrar nämligen inte utvecklingen och spridningen av koldioxidsnåla alternativ, utan kan tvärtom främja utvecklingen och användningen av koldioxidsnåla alternativ. Dessutom leder investering i en sådan verksamhet inte till en inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar, eftersom den rör koldioxidsnåla tillgångar.

147 Båda dessa krav kan således uppfyllas av såväl koldioxidintensiva som koldioxidsnåla verksamheter.

148 Det går således inte att av de villkor som anges i artikel 10.2 a–c i taxonomiförordningen dra slutsatsen att denna bestämmelse inte är tillämplig på koldioxidsnåla verksamheter utan endast avser koldioxidintensiva verksamheter.

149 För det andra stöder sig Republiken Österrike på en systematisk tolkning av taxonomiförordningen. Denna medlemsstat anser att eftersom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter inte anges i förteckningen i artikel 10.1 denna förordning, kan sådana verksamheter inte anses vara koldioxidsnåla verksamheter som ska inkluderas i taxonomin. Artikel 10.2 i nämnda förordning bör dessutom ses som ett undantag från de verksamheter som förtecknas i artikel 10.1 i förordningen, som ska tolkas restriktivt och endast anses avse koldioxidintensiva verksamheter.

150 Tribunalen påpekar emellertid att den omständigheten att en viss verksamhet inte uppfyller villkoren i artikel 10.1 i taxonomiförordningen inte hindrar att denna verksamhet uppfyller villkoren i artikel 10.2 i samma förordning. Tvärtom innebär formuleringen ”vid tillämpningen av punkt 1” i början av punkt 2, att den sistnämnda punkten innehåller alternativa villkor till dem som anges i punkt 1 för verksamheter som inte uppfyller villkoren i denna punkt.

151 Republiken Österrike anser dessutom att skäl 41 i taxonomiförordningen bekräftar dess tolkning genom att det i detta skäl i huvudsak anges att de tekniska granskningskriterierna för ekonomiska omställningsverksamheter bör säkerställa att dessa ”på ett trovärdigt sätt kan leda till klimatneutralitet”. Enligt Republiken Österrike är en sådan utveckling endast möjlig för verksamheter som inte redan är koldioxidsnåla.

152 Kravet att de tekniska granskningskriterierna för ekonomiska omställningsverksamheter ska säkerställa att verksamheterna på ett trovärdigt sätt kan gå mot klimatneutralitet kan emellertid även gälla koldioxidsnåla verksamheter, i den meningen att det krävs att verksamheterna i fråga leder till minskade växthusgasutsläpp.

153 Härav följer att den systematiska tolkning som Republiken Österrike har åberopat inte hindrar att kärnenergi betraktas som en koldioxidsnål verksamhet som omfattas av artikel 10.2 i taxonomiförordningen. För övrigt syftar artikel 10.2 i taxonomiförordningen just till att hänsyn ska tas till ekonomiska verksamheter som främjar omställningen till en klimatneutral ekonomi, även om de inte uppfyller villkoren i artikel 10.1 i denna förordning, under förutsättning att de särskilda villkoren i artikel 10.2 i samma förordning är uppfyllda.

154 Det framgår dessutom av skäl 41 i taxonomiförordningen att syftet med artikel 10.2 i denna förordning är att underlätta omställningen till en klimatneutral ekonomi och samtidigt använda klimatneutrala energikällor och andra ekonomisk omställningsverksamheter. Tribunalen finner således inte att klimatneutrala energikällor, som är avsedda att underlätta omställningen till en klimatneutral ekonomi, endast är de energikällor som avses i artikel 10.1 i nämnda förordning.

155 För det tredje har Republiken Österrike gjort gällande att det framgår av förarbetena till taxonomiförordningen att lagstiftaren, genom att ta bort hänvisningen till klimatneutral energi i artikel 10.1 a i denna förordning och begränsa denna bestämmelse till förnybara energikällor, beslutade att kärnenergi inte ska ingå bland de energiproduktionsmetoder i taxonomin som bidrar väsentligt till begränsningen av klimatförändringar.

156 Tribunalen påpekar emellertid att den omständigheten att klimatneutral energi inte nämns i artikel 10.1 i taxonomiförordningen inte visar att lagstiftarens avsikt var att undanta klimatneutrala energikällor från taxonomiförordningens tillämpningsområde, utan endast att undanta denna typ av verksamhet från tillämpningsområdet för denna bestämmelse, vilket innebär att den inte påverkar möjligheten för sådana verksamheter att omfattas av tillämpningsområdet för artikel 10.2.

157 Såsom kommissionen har påpekat nämns för övrigt uttryckligen ekonomisk verksamhet för vilken kommissionen inte kan fastställa tekniska granskningskriterier i artikel 19.3 i taxonomiförordningen. Om lagstiftaren hade velat undanta kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter från tillämpningsområdet för artikel 10.2 i taxonomiförordningen skulle den ha nämnt sådana verksamheter i artikel 19.3 i förordningen. *E contrario* tyder avsaknaden av en

hänvisning till kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i denna bestämmelse på att lagstiftarens avsikt inte var att undanta dessa verksamheter från kategorin miljömässigt hållbara verksamheter.

158 För det fjärde stöder sig Republiken Österrike på en teleologisk tolkning av artikel 10.1 och 10.2 i taxonomiförordningen. Republiken Österrike har gjort gällande att artikel 10.2 i denna förordning syftar till att omdirigera finansieringsflödena till de minst koldioxidintensiva ekonomiska verksamheterna, i avsaknad av tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ, och på så sätt främja koldioxidintensiv teknik med ”bästa prestanda”. Eftersom kärnenergi, som är koldioxidsnål, inte utgör en sådan verksamhet, skulle klassificeringen av denna som en omställningsverksamhet i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen innebära att de bestämmelser i denna förordning som syftar till att främja koldioxidintensiva tekniker förlorar sin ändamålsenliga verkan.

159 I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande följer det emellertid av en teleologisk och systematisk tolkning av artikel 10.2 i taxonomiförordningen, jämförd med artikel 10.1 och skälen 24 och 41 i samma förordning, att de så kallade omställningsverksamheterna, i den mening som avses i artikel 19.1 h ii i nämnda förordning, avser verksamheter som, eftersom de inte uppfyller kriterierna i artikel 10.1 i förordningen, undviker eller minskar utsläppen av växthusgaser och således under en övergångsperiod utgör medel för att uppnå miljömålet om att begränsa klimatförändringarna. Mot bakgrund av detta mål kan omställningsverksamheter således omfatta verksamheter som inte är koldioxidsnåla och för vilka det inte finns några koldioxidsnåla alternativ som är tekniskt och ekonomiskt genomförbara, men även, och i än högre grad, koldioxidsnåla verksamheter som inte uppfyller villkoren för tillämpning av artikel 10.1 i taxonomiförordningen. Att tolka artikel 10.2 i denna förordning så, att den endast kan avse koldioxidintensiva verksamheter skulle strida mot detta syfte med nämnda förordning.

160 Härav följer att en teleologisk tolkning av artikel 10.2 i taxonomiförordningen bekräftar att denna bestämmelse kan tillämpas på koldioxidsnåla verksamheter, såsom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter.

161 För det femte anser Republiken Österrike att kommissionen utvidgade tillämpningsområdet för artikel 10.2 i taxonomiförordningen genom att i den angripna förordningen ange att det saknades koldioxidsnåla alternativ till kärnenergi ”med en tillräcklig omfattning för att täcka energibehovet på ett kontinuerligt och tillförlitligt sätt”, eftersom syftet med denna förordning inte är att trygga energiförsörjningen, utan att kvalificera ekonomiska verksamheter som miljömässigt hållbara i syfte att fastställa en miljömässig hållbar investeringsgrad.

162 Tribunalen påpekar i detta avseende att det framgår av skäl 6 i den angripna förordningen att kärnenergirelaterade verksamheter är koldioxidsnåla verksamheter, men inte utgör energi från förnybara energikällor, i den mening som avses i artikel 10.1 a i taxonomiförordningen, och inte heller faller inom de andra kategorier av ekonomiska verksamheter som avses i artikel 10.1 b–i nämnda förordning.

163 I skäl 6 i den angripna förordningen konstaterade kommissionen även att eftersom kärnenergiproduktionen har nära noll utsläpp av växthusgaser och det inte finns några tekniskt och ekonomiskt genomförbara alternativa koldioxidsnåla alternativ med en tillräcklig omfattning för att täcka energibehovet på ett kontinuerligt och tillförlitligt sätt, bidrar kärnenergirelaterade verksamheter till målet att begränsa klimatförändringarna, varvid dessa ska kvalificeras som ”omställningsverksamheter”, i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

164 Tribunalen erinrar för det första om att det i artikel 194.1 FEUF föreskrivs att inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion och med hänsyn till kravet på att skydda och förbättra miljön ska målet för unionens politik på energiområdet vara att i en anda av solidaritet mellan medlemsstaterna garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen i unionen, främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor och främja sammankopplade energinät.

165 Domstolen har för övrigt slagit fast att principen om energisolidaritet, som avses i artikel 194 FEUF, ska beaktas av unionens institutioner och av medlemsstaterna inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion, och bland annat genom att garantera en trygg energiförsörjning inom unionen. Detta innebär inte bara att nödsituationer ska hanteras när de uppkommer, utan även att åtgärder ska vidtas för att förhindra krissituationer (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, Tyskland/Polen, C-848/19 P, EU:C:2021:598, punkt 69).

166 Härav följer att när kommissionen vidtar åtgärder i syfte att upprätta eller säkerställa den inre marknadens funktion, såsom den angripna förordningen, som genomför taxonomiförordningen och vars rättsliga grund är artikel 114 FEUF, ska den säkerställa en trygg energiförsörjning i unionen.

167 För det andra syftar taxonomiförordningen till att främja omställningen till en säker, klimatneutral, klimatmässigt motståndskraftig, mer resurseffektiv och cirkulär ekonomi, vilket i synnerhet framgår av skäl 4 i denna förordning.

168 Detta mål skulle emellertid äventyras om användningen av energikällor som anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna inte möjliggör en energiförsörjning som räcker för att täcka efterfrågan på energi.

169 För det tredje erinrar tribunalen om att det i artikel 10.2 i taxonomiförordningen hänvisas till att det inte finns något ”tekniskt och ekonomiskt genomförbart koldioxidsnålt alternativ”. Genom att villkora förekomsten av alternativ med att de är tekniskt och ekonomiskt genomförbara har lagstiftaren betonat att dessa alternativ är genomförbara och tillgängliga, vilket ligger till grund för behovet av försörjningstrygghet och för att tillgodose unionens energibehov. Denna bestämmelse ska således tolkas så, att den avser omställningsverksamheter för vilka det inte finns några realistiska och genomförbara alternativ som gör det möjligt för unionen att fortsätta att täcka sitt energibehov.

170 Mot bakgrund av det ovan anförda kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att kommissionen har åsidosatt artikel 10.2 i taxonomiförordningen genom att tillämpa denna bestämmelse på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter.

171 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens första del.

– Den andra grundens andra del: I andra hand, underlåtenhet att iaktta villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen

172 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen antogs i strid med artikel 10.2 i taxonomiförordningen, eftersom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter inte uppfyller villkoren i denna bestämmelse.

173 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Rumänien, Republiken Slovakien och Republiken Finland, har bestritt dessa argument.

174 För det första har Republiken Österrike gjort gällande att inkluderandet av kärnenergi i taxonomin strider mot villkoret att det inte får finnas några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ, eftersom det redan finns sådana alternativ till kärnenergi i form av förnybar energi, som är att föredra framför kärnenergi.

175 Republiken Österrike har även gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 10.2 i taxonomiförordningen genom att anse att alternativen till koldioxidsnål kärnenergi ännu inte är tillräckligt tillgängliga, eftersom denna bestämmelse inte är begränsad till tillräckligt tillgängliga alternativ.

176 Till stöd för detta påstående har Republiken Österrike hänvisat till plattformens svar, i vilket denna konstaterade att det är ”uppenbart att det finns” andra tillgängliga och genomförbara alternativa metoder för energiproduktion och att den omständigheten att majoriteten av medlemsstaterna inte använder kärnenergi visar att det finns koldioxidsnåla alternativ, vilket Bundesamt für Sicherheit in der nuklearen Entsorgung (Federala myndigheten för säkerhet vid kärnavfallshantering, Tyskland, nedan kallad BASE) konstaterade i sitt tekniska yttrande, i vilket denna ansåg att förnybar energi är tekniskt tillgänglig och mer ekonomiskt fördelaktig.

177 Såsom framgår av punkterna 164–169 ovan ska villkoret i artikel 10.2 i taxonomiförordningen, enligt vilket det inte får finnas några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ, bedömas med beaktande av behovet av försörjningstrygghet.

178 De allmänna påståenden från plattformen och BASE som Republiken Österrike har hänvisat till räcker inte heller för att bestrida sannolikheten i kommissionens konstaterande att kärnenergirelaterad ekonomisk verksamhet under en övergångsperiod ska beaktas om det inte finns tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ med en tillräcklig omfattning för att täcka energibehovet på ett kontinuerligt och tillförlitligt sätt (se skäl 6 i den angripna förordningen). Republiken Österrike har nämligen inte visat att de alternativ som använder sig av förnybar energi är tekniskt och ekonomiskt genomförbara, och i synnerhet att det är möjligt att tillgodose efterfrågan på energi enbart med hjälp av förnybara energikällor.

179 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den drog denna slutsats.

180 För det andra anser Republiken Österrike att den angripna förordningen inte uppfyller villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen, eftersom denna bestämmelse förutsätter att en ekonomisk verksamhet endast kan anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar om den främjar omställningen till en klimatneutral ekonomi på ett sätt som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriella nivåer, i enlighet med målen i Parisavtalet (EUT L 282, 2016, s. 4).

181 Enligt Republiken Österrike strider den angripna förordningen mot klimatmålen i Parisavtalet, eftersom de tekniska granskningskriterierna betraktar verksamhet som bedrivs inom kärnenergisektorn som ett väsentligt bidrag till begränsningen av klimatförändringarna, trots att sådan verksamhet endast kan leda till minskade växthusgasutsläpp inom en avlägsen framtid och inte kan bidra till målet om klimatneutralitet senast år 2030 eller år 2050. Dessa kriterier skulle i

synnerhet göra det möjligt att anpassa nya anläggningar som beviljas bygglov fram till år 2045 och befintliga anläggningar som modifieras fram till år 2040 till taxonomin, trots att det kommer att vara för sent att bidra till målet om klimatneutralitet.

182 Tribunalen erinrar för det första om att enligt artikel 10.2 i taxonomiförordningen anses ”en ekonomisk verksamhet … bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar om den utgör ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriell nivå …”.

183 I artikel 2.5 i taxonomiförordningen definieras ”begränsning av klimatförändringar” som arbetet med att ”hålla ökningen i den globala genomsnittstemperaturen långt under 2 °C samt göra ansträngningar för att begränsa den till 1,5 °C över förindustriell nivå, i enlighet med Parisavtalet”.

184 I skäl 3 i taxonomiförordningen, som också innehåller en hänvisning till Parisavtalet, anges att ”denna förordning [utgör] ett viktigt steg i riktning mot målet att uppnå en klimatneutral union senast 2050”.

185 Syftet med taxonomiförordningen är således just, såsom anges i skäl 3 och i artikel 10.2 i förordningen, att säkerställa att de mål i Parisavtalet som införlivats i bestämmelserna i förordningen uppnås.

186 I artikel 1 andra stycket i den europeiska klimatlagen fastställs dessutom ett ”bindande mål om klimatneutralitet i unionen senast 2050 med sikte på att uppnå det långsiktiga temperaturmål som anges i artikel 2.1 a i Parisavtalet”, som det hänvisas till i skäl 6 i den angripna förordningen.

187 Parisavtalet är dessutom bindande för unionen, eftersom det godkändes på unionens vägnar genom rådets beslut (EU) 2016/1841 av den 5 oktober 2016 om ingående, på Europeiska unionens vägnar, av Parisavtalet som antagits inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring (EUT L 282, 2016, s. 1). Detta avtal har följaktligen företräde framför unionens sekundärrättsakter, och dessa rättsakter ska så långt det är möjligt tolkas i överensstämmelse med dess bestämmelser. Härav följer att taxonomiförordningen så långt som möjligt ska tolkas i överensstämmelse med Parisavtalet (se, analogt, dom av den 27 februari 2024, EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, punkt 70 och där angiven rättspraxis, och dom av den 17 oktober 2024, PT Pelita Agung Agrindustri och PT Permata Hijau Palm Oleo/kommissionen, C-112/23 P, EU:C:2024:899, punkt 38).

188 Tribunalen erinrar i detta avseende om att enligt artikel 31.3 a och b i Wienkonventionen om traktaträtten av den 23 maj 1969 ska vid tolkningen av en traktat, utöver traktatens sammanhang, hänsyn tas till efterföljande överenskommelser mellan parterna rörande traktatens tolkning eller tillämpningen av dess bestämmelser och efterföljande praxis vid traktatens tillämpning, som ådagalägger enighet mellan parterna om traktatens tolkning. Domstolen har redan haft tillfälle att understryka att det enligt internationell rätt varken är förbjudet eller ovanligt att föreskriva en möjlighet för parterna till ett internationellt avtal att, allteftersom deras gemensamma vilja avseende avtalets räckvidd utvecklas, precisera tolkningen av avtalet. Sådana preciseringar kan göras av parterna själva eller av ett organ som inrättats av parterna och som av dem getts en beslutsbefogenhet som är bindande för dem. Sådana tolkande rättsakter har i förekommande fall de juridiska effekter som framgår av artikel 31.3 a i Wienkonventionen (dom av den 21 december 2023, Scuola europea di Varese, C-431/22, EU:C:2023:1021, punkt 76, se även, för ett liknande resonemang, yttrande 1/17 (Övergripande avtal om ekonomi och handel mellan EU och Kanada), av den 30 april 2019, EU:C:2019:341, punkterna 233 och 234).

189 Vad gäller Parisavtalet underströk parterna till Parisavtalet vid den 28:e partskonferensen för Förenta Nationernas ramkonvention om klimatförändringar, som hölls i Förenade Arabemiraten den 30 november–13 december 2023 (COP 28), i punkt II.28 e i sitt beslut 1/CMA.5, om resultatet av den första globala översynen, ”behovet av att kraftigt, snabbt och varaktigt minska utsläppen av växthusgaser på ett sätt som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C” och har åtagit sig att ”bidra till globala insatser”, såsom att ”påskynda införandet av utsläppsfri eller utsläppssnål teknik, bland annat … kärnteknik”.

190 En tolkning av artikel 10.2 i taxonomiförordningen som är förenlig med Parisavtalet, såsom detta har tolkats av avtalsparterna själva vid COP 28 i enlighet med artikel 31.3 a och b i Wienkonventionen, bekräftar således att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter kan utgöra verksamheter som bidrar väsentligt till begränsningen av klimatförändringar genom att främja en omställning till en klimatneutral ekonomi som är förenlig med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriella nivåer.

191 Tribunalen noterar att parterna vid förhandlingen, som svar på tribunalens frågor, fick tillfälle att yttra sig om de slutsatser som kan dras av en sådan tolkning som är förenlig med Parisavtalet.

192 Tribunalen påpekar dessutom att det följer av artikel 10.2 i taxonomiförordningen, vars lagenlighet inte har bestritts, att dessa klimatmål är uppfyllda när den aktuella ekonomiska verksamheten främjar omställningen till en klimatneutral ekonomi, bland annat genom utfasning av växthusgasutsläpp. Tribunalen erinrar även om att kommissionen, i skäl 6 i den angripna förordningen, på grundval av de yttranden som avgetts under förfarandet för att anta denna förordning, angav att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter var koldioxidsnåla, att kärnenergiproduktionen har nära noll utsläpp av växthusgaser och att det fanns omfattande och tydliga belägg för kärnenergins potentiella betydande bidrag till målen för begränsning av klimatförändringar.

193 Slutligen har Republiken Österrike inte lagt fram någon bevisning till stöd för sina påståenden att uppförandet och driften av nya kärnkraftverk på grundval av bygglov som beviljas mellan åren 2023 och 2045 inte kan bidra till målet om koldioxidneutralitet senast år 2050, utan endast inom en avlägsen framtid. Republiken Österrike begränsar sig nämligen till att citera plattformens påstående att nya kärnkraftverk som beviljas bygglov senast 2045 kan anpassas till taxonomin även om de tas i bruk för sent för att bidra till att begränsa klimatförändringarna.

194 Kärnenergi uppvisar emellertid mycket låga nivåer av växthusgasutsläpp, vilket gör att denna energiform kan bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna genom att begränsa användningen av koldioxidintensiva energikällor.

195 Påståendet att dessa verksamheter endast kan leda till en minskning av växthusgasutsläppen inom en avlägsen framtid och inte senast år 2050 kan för övrigt, även om det visar sig att så är fallet, inte visa att den angripna förordningen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning, eftersom ett påstående om att en rättsakt saknar verkan inte kan leda till att den är rättsstridig (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 juli 2001, Jippes m.fl., C-189/01, EU:C:2001:420, punkt 84 och där angiven rättspraxis).

196 Republiken Österrike har tillagt att den angripna förordningen strider mot artikel 1.2 och skäl 16 i Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2022/591 av den 6 april 2022 om ett allmänt miljöhandlingsprogram för unionen till 2030 (EUT L 114, 2022, s. 22), enligt vilka unionen ska

sträva efter en grön omställning och basera sin ekonomi på förnybar energi, eftersom det långsiktiga främjande av kärnenergianläggningar som den angripna förordningen resulterar i helt strider mot detta mål.

197 Det räcker att påpeka att kärnenergi är en omställningsverksamhet, i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

198 De tekniska granskningskriterier som fastställts i enlighet med artikel 10.2 i taxonomiförordningen kompletterar därför unionens åtgärder för att främja förnybar energi.

199 Den angripna förordningen strider således inte mot beslut 2022/591, och räckvidden av bestämmelserna i nämnda beslut behöver därför inte undersökas.

200 Republiken Österrikes argument att det saknas stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenlig med målet på 1,5 °C kan således inte godtas.

201 För det tredje har Republiken Österrike gjort gällande att inkluderandet av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i taxonomin strider mot artikel 10.2 a i taxonomiförordningen, eftersom kärnenergi inte medför växthusgasutsläpp som motsvarar bästa prestandan inom sektorn eller branschen, i den mening som avses i denna bestämmelse, det vill säga sektorn för energiproduktion, bland annat jämfört med vattenkraft och vindkraft.

202 Tribunalen påpekar i detta avseende att Republiken Österrike har gjort en felaktig tolkning av taxonomiförordningen, eftersom villkoret att en verksamhet ska medföra växthusgasutsläpp som motsvarar bästa prestandan inom sektorn eller branschen inte kan tolkas så, att det måste röra sig om den mest koldioxidsnåla verksamheten inom den berörda sektorn eller branschen.

203 Av artikel 41 i taxonomiförordningen framgår nämligen att ekonomiska omställningsverksamheter bör anses bidra väsentligt till en begränsning av klimatförändringar om deras växthusgasutsläpp är väsentligt lägre än sektors- eller industrigenomsnittet.

204 Republiken Österrikes argument kan därför inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, på vissa villkor, kunde anses motsvara bästa prestandan inom sektorn eller branschen, i den mening som avses i artikel 10.2 a i taxonomiförordningen.

205 För det fjärde har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen är oförenlig med artikel 10.2 b i taxonomiförordningen, eftersom investeringar i kärnenergi hindrar utvecklingen av koldioxidsnåla alternativ.

206 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att det i flera studier har visats att kärnenergi och förnybara energikällor inte kompletterar varandra, utan är till men för varandra, och att den angripna förordningen således medför att ekonomiska resurser på kort sikt leds bort från uppförandet av anläggningar för förnybar energi.

207 Tribunalen erinrar i detta avseende om att kommissionen, i skäl 6 i den angripna förordningen, ansåg att kärnenergi, genom att tillhandahålla en stabil basenergiförsörjning, underlättar utbyggnaden av intermittenta förnybara energikällor och hindrar inte deras utveckling.

208 Tribunalen påpekar vidare att det i delegerad förordning 2021/2139 fastställs tekniska granskningskriterier som omfattar flera ekonomiska sektorer och verksamheter som kan bidra till målen om begränsning av och anpassning till klimatförändringar, däribland kärnenergirelaterade verksamheter.

209 Den angripna förordningen, som inte kan betraktas fristående från andra delegerade förordningar som antagits med stöd av taxonomiförordningen, kan således inte anses prioritera investeringar i kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter framför investeringar kopplade till förnybar energi.

210 Denna tolkning av den angripna förordningen är förenlig med artikel 194.2 andra stycket FEUF, enligt vilken varje medlemsstat har rätt att bestämma villkoren för utnyttjandet av dess energikällor, dess val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen hos dess energiförsörjning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2020, Österrike/kommissionen, C-594/18 P, EU:C:2020:742, punkterna 48 och 80).

211 Republiken Österrike har dessutom genom sina argument i huvudsak gjort gällande att kärnenergi saknar flexibilitet, vilket innebär att en ökning av andelen förnybar energi skulle påverka kärnkraftverkens affärsmodell negativt och minska deras driftstid. Tribunalen konstaterar emellertid att det rör sig om ett allmänt påstående vars relevans kan variera beroende på dels varje medlemsstats val, vilket påtalades i punkt 210 ovan, dels kärnkraftverkens möjlighet att anpassa sin verksamhet till hur utbudet och efterfrågan utvecklas, såsom kommissionen och Republiken Frankrike har gjort gällande

212 Under alla omständigheter har kommissionen även lagt fram en studie som ifrågasätter slutsatserna i de studier som Republiken Österrike har tillhandahållit. Enligt fast rättspraxis ska kommissionen emellertid tillerkännas ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid utvärderingen av tillgängliga vetenskapliga studier och vid valet av vilka studier som ska ges företräde framför andra, och detta gäller oberoende av deras kronologiska ordning (dom av den 24 oktober 2018, Deza/kommissionen, T-400/17, ej publicerad, EU:T:2018:712, punkt 95, och dom av den 5 juli 2023, TIB Chemicals/kommissionen, T-639/20, ej publicerad, EU:T:2023:374, punkt 34).

213 Den bevisning som Republiken Österrike har lagt fram är således inte tillräcklig för att ifrågasätta trovärdigheten i kommissionens bedömning att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter underlättar utbyggnaden av intermittenta förnybara energikällor och inte hindrar deras utveckling.

214 Bevisningen visar således inte att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter underlättar utbyggnaden av intermittenta förnybara energikällor och inte hindrar deras utveckling.

215 Republiken Österrike har även kritiserat kommissionen för att inte ha undersökt denna fråga, och menar att den angripna förordningen därför är bristfälligt motiverad.

216 Enligt domstolens fasta praxis ska det av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt

uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkterna 85 och 87 och där angiven rättspraxis).

217 Såsom framgår av skäl 6 i den angripna förordningen gav kommissionen emellertid en tillräcklig motivering till sin bedömning att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter underlättar utbyggnaden av intermittenta förnybara energikällor och inte hindrar deras utveckling. Av detta skäl framgår nämligen att kärnenergi, genom att säkerställa att de grundläggande energibehoven tillgodoses, underlättar utbyggnaden av intermittenta förnybara energikällor och följaktligen inte hindrar deras utveckling.

218 Kommissionen kan inte heller klandras för att inte ha undersökt denna aspekt, eftersom den bedömning som nämns i skäl 6 i den angripna förordningen visar att kommissionen har prövat frågan.

219 För det femte har Republiken Österrike gjort gällande att inkluderandet av kärnenergi i taxonomin strider mot förbudet mot inlåsningseffekter i artikel 10.2 c i taxonomiförordningen. Eftersom kärnenergi skulle medföra betydande inlåsningseffekter, med hänsyn till de stora investeringskostnaderna, de långa byggtiderna och anläggningarnas driftstid, hindrar kärnenergi utvecklingen av mer fördelaktig förnybar energi och ökar sannolikheten för att koldioxidintensiv teknik kommer att användas fram till dess att nya kärnkraftverk tas i drift.

220 Till stöd för sitt påstående har Republiken Österrike åberopat plattformens svar, i vilket det anges dels att inlåsning av tillgångar i koldioxidintensiva verksamheter skulle kunna uppstå (”*may occur*”) om den förväntade minskningen av växthusgaser går för långsamt eller kommer för sent, dels att det finns en risk för inlåsning på grund av den tid det tar att uppföra kärnkraftverk och kärnkraftverkens långa driftstid.

221 Tribunalen erinrar om att artikel 10.2 c i taxonomiförordningen kräver att den ekonomiska verksamheten inte leder till en inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar, med beaktande av dessa tillgångars ekonomiska livslängd.

222 Härav följer att artikel 10.2 c i taxonomiförordningen syftar till att undvika en varaktig inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar och, enligt skäl 41 i nämnda förordning, till att ekonomiska verksamheter leder till en inlåsning av tillgångar som är oförenlig med målet om klimatneutralitet.

223 Republiken Österrike har emellertid inte förklarat på vilket sätt kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheters tillgångar ger stora växthusgasutsläpp, vilket innebär att det saknas stöd för detta argument.

224 De påståenden i plattformens svar som Republiken Österrike har anfört är dessutom formulerade i konditionalis eller är inte styrkta, vilket innebär att de inte är tillräckliga för att kommissionens bedömning ska förlora sin trovärdighet.

225 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter uppfyller villkoret i artikel 10.2 c i taxonomiförordningen.

226 Republiken Österrike har även kritiserat kommissionen för att inte ha gjort någon bedömning av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheters inlåsningseffekter, vilka är betydande och hindrar utvecklingen av förnybara energikällor, samtidigt som det är nödvändigt att producera energi från kol och gas, och att den angripna förordningen därför är bristfälligt motiverad.

227 Eftersom det emellertid inte finns någon risk för inlåsningseffekter av koldioxidintensiva tillgångar när det gäller kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, vilka saknar koldioxidintensiva tillgångar, kan kommissionen inte klandras för att inte ha undersökt dessa verksamheters inlåsningseffekter eller för att ha åsidosatt sin motiveringsskyldighet i detta avseende.

228 För det sjätte har Republiken Österrike gjort gällande att åsidosättandet av artikel 10.2 i taxonomiförordningen även medför ett åsidosättande av artikel 19.1 g i samma förordning, enligt vilken hänsyn ska tas till livscykeln, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser. Kommissionen beaktade nämligen inte de långa perioderna för planering, tillstånd och drift av kärnkraftverk och följaktligen inte hela livscykeln, i synnerhet med hänsyn till hindren för koldioxidsnåla alternativ och inlåsningseffekterna.

229 Det räcker emellertid att konstatera att Republiken Österrike inom ramen för förevarande invändning endast har hänvisat till de argument som avser åsidosättande av artikel 10.2 i taxonomiförordningen. Under dessa omständigheter, och eftersom dessa argument inte har godtagits, kan inte heller det argument godtas enligt vilket ett åsidosättande av denna bestämmelse även medför ett åsidosättande av artikel 19.1 g i förordningen.

230 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att Republiken Österrike inte har visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter uppfyllde villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

231 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens andra del.

– Den andra grundens tredje del: I andra hand, åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen

232 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att de tekniska granskningskriterier som anges i den angripna förordningen utgör ett åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen, eftersom de inte är baserade på entydiga vetenskapliga bevis och försiktighetsprincipen, och inte gör det möjligt att kontrollera huruvida kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter är förenliga med villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

233 Kommissionen, som stöds av republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Ungern, Rumänien och Republiken Finland, har bestritt dessa argument.

234 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 19.1 f i taxonomiförordningen ska de tekniska granskningskriterier som fastställs i enlighet med artikel 10.3 i samma förordning vara baserade på entydiga vetenskapliga bevis och på den försiktighetsprincip som fastställs i artikel 191 i EUF-fördraget.

235 I förevarande fall framgår det för det första av skäl 6 i den angripna förordningen att kommissionen grundade sig på TEG:s vetenskapliga utvärdering och den vetenskapliga utvärderingen i JRC:s rapport. Som påpekades i punkt 48 ovan grundade sig kommissionen

dessutom även på yttrandet från den expertgrupp som avses i artikel 31 i Euratomfördraget och på yttrandet från Scheer. I den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport av den 9 mars 2020 angav TEG dessutom att ”uppgifterna om kärnenergins potentiellt väsentliga bidrag till begränsningen av klimatförändringarna är omfattande och entydiga” och hänvisade till flera vetenskapliga studier till stöd för sin slutsats.

236 Till stöd för sina argument har Republiken Österrike endast hänvisat till tre studier avseende den omständigheten att kärnenergi och förnybara energikällor är till men för varandra och inte kompletterar varandra, utan att förklara på vilket sätt de tekniska granskningskriterier som fastställts för kärnenergirelaterade verksamheter skulle leda till en inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar.

237 Under dessa omständigheter, och med hänsyn till kommissionens stora utrymme för skönsmässig bedömning vid valet och utvärderingen av vetenskapliga studier, som det har erinrats om i punkt 212 ovan, har Republiken Österrike inte visat att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att grunda sig på entydiga vetenskapliga bevis.

238 Med hänsyn till detta stora utrymme för skönsmässig bedömning räcker under alla omständigheter inte den omständigheten att kommissionens bedömning har bestritts i den vetenskapliga litteraturen för att ifrågasätta denna bedömning.

239 För det andra kan det, i motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande, inte heller anses att den angripna förordningen ”brister i utredningen och motiveringen” vad gäller frågan huruvida de tre relevanta kärnenergirelaterade ekonomiska sektorerna uppfyller villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

240 Tribunalen erinrar i detta avseende om att skyldigheten att motivera ett beslut utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende (se dom av den 18 april 2024, Dumitrescu m.fl./kommissionen och domstolen, C-567/22 P–C-570/22 P, EU:C:2024:336, punkt 46 och där angiven rättspraxis). Tribunalen konstaterar emellertid att Republiken Österrike, genom sina argument avseende ”brister i utredningen och motiveringen”, i huvudsak har ifrågasatt motiveringen av den angripna förordningen och inte huruvida denna är välgrundad, vilket även är fallet med de övriga invändningar som anförts till stöd för talan avseende sådana brister.

241 Vidare ska det, i enlighet med den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 216 ovan, påpekas att skälet till att villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen är uppfyllda ges en tillräcklig motivering i skäl 6 i den angripna förordningen och i motiveringen till delegerad förordning 2021/2139, som hänvisar till yttrandena från de experter som kommissionen har samrått med.

242 Eftersom Republiken Österrike för det tredje inte har anfört några specifika argument till stöd för invändningen om åsidosättande av försiktighetsprincipen inom ramen för denna del av den andra grunden, utan endast har nämnt denna princip, finner tribunalen att denna invändning inte kan tas upp till sakprövning, i enlighet med artikel 76 d i rättegångsreglerna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 november 2019, ADDE/parlamentet, T-48/17, EU:T:2019:780, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

243 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens tredje del och följaktligen inte såvitt avser någon del av den andra grunden.

Den tredje och den fjärde grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen

244 Till stöd för den tredje och den fjärde grunden har Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen, genom att inkludera kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter bland omställningsverksamheterna och genom att fastställa tekniska granskningskriterier för dessa verksamheter, inte uppfyller DNSH-kriteriet, det vill säga kriteriet om att den berörda ekonomiska verksamheten inte får orsaka betydande skada för något av de miljömål som eftersträvas med taxonomiförordningen, såsom föreskrivs i artikel 17 och artikel 19.1 f och g i nämnda förordning, samt att försiktighetsprincipen inte har iakttagits.

245 Artikel 17.1 i taxonomiförordningen har följande lydelse:

”Vid tillämpningen av artikel 3 b ska en ekonomisk verksamhet, med beaktande av livscykeln för de produkter och tjänster som tillhandahålls av den ekonomiska verksamheten, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, anses orsaka betydande skada för

a) begränsning av klimatförändringar, om verksamheten leder till betydande växthusgasutsläpp,

b) anpassning till klimatförändringar, om verksamheten leder till att det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet får ökade negativa konsekvenser för själva verksamheten eller för andra människor, naturen eller tillgångar,

c) hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser, om verksamheten skadar
   i) vattenförekomsters, inbegripet yt- och grundvatten, goda status eller goda ekologiska potential, eller
   ii) marina vattens goda miljöstatus,

d) den cirkulära ekonomin, inbegripet förebyggande och materialåtervinning av avfall, om
   i) verksamheten leder till betydande ineffektivitet vid användningen av material eller vid direkt eller indirekt användning av naturresurser såsom icke förnybara energikällor, råmaterial, vatten och mark i ett eller flera stadier av produkternas livscykel, inklusive vad gäller produkternas hållbarhet, reparerbarhet, uppgraderbarhet, återanvändbarhet eller möjligheten att materialåtervinna dessa,
   ii) verksamheten leder till en betydande ökning av generering, förbränning eller bortskaffande av avfall, med undantag för förbränning av farligt avfall som inte kan materialåtervinnas, eller
   iii) långsiktigt bortskaffande av avfall kan orsaka betydande och långvarig skada för miljön,

e) förebyggande och begränsning av miljöföroreningar, om verksamheten leder till en betydande ökning av utsläpp av föroreningar till luft, vatten eller mark jämfört med situationen innan verksamheten inleddes, eller

f) skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem, om verksamheten
   i) medför betydande skada för ekosystems goda tillstånd och motståndskraft, eller
   ii) skadar bevarandestatusen för livsmiljöer och arter, inbegripet sådana som är av unionsintresse.”

246 I artikel 19.1 i taxonomiförordningen föreskrivs att de tekniska granskningskriterier som fastställs enligt bland annat artiklarna 10.3 och 11.3 i denna förordning ska

”a) identifiera de mest relevanta potentiella bidragen till ett visst miljömål, samtidigt som de respekterar principen om teknikneutralitet, med hänsyn tagen till både de kortsiktiga och de långsiktiga konsekvenserna av en viss ekonomisk verksamhet,

b) specificera de minimikrav som måste uppfyllas för att undvika betydande skada för något av de relevanta miljömålen, med hänsyn tagen till både de kortsiktiga och de långsiktiga konsekvenserna av en viss ekonomisk verksamhet,

c) vara kvantitativa och innehålla tröskelvärden så långt det är möjligt, och annars vara kvalitativa,

d) om lämpligt, bygga på unionens märknings- och certifieringssystem, unionens metoder för att bedöma miljöavtryck och unionens statistiska klassifikationssystem, och ta hänsyn till all relevant befintlig unionslagstiftning,

e) i möjligaste mån använda sådana hållbarhetsindikatorer som anges i artikel 4.6 i förordning … 2019/2088,

f) vara baserade på entydiga vetenskapliga bevis och den försiktighetsprincip som fastställs i artikel 191 [FEUF],

g) ta hänsyn till livscykeln, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, genom att beakta både den ekonomiska verksamhetens egen miljöpåverkan och miljöpåverkan av de produkter och tjänster som tillhandahålls genom den ekonomiska verksamheten, särskilt genom att beakta produkternas och tjänsternas framställning och användning och slutet av deras livscykel,

h) ta hänsyn till den ekonomiska verksamhetens art och omfattning, inbegripet

i) huruvida den är en möjliggörande verksamhet enligt artikel 16, eller

ii) huruvida den är en omställningsverksamhet enligt artikel 10.2,

i) ta hänsyn till de potentiella marknadseffekter som omställningen till en mer hållbar ekonomi medför, inbegripet risken för att vissa tillgångar blir strandade som en följd av en sådan omställning, liksom risken för att skapa inkonsekventa incitament för hållbara investeringar,

j) omfatta alla relevanta ekonomiska verksamheter inom en specifik sektor och säkerställa att de verksamheterna behandlas lika om de bidrar lika mycket till de miljömål som anges i artikel 9 i denna förordning, för att undvika en snedvridning av konkurrensen på marknaden, och

k) vara enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem…”

247 Tribunalen erinrar till att börja med om att försiktighetsprincipen utgör en allmän unionsrättslig princip som följer av artiklarna 11, 168.1, 169.1, 169.2, 191.1 och 191.2 FEUF. Enligt denna princip är berörda myndigheter skyldiga att inom den exakta ramen för utövande av deras behörighet

enligt relevant lagstiftning vidta lämpliga åtgärder för att förebygga vissa potentiella risker för folkhälsan, säkerheten och miljön, varvid kravet på att skydda dessa intressen ska tillmätas större betydelse än ekonomiska intressen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

248 Försiktighetsprincipen innebär att då det råder vetenskaplig osäkerhet om förekomsten eller omfattningen av risker för människors hälsa eller miljön måste institutionerna tillåtas vidta skyddsåtgärder utan att behöva vänta på att det fullt ut visas att riskerna faktiskt förekommer eller hur allvarliga de är för hälsan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

249 Tillämpningen av försiktighetsprincipen är inte begränsad till situationer där förekomsten av en risk är osäker, men kan också omfatta situationen där en risk har konstaterats och kommissionen ska bedöma huruvida risken är godtagbar eller inte (dom av den 17 maj 2018, Bayer CropScience m.fl./kommissionen, T-429/13 och T-451/13, EU:T:2018:280, punkt 340).

250 Det förfarande som leder till att en institution i enlighet med försiktighetsprincipen vidtar lämpliga åtgärder i syfte att förebygga vissa potentiella risker för folkhälsan, säkerheten och miljön kan tre på varandra följande etapper särskiljas. Först identifieras de potentiellt negativa effekterna av en företeelse. Därefter bedöms de risker för folkhälsan, säkerheten och miljön som är knutna till företeelsen. Och om de identifierade potentiella riskerna överstiger gränsen för vad som är godtagbart för samhället hanteras risken genom att lämpliga skyddsåtgärder vidtas (dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 60, och dom av den 21 februari 2024, PAN Europe/kommissionen, T-536/22, överklagad, EU:T:2024:98, punkt 74).

251 Bedömningen av riskerna för folkhälsan, säkerheten och miljön består i att en institution som ska hantera de potentiellt negativa effekterna av en företeelse på vetenskaplig väg ska bedöma riskerna och fastställa huruvida de överstiger den risknivå som anses vara godtagbar för samhället. För att institutionerna ska kunna göra riskbedömningar bör de dels ha tillgång till en vetenskaplig bedömning av riskerna, dels fastställa vilken risknivå som inte kan anses vara godtagbar för samhället (se dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

252 Eftersom det är fråga om en vetenskaplig process måste institutionen överlåta den vetenskapliga riskbedömningen till experter (se dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

253 Det ankommer på de institutioner som har tilldelats befogenhet att göra politiska val för ett samhälle att med beaktande av tillämpliga bestämmelser fastställa den skyddsnivå de anser är lämplig för samhället (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

254 Vid fastställandet av den risknivå som inte kan anses vara godtagbar för samhället ska institutionerna fullgöra sina skyldigheter att upprätthålla en hög skyddsnivå för folkhälsan, säkerheten och miljön. En sådan hög skyddsnivå behöver inte nödvändigtvis vara den tekniskt sett högsta möjliga. Vidare får dessa institutioner inte ha en rent hypotetisk inställning till risken och anpassa sina beslut till en nollrisknivå (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 72 och där angiven rättspraxis).

255 Vad gäller domstolsprövningen av att dessa principer iakttagits, har domstolen redan slagit fast att kommissionen ska tillerkännas ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den beslutar om riskhanteringsåtgärder. Inom detta område ställs kommissionen bland annat inför val av politisk art och måste göra komplicerade bedömningar. Följaktligen kan en åtgärd på detta område endast förklaras ogiltig om den är uppenbart olämplig (dom av den 9 juni 2016, Pesce m.fl., C-78/16 och C-79/16, EU:C:2016:428, punkt 49).

256 Det följer således av rättspraxis att försiktighetsprincipen är tillämplig när det råder vetenskaplig osäkerhet om förekomsten eller omfattningen av de risker som människors hälsa eller miljön utsätts för, så att institutionerna kan vidta skyddsåtgärder utan att behöva vänta på att det fullt ut visas att riskerna faktiskt förekommer och hur allvarliga de är eller på att de skadliga effekterna på människors hälsa och miljön börjar visa sig.

257 Av rättspraxis framgår även att tillämpningen av försiktighetsprincipen förutsätter en vetenskaplig riskbedömning, fastställande av en risknivå som anses godtagbar och, i förekommande fall, vidtagande av lämpliga skyddsåtgärder.

258 Det är mot denna bakgrund som Republiken Österrikes argument ska bedömas.

– Den tredje grundens första del, den fjärde grundens första del och den femte invändningen i den tredje grundens tredje del: Underlåtenhet att uppfylla skyddsnivån

259 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att det mål om miljömässig hållbarhet som eftersträvas med taxonomiförordningen och försiktighetsprincipen talar för en lägre godtagbar risknivå enligt artikel 17 i denna förordning och således, jämfört med bestämmelserna i traditionell kärnenergilagstiftning, för en högre skyddsnivå. Av detta har Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, dragit slutsatsen att de tekniska granskningskriterierna inte är tillräckliga, eftersom dessa kriterier oftast hänvisar till bestämmelser som antagits med stöd av Euratomfördraget eller till unionsrättsakter med allmän giltighet.

260 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Republiken Finland, har bestritt dessa argument.

261 Tribunalen erinrar om att kommissionen vid fastställandet av de tekniska granskningskriterierna, särskilt de som rör DNSH-kriteriet, ska beakta försiktighetsprincipen, i enlighet med artikel 19.1 f i taxonomiförordningen.

262 Försiktighetsprincipen i sig definierar emellertid inte en specifik skyddsnivå, utan utgör en metod som gör det möjligt för de behöriga institutionerna att vidta skyddsåtgärder trots att det föreligger vetenskapliga tvivel om förekomsten eller omfattningen av en risk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 maj 2018, BASF Agro m.fl./kommissionen, T-584/13, EU:T:2018:279, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

263 Vad gäller argumentet att taxonomiförordningens mål om miljömässig hållbarhet talar för en strikt tolkning av artikel 17 i taxonomiförordningen, erinrar tribunalen dessutom om att det i skäl 40 i nämnda förordning anges att en ”ekonomisk verksamhet [inte bör] anses som miljömässigt hållbar om den orsakar mer skada än nytta för miljön” och att ”de tekniska

granskningskriterierna böridentifiera de minimikrav som är nödvändiga för att undvika betydande skada för andra mål, inbegripet genom att bygga vidare på minimikrav som har fastställs i enlighet med unionsrätten”.

264 Tribunalen konstaterar att detta avsnitt i skäl 40 i taxonomiförordningen vittnar om att lagstiftaren ansåg att de tekniska granskningskriterierna kunde uppnå målet om miljömässig hållbarhet och vara förenliga med försiktighetsprincipen, genom sin hänvisning till uppfyllandet av minimikraven i den relevanta lagstiftningen.

265 Unionslagstiftarens avsikt bekräftas dessutom av artikel 19.1 d i taxonomiförordningen, enligt vilken kommissionen, när den fastställer de tekniska granskningskriterierna, ska beakta ”all relevant befintlig unionslagstiftning”, samt av skälen 43 och 44 i samma förordning.

266 För övrigt hindrar taxonomiförordningen inte kommissionen från att fastställa kriterier som ger ett mer långtgående skydd än de minimikrav som följer av andra unionsrättsliga bestämmelser, men kommissionen är inte skyldig att göra detta.

267 Republiken Österrike har emellertid inte visat att den angripna förordningen, vad gäller DNSH-kriteriet, endast upprepar krav som följer av andra bestämmelser i unionsrätten. I punkt 145 i ansökan har Republiken Österrike även medgett att ytterligare kriterier har fastställts.

268 Under dessa omständigheter kan det inte anses att kommissionen i den angripna förordningen åsidosatte målet om miljömässig hållbarhet, artikel 17 i taxonomiförordningen, artikel 19.1 f i samma förordning eller försiktighetsprincipen genom att hänvisa till iakttagandet av relevanta bestämmelser i unionsrätten.

269 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens första del, den fjärde grundens första del och den femte invändningen i den tredje grundens tredje del.

– Den tredje grundens andra del: Åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen

270 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att anledningen att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter inkluderats i den angripna förordningen är att kommissionen åsidosatt beviskraven i artiklarna 17 och 19.1 f i taxonomiförordningen, tolkade mot bakgrund av försiktighetsprincipen. Republiken Österrike har för det första gjort gällande att konstaterandet att kärnkraft är förenlig med DNSH-kriteriet grundade sig på JRC slutsats att ”analyserna … inte [har] visat att det finns vetenskapliga belägg för att kärnenergi är mer skadlig för människors hälsa eller för miljön än annan teknik för elproduktion som redan har klassificerats som verksamhet som främjar begränsning av klimatförändringar i taxonomin”. Detta innebär att kärnenergi jämförs med annan energi, vilket är en jämförelse som inte föreskrivs i nämnda artikel 17. För det andra är avsaknaden av vetenskapliga belägg för betydande skada inte ett relevant kriterium vid prövningen av huruvida försiktighetsprincipen har iakttagits. Det enda relevanta kriteriet är huruvida varje rimligt tvivel om en sådan skada kan uteslutas. För det tredje har Republiken Österrike ifrågasatt bevisvärdet av JRC:s rapport, som den anser är bristfällig och ofullständig och i grunden motsäger andra vetenskapliga studier, och att JRC är ett internt organ inom kommissionen. Republiken Österrike har även ifrågasatt JRC:s rapport med hänvisning till kritiken i yttrandet från Scheer.

271 Kommissionen, som stöds av Republiken Polen, har bestritt dessa argument.

272 För det första påpekar tribunalen att JRC:s tillvägagångssätt, som kritiserats av Republiken Österrike, bestod i att beakta resultatet av de undersökningar av andra verksamheter som redan hade utförts innan förordning 2021/2139 antogs. Kommissionen har med rätta understrukit är ett sådant tillvägagångssätt är förenligt med principen om teknikneutralitet, såsom påpekades i punkt 112 ovan, och möjliggör en riskbedömning som är förenlig med den bedömning som har gjorts för dessa andra verksamheter.

273 För det andra kan Republiken Österrike inte heller vinna framgång med sitt påstående att bedömningen av det tillämpliga beviskravet var felaktig, eftersom JRC:s rapport grundade sig på avsaknad av vetenskapliga belägg för betydande skada snarare än på att det inte förelåg något rimligt tvivel om förekomsten av betydande skada.

274 Av rättspraxis följer nämligen att försiktighetsprincipen inte kräver att varje rimligt vetenskapligt tvivel om förekomsten av en skada på miljön kan uteslutas, eftersom detta skulle innebära att kommissionen ålades att tillämpa en nollrisknivå, vilket skulle strida mot rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2002, Pfizer Animal Health/rådet, T-13/99, EU:T:2002:209, punkt 145).

275 Tribunalen påpekar dessutom att det kriterium som beaktats är förenligt med artikel 19.1 f i taxonomiförordningen, enligt vilken kommissionen endast är skyldig att grunda sig på entydiga vetenskapliga bevis.

276 Vad för det tredje gäller den övriga kritiken mot JRC:s rapport, erinrar tribunalen om att kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller såväl valet av vetenskapliga studier som utvärderingen av dessa, viket redan har påpekats i punkt 212 ovan. Republiken Österrike har emellertid inte visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den grundade sig på nämnda rapport.

277 Tribunalen konstaterar således för det första att Republiken Österrike har gjort en allmän hänvisning till BASE:s tekniska yttrande om JRC:s rapport, den skiljaktiga mening som den expertgrupp som avses i artikel 31 i Euratomfördraget har gett uttryck för och ”de olika hänvisningar som anges i de andra grunderna”. Tribunalen erinrar i detta avseende om att enligt fast rättspraxis åligger det inte tribunalen att i parternas ställe försöka söka efter relevanta uppgifter i de handlingar som dessa hänvisar till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juni 2020, Siberia Oriental/OCVV (Siberia), T-737/18, EU:T:2020:289, punkt 25 och där angiven rättspraxis). I avsaknad av en tillräckligt precis beskrivning av de omständigheter som kan anses ge stöd åt Republiken Österrikes påståenden kan dessa således inte beaktas.

278 Vad för det andra gäller hänvisningen till Scheers analys påpekar tribunalen att denna inte har den innebörd som Republiken Österrike tillskriver den. Även om Scheer visserligen underströk att beroendet av ett operativt regelverk inte alltid är tillräckligt, kom denna vetenskapliga kommitté emellertid fram till ”att den i stort sett delar JRC:s slutsats” att driften av kärnkraftverk inte oundvikligen medför skador på människors hälsa eller miljön, förutsatt att tillhörande industriverksamheter uppfyller lämpliga tekniska granskningskriterier.

279 För det tredje går det under alla omständigheter inte att enbart av den omständigheten att JRC:s rapport på vissa punkter har kritiserats av Scheer dra slutsatsen att kommissionen, i strid med försiktighetsprincipen, grundade sig på bevis som inte var entydiga. Mot bakgrund av de farhågor

som Scheer gett uttryck för avseende det otillräckliga operativa regelverket har kommissionen nämligen infört ytterligare kriterier i bilaga I till den angripna förordningen, som går längre än den nivå som fastställts i befintlig unionslagstiftning.

280 För det fjärde har republiken Österrike gjort gällande att JRC:s rapport inte kan anses vara mer trovärdig än andra vetenskaplig studier, eftersom denna rapport har utarbetats av ett intern organ inom kommissionen och inte av en oberoende organisation.

281 Det räcker emellertid att konstatera att Republiken Österrike inte har styrkt sitt påstående att JRC:s rapport ansågs ha större bevisvärde än andra studier från vetenskapligt erkända experter.

282 Republiken Österrike har för övrigt varken påstått eller visat att bedömningarna i JRC:s rapport inte kan anses utgöra entydiga vetenskapliga bevis, i den mening som avses i artikel 19.1 f i taxonomiförordningen.

283 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att kommissionen har åsidosatt de beviskrav som följer av artiklarna 17 och 19.1 f i taxonomiförordningen, tolkade mot bakgrund av försiktighetsprincipen.

284 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens andra del.

– De övriga invändningarna i den tredje grundens tredje del och den fjärde grundens andra del: Ignorerande av riskerna för allvarliga reaktorolyckor

285 Inom ramen för den tredje grundens tredje del har Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att anledningen att kommissionen inkluderade kärneneregirelaterade ekonomiska verksamheter i taxonomin är att kommissionen ignorerade riskerna för en allvarlig reaktorolycka och att denna inkludering orsakar betydande skada för de miljömål som avses i artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen, nämligen skydd av vatten och marina resurser, förebyggande och begränsning av miljöföroreningar samt skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem. Republiken Österrike har gjort gällande att det inte går att utesluta de konsekvenser som allvarliga reaktorolyckor kan få för dessa miljömål. Republiken Österrike anser även att analysen och skälen i den angripna förordningen innehåller brister i detta avseende. Republiken Österrike har vidare gjort gällande att kommissionen inte kan hävda att lagstiftaren har delegerat befogenheten att fastställa den risk som är godtagbar för samhället och att kommissionen inte har något utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av försiktighetsprincipen.

286 Inom ramen för den fjärde grundens andra del har Republiken Österrike gjort gällande att de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga I till den angripna förordningen inte gör det möjligt att, med hänvisning till befintliga kärnsäkerhetsbestämmelser och kärnsäkerhetsstandarder, utesluta den betydande skada som risken för allvarliga reaktorolyckor kan få för de miljömål som anges i bland annat artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen (skydd av vatten och marina resurser, förebyggande och begränsning av miljöföroreningar samt skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem). Eftersom de tekniska granskningskriterierna ibland innehåller ytterligare kriterier, anser Republiken Österrike att kriterierna är vaga eller olagligen överför regleringsbefogenhet till de nationella tillsynsmyndigheterna.

287 Kommissionen, som stöds av Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovenien och Republiken Slovakien, har bestritt dessa argument.

288 Det ska inledningsvis preciseras att frågan om huruvida DNSH-kriteriet är uppfyllt inte kan prövas på ett abstrakt sätt, utan måste prövas mot bakgrund av de tekniska granskningskriterier som fastställts i den angripna förordningen.

289 Tribunalen erinrar för det första om att det i artikel 3 b i taxonomiförordningen föreskrivs att en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar bland annat om den ekonomiska verksamheten inte orsakar betydande skada för något av de miljömål som anges i artikel 9 i denna förordning, i enlighet med artikel 17 i samma förordning.

290 Det framgår i synnerhet av artikel 17.1 c, e och f och skälen 34 och 40 i taxonomiförordningen att en viss ekonomisk verksamhet, för att anses vara miljömässigt hållbar, inte får orsaka betydande skada för något av de miljömål som anges i taxonomiförordningen, det vill säga en skada som överstiger den berörda verksamhetens bidrag till ett miljömål.

291 Dessutom måste de tekniska granskningskriterier som anges för varje verksamhet säkerställa att verksamheten inte orsakar betydande skada för något av de miljömål som anges i taxonomiförordningen.

292 Av liknande skäl som dem som angetts i punkterna 263–265 ovan, erinrar tribunalen om att de tekniska granskningskriterierna ska fastställa de minimikrav som är nödvändiga för att undvika betydande skada för andra mål, bland annat på grundval av eventuella minimikrav som fastställts i enlighet med unionsrätten, vilket särskilt inbegriper rådets direktiv 2009/71/Euratom av den 25 juni 2009 om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar (EUT L 172, 2009, s. 18), utan att de hindras från att gå utöver nämnda krav.

293 Hänvisningen till betydande skada innebär dessutom att iakttagandet av DNSH-kriteriet syftar till att förhindra skador som kännetecknas av en viss grad av allvar och som överstiger den berörda verksamhetens bidrag till begränsningen av klimatförändringarna.

294 Denna hänvisning innebär även, när den betydande skada på miljön som avses följer av en olycksrisk, att denna risk har en viss grad av sannolikhet.

295 Vid bedömningen av Republiken Österrikes argument ska det således prövas huruvida dessa kan visa att kommissionen, genom att inkludera kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i taxonomin, har ignorerat risken för en allvarlig reaktorolycka och således orsakat betydande skada för de miljömål som Republiken Österrike har identifierat och huruvida kommissionen, genom att fastställa de tekniska granskningskriterier som är avsedda att förebygga denna risk, inte har fastställt de minimikrav som krävs för att undvika betydande skada för dessa mål.

296 För det andra är det ostridigt mellan parterna att även om det råder mycket liten osäkerhet om de allvarliga följderna av en eventuell reaktorolycka, råder det stor osäkerhet om sannolikheten för att en sådan olycka ska inträffa. I enlighet med den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 248 ovan är det således mot bakgrund av denna osäkerhet avseende sannolikheten för en allvarlig reaktorolycka som försiktighetsprincipen ska tillämpas.

297 Det har i detta avseende slagits fast att antagandet av en förebyggande åtgärd eller, omvänt, dess återkallande eller uppmjukning inte kan villkoras av att det visas att det inte föreligger någon risk, då det i regel är omöjligt att vetenskapligt bevisa detta, eftersom en nollrisknivå inte finns i praktiken (dom av den 12 april 2013, Du Pont de Nemours (France) m.fl./kommissionen, T-31/07, ej publicerad, EU:T:2013:167, punkt 140, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 21 oktober 2003, Solvay Pharmaceuticals/rådet, T-392/02, EU:T:2003:277, punkt 130).

298 Det är i ett sådant fall viktigt att de sakkunniga vetenskapsmännen utför en vetenskaplig bedömning av riskerna trots rådande vetenskaplig osäkerhet, så att den behöriga offentliga myndigheten förfogar över tillräckligt tillförlitlig och välgrundad information för att myndigheten ska kunna överblicka innebörden av den aktuella vetenskapliga frågan i dess helhet och kunna bestämma sin politik med vetskap om sakomständigheterna (dom av den 9 september 2011, Frankrike/kommissionen, T-257/07, EU:T:2011:444, punkt 77, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2002, Pfizer Animal Health/rådet, T-13/99, EU:T:2002:209, punkterna 160–163, och dom av den 11 september 2002, Alpharma/rådet, T-70/99, EU:T:2002:210, punkterna 173–176).

299 I enlighet med den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 255 ovan ska det således prövas huruvida Republiken Österrikes argument kan visa att inkluderandet av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter och fastställandet av de tekniska granskningskriterierna var uppenbart felaktigt sett till risken för en allvarlig reaktorolycka.

300 För det första har Republiken Österrike hänvisat till kommissionens meddelande COM(2000) 1 final av den 2 februari 2000 om försiktighetsprincipen för att hävda att en riskbedömning mot bakgrund av försiktighetsprincipen inte kan grunda sig enbart på sannolikheten för att en händelse inträffar, utan även ska beakta hur allvarliga konsekvenserna av en sådan händelse är, och att konsekvenserna av reaktorolyckor är exceptionellt allvarliga.

301 Tribunalen påpekar i detta avseende att förekomsten av allvarliga konsekvenser för människan och miljön och de skador som Republiken Österrike har identifierat med nödvändighet beror på hur sannolikt det är att en allvarlig reaktorolycka inträffar.

302 Denna tolkning påverkas inte av kommissionens meddelande COM(2000) 1 final, eftersom det i detta meddelande även föreskrivs att sannolikheten för uppkomsten av en risk ska beaktas vid bedömningen av denna risk.

303 Bedömningen av risken för en allvarlig olycka förutsätter således att hänsyn tas både till den låga sannolikheten för att en sådan olycka ska inträffa, vilken Republiken Österrike har medgett i punkt 98 i ansökan, och till hur allvarliga de eventuella konsekvenserna av en sådan olycka är.

304 För det andra anser Republiken Österrike att JRC:s rapport inte går tillräckligt långt, eftersom den utgår från att sannolikheten för en hypotetisk allvarlig reaktorolycka som medför att 30 000 personer dör är extremt låg, medan det i en nyare statistisk studie (Wheatley, S., Sovacool, B. och Sornette, D., ”Reassessing the safety of nuclear power” (Omvärdering av kärnkraftens säkerhet), *Energy Research & Social Science*, Elsevier, 2016, vol. 15, s. 96–100, och särskilt s. 99), som inte nämns av JRC, konstateras dels att sannolikheten för att en allvarlig reaktorolycka kommer att inträffa vart 60–150 år, trots alla förbättringar av säkerhetsstandarderna, är 50 procent, dels att den övergripande samhällsrisken med kärnenergi fortfarande är hög. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att det fortfarande råder stor osäkerhet på detta område.

305 När det gäller att fastställa sannolikheten för en reaktorolycka har JRC i sin rapport angett följande:

”Allvarliga olyckor med härdsmälta har inträffat i kärnkraftverk och allmänheten är väl medveten om konsekvenserna av tre allvarliga olyckor, nämligen Three Mile Island (1979, USA), Tjernobyl (1986, Sovjetunionen) och Fukushima (2011, Japan). De kärnkraftverk som drabbades av dessa olyckor var av olika slag … och de omständigheter som ledde till dessa händelser var också mycket olika. Sannolikheten för att allvarliga olyckor inträffar är extremt låg, men konsekvenserna är potentiellt allvarliga och det går inte att med hundraprocentig säkerhet utesluta olyckor.”

306 JRC ansåg också att det var högst osannolikt att det skulle inträffa en olycka på ett kärnkraftverk av tredje generationen.

307 Den omständigheten att denna sannolikhet har bestritts i den studie som ingetts av Republiken Österrike räcker emellertid inte i sig för att fastställa att det rör sig om en uppenbart oriktig bedömning, eftersom kommissionen, med tillämpning av den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 212 ovan, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller utvärderingen av vetenskapliga studier.

308 Detta gäller i än högre grad eftersom det scenario som beskrivs i den studie som Republiken Österrike har hänvisat till utgår från antagandet att 388 reaktorer är i drift och att ingen förbättring har ägt rum efter olyckan i Fukushima, vilket skiljer sig från antagandet i JRC:s rapport.

309 Republiken Österrike har för övrigt inte visat att kommissionen har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av den risknivå som bedöms vara godtagbar för samhället.

310 Republiken Österrike har dessutom kritiserat JRC för att i sin rapport ha hänvisat till jämförelser med risken för att en damm sprängs och med de offer som luftföroreningar, rökning eller vägtrafiken skördar, och för att inte ta upp de långsiktiga konsekvenserna av reaktorolyckor för människors liv.

311 Såsom framgår av JRC:s rapport syftar dessa jämförelser emellertid till att jämföra antalet skadelidande jämfört med annan mänsklig verksamhet för att understryka skillnaderna i hur risker uppfattas. JRC preciserade dessutom att de långsiktiga konsekvenserna för människors liv var svåra att mäta, samtidigt som JRC erkände deras betydelse.

312 Republiken Österrike har även kritiserat JRC:s rapport med argumentet att den inte i tillräcklig utsträckning beaktar miljökonsekvenserna, trots att dessa ska beaktas enligt artikel 17 i taxonomiförordningen. I JRC:s rapport fanns det således vissa avgörande aspekter som inte undersöktes, exempelvis gjordes det ingen miljökonsekvensbedömning av sådana reaktorolyckor som olyckan i Fukushima.

313 På sidorna 105 och 121 i sin rapport hänvisade JRC emellertid till rapporten från Förenta nationernas vetenskapliga kommitté om effekterna av radioaktiv strålning (”Levels and effects of radiation exposure due to the accident at the Fukushima Daiichi Nuclear Power Station: implications of information published since the UNSCEAR 2013 Report” (Strålningsnivåer och effekter av exponering för strålning till följd av olyckan vid kärnkraftverket Fukushima Daiichi:

konsekvenser av information sedan UNSCEAR:s rapport från 2013), *Sources, Effects and Risks of Ionizing Radiation*, *UNSCEAR 2020 Report*, 2021, vol. II, bilaga B), i vilken denna kommitté diskuterade miljöeffekterna av Fukushima-olyckan och beaktade dessa i sin analys.

314 JRC:s rapport kan således inte anses bristfällig i detta avseende.

315 För övrigt påpekar tribunalen att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter är strikt reglerade i unionsrätten, för att minska sannolikheten för allvarliga reaktorolyckor och den fara sådana olyckor medför för människors hälsa och för miljön.

316 De tekniska granskningskriterierna hänvisar uttryckligen till unionens samlade kärnsäkerhetsbestämmelser och till de senaste internationella riktlinjerna från Internationella atomenergiorganet (IAEA) och den västeuropeiska sammanslutningen av tillsynsmyndigheter på kärnsäkerhetens område (Wenra)

317 Republiken Österrike har inte heller anfört några mer specifika argument för att visa att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter skadar vattenförekomsters eller marina vattens goda ekologiska status, leder till en betydande ökning av utsläpp av föroreningar till luft, vatten eller mark eller medför skada för ekosystems goda tillstånd och motståndskraft, eller bevarandestatusen för livsmiljöer och arter, i den mening som avses i artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen.

318 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att DNSH-kriteriet var uppfyllt inom ramen för de av unionens kärnsäkerhetsbestämmelser som nämns i den angripna förordningen och, i synnerhet, att det inte är utrett att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter skadar vattenförekomster eller marina vattens goda ekologisk status, medför en betydande ökning av utsläppen av föroreningar till vatten, luft eller mark eller är skadliga för ekosystemens eller arternas goda status och motståndskraft eller för livsmiljöernas eller arternas bevarandestatus, i den mening som avses i artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen.

319 Vad för det tredje gäller de påstådda ”bristerna i utredningen och motiveringen” samt den kritik som riktats mot JRC:s rapport, anser Republiken Österrike att denna rapport borde ha utvärderat allvarliga reaktorolyckors inverkan på miljömålen och deras konsekvenser för hälsan, särskilt med beaktande av de aktuella kritiska studierna beträffande sannolikheten för olyckor, eftersom det rör sig om avgörande aspekter inom ramen för artikel 17 i taxonomiförordningen. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att den angripna förordningen är bristfälligt motiverad.

320 Med stöd av rapporten från Scheer har Republiken Österrike framför allt kritiserat JRC för att inte i tillräcklig utsträckning ha beaktat den radioaktiva strålningens effekter på miljön om höga doser radioaktiv strålning frigörs till följd av en reaktorolycka.

321 Såsom Republiken Österrike har påpekat i punkt 100 i ansökan har JRC i sin rapport uttryckligen medgett att en allvarlig reaktorolycka skulle få allvarliga konsekvenser för människor och miljön.

322 JRC:s rapport kan därför inte anses vara felaktig eller ofullständig vad gäller miljökonsekvenserna av en allvarlig reaktorolycka.

323 Att JRC inte ansåg att sannolikheten för en reaktorolycka var lika hög som i de studier som Republiken Österrike har hänvisat till räcker inte för att visa att denna rapport är ofullständig eller felaktig.

324 Härav följer att den rapport som kommissionen grundade sig på inte kan anses vara bristfällig eller felaktig i detta avseende.

325 Som framgår av skäl 7 i den angripna förordningen, i vilket det hänvisas till JRC:s rapport och som således ingår i motiveringen till den angripna förordningen enligt den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 216 ovan, har kommissionen dessutom i tillräcklig utsträckning motiverat sin bedömning att kärnenergi inte orsakar betydande skada för de mål som eftersträvas med artikel 17.1 i taxonomiförordningen när det gäller riskerna för allvarliga reaktorolyckor. Republiken Österrikes påstående att den angripna förordningen ”brister i utredningen och motiveringen”, eftersom bedömningen av konsekvenserna av allvarliga reaktorolyckor i JRC:s rapport fokuserade på människors dödsfall och uteslöt andra direkta och indirekta konsekvenser som är svårare att bedöma, bland annat konsekvenserna för miljön, kan inte godtas av det skäl som angetts i punkt 313 ovan.

326 Vad för det fjärde gäller de tekniska granskningskriterierna kan det konstateras att Republiken Österrike inte har lyckats visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att det var möjligt att uppfylla villkoren i artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen genom att grunda sig på unionens hälso- och miljöskyddsstandarder, vilka syftar till en hög skyddsnivå, och således utesluta betydande skada för miljömålen i den mening som avses i nämnda artikel 17.

327 Som exempel har Republiken Österrike dessutom nämnt de tekniska granskningskriterier som är tillämpliga på de stadier som föregår den kommersiella utvecklingen av avancerad teknik, i vilka det bland annat föreskrivs att projekt ska ha anmälts till kommissionen och att kommissionen ska ha avgett sitt yttrande över projektet så att de tekniska granskningskriterierna därefter kan ”regleras på ett tillfredsställande sätt”. Republiken Österrike anser att detta krav är alltför vagt.

328 Såsom kommissionen har gjort gällande kan detta tekniska granskningskriterium emellertid inte bedömas separat från resten av granskningskriterierna. Tvärtom syftar detta kriterium just till att göra det möjligt för kommissionen att bedöma huruvida samtliga tekniska granskningskriterier har iakttagits, varför det inte kan anses vara alltför vagt.

329 Republiken Österrike har vidare angett att för nya anläggningar definieras det granskningskriterium som är relevant för just olycksrisker på följande sätt i punkt 2 i de allmänna kriterierna i avsnitt 4.27 i bilaga I till den angripna förordningen: ”[för projektet ska] bästa tillgängliga teknik [användas] och från och med 2025 olyckstolerant bränsle. Tekniken är certifierad och godkänd av den nationella myndigheten för säkerhetstillsyn”. Kommissionen anser att denna formulering inte gör det möjligt att utesluta förekomsten av betydande skada för miljömålen.

330 Republiken Österrike har för det första gjort gällande att begreppet bästa tillgängliga teknik inte har definierats och att det därför är alltför vagt.

331 Såsom kommissionen har påpekat har kriteriet bästa tillgängliga teknik fördelen att det gör det möjligt att inkludera ny vetenskaplig och teknisk utveckling i enlighet med konceptet om teknisk öppenhet. Enligt punkt 5 i avsnitt 4.27 i bilaga I till den angripna förordningen ska kommissionen från och med år 2025 och minst vart tionde år se över de tekniska parametrar som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

332 Tribunalen påpekar även att begreppet bästa tillgängliga teknik, i motsats till vad Republiken Österrike har hävdat, i den inledande meningen i avsnitt 4.27 i bilaga I till den angripna förordningen definieras som teknik som till fullo uppfyller kraven i direktiv 2009/71 och som fullt ut respekterar de senaste tekniska parametrarna i IAEA:s standarder och Wenras säkerhetsmål och referensnivåer.

333 Vad för det andra gäller det andra villkoret, avseende obligatorisk användning av olyckstolerant bränsle från och med år 2025, har Republiken Österrike hävdat att den angripna förordningen i sig är motsägelsefull, eftersom olyckstolerant bränsle endast krävs för nya och gamla anläggningar från och med år 2025, men inte för förkommersiella anläggningar (avsnitt 4.26 i bilagorna I och II till den angripna förordningen). Om kommissionen anser att olyckstolerant bränsle är nödvändigt för nya anläggningar, för att förhindra betydande skador till följd av kärnkraftsolyckor, så måste den således även kräva samma typ av bränsle för gamla anläggningar från tiden före år 2025 och för kommersiella anläggningar.

334 Tribunalen påpekar emellertid att den omständigheten att detta kriterium inte föreskrivs för den ekonomiska verksamhet som avses i avsnitt 4.26 i bilaga I till den angripna förordningen inte är motsägelsefull. I den mån detta avsnitt avser icke-kommersiell (”förkommersiell”) forskning om och utveckling av innovativa elproduktionsanläggningar, vilka syftar till att utforska ännu okänd teknik, gjorde kommissionen nämligen inte sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den beslutade att inte ställa några krav beträffande bränsleanvändningen.

335 För det tredje har Republiken Österrike understrukit att begreppet olyckstolerant bränsle är alltför vagt, eftersom olyckstolerant bränsle håller på att utvecklas och det inte finns några internationellt eller unionsomfattande kriterier eller standarder för att definiera sådant bränsle. I avsaknad av en definition av olyckstolerant bränsle är det inte möjligt att tekniskt förstå dess säkerhetsmässiga relevans, framför allt eftersom det inte heller finns några indikationer på eventuella minimikriterier för olyckstolerant bränsle eller, rent generellt, konsensus om definitionen av olyckstolerant bränsle på nationell nivå, vilket innebär att det inte är möjligt att förutse om sådant bränsle kommer att vara tillgängliga senast år 2025 och om det kommer att certifieras och godkännas av de nationella tillsynsmyndigheterna. Bedömningen av granskningskriterierna överlåts dessutom på medlemsstaterna, och användningen av olyckstolerant bränsle kan endast minska risken för radioaktiva utsläpp i händelse av en olycka, och inte eliminera risken, trots den vilseledande formuleringen att bränslet är ”olyckstolerant”.

336 Påståendet att kriteriet om olyckstolerant bränsle är vagt kan emellertid inte godtas, eftersom begreppet olyckstolerant bränsle, såsom kommissionen har gjort gällande, avser en typ av bränsle som är känd bland fackmän.

337 För det fjärde har Republiken Österrike gjort gällande att det är oförenligt med artikel 17 i taxonomiförordningen att på ett slutgiltigt sätt identifiera säkerhetsrisker och kräva att de undanröjs i framtiden (genom att använda begreppet olyckstolerant bränsle), samtidigt som man i dagsläget godtar en klassificering som miljömässigt hållbar, i den mening som avses i denna förordning.

338 Tribunalen har i detta avseende redan slagit fast att kommissionen, inom ramen för sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning, kan föreskriva övergångsperioder i en delegerad akt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 december 2023, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, T-389/21, EU:T:2023:827, punkterna 231–233). Eftersom kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av de tekniska granskningskriterierna, har den kunnat föreskriva att detta krav ska tillämpas först år 2025 för att ge de nationella myndigheterna och de ekonomiska aktörerna den tid som behövs för att anpassa sig till detta kriterium, i synnerhet eftersom inget olyckstolerant bränsle ännu har godkänts. Kommissionen har följaktligen inte gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

339 För det femte har Republiken Österrike gjort gällande att taxonomiförordningen och kommissionens uppgift att fastställa tekniska granskningskriterier inte gör det möjligt för kommissionen att ge de nationella myndigheterna i uppdrag att godkänna och certifiera olyckstoleranta bränslen, utan att enhetliga standarder fastställs på unionsnivå, eftersom de genomförandebestämmelser som föreskrivs i artiklarna 10.2, 11.3 och 23 i taxonomiförordningen, för att anta delegerade förordningar, inte gör det möjligt att överlåta definitionen av certifieringskriterier till de nationella tillsynsmyndigheterna.

340 Denna invändning, som avser hänvisningen till de nationella myndigheternas behörighet i fråga om certifiering och tillstånd, kan inte godtas, eftersom den angripna förordningen endast innebär att gällande behörighetsregler tillämpas på tillstånd för bränslen.

341 Vad slutligen gäller de gamla anläggningarna har Republiken Österrike erinrat om att det relevanta tekniska granskningskriteriet för olycksrisker definieras på följande sätt: ”I det uppgraderade projektet genomförs alla rimligen genomförbara säkerhetsförbättringar och från och med 2025 används olyckstolerant bränsle. Tekniken är certifierad och godkänd av den nationella myndigheten för säkerhetstillsyn.”

342 Republiken Österrike har kritiserat dels att säkerhetskraven för gamla anläggningar är lägre än för nya anläggningar, eftersom det för gamla anläggningar endast föreskrivs att man ”i det uppgraderade projektet [ska genomföra] alla rimligen genomförbara säkerhetsförbättringar”, dels att de tekniska granskningskriterierna inte tar upp villkoren för att uppföra en befintlig anläggning, vilka är viktiga ur ett klimatförändringsperspektiv. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att de tekniska granskningskriterierna för gamla anläggningar är bristfälliga och inte gör det möjligt att förhindra betydande skada.

343 Av liknande skäl som dem som angetts i punkterna 263–265 erinrar tribunalen om att de tekniska granskningskriterierna används för att fastställa de minimikrav som krävs för att undvika betydande skada för andra mål, bland annat genom tillämpning av varje minimikrav som fastställts i enlighet med unionsrätten. Eftersom kriteriet ”alla rimligen genomförbara säkerhetsförbättringar” vid produktion av el från kärnenergi i befintliga anläggningar redan gäller enligt artiklarna 6 c och 8a.2 b i direktiv 2009/71, i dess lydelse enligt rådets direktiv 2014/87/Euratom av den 8 juli 2014 om ändring av direktiv 2009/71 (EUT L 219, 2014, s. 42)), kan användningen av samma kriterium i punkt 2 i avsnitt 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen inte anses strida mot artikel 17.1 c, e och f i taxonomiförordningen.

344 Det går inte heller att av detta dra slutsatsen att de tekniska granskningskriterierna för gamla anläggningar inte gör det möjligt att förhindra betydande skada, eftersom detta kriterium uppställer samma krav som i direktiv 2009/71.

345 Följaktligen visar de argument som Republiken Österrike har anfört inte att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga I till den angripna förordningen gör det möjligt att, med hänvisning till befintliga säkerhetsbestämmelser och säkerhetsstandarder, utesluta att det uppstår betydande skada för miljömålen till följd av risken för allvarliga reaktorolyckor.

346 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens tredje del och den fjärde grundens andra del.

– Den tredje grundens fjärde del och den fjärde grundens tredje del: Ignorerande av risker kopplade till högaktivt radioaktivt avfall

347 Inom ramen för den tredje grundens fjärde del har Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att inkluderandet av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i taxonomin har sin grund i att de risker som härrör från högaktivt radioaktivt avfall som allvarligt skadar de miljömål som avses i artikel 17.1 c–f i taxonomiförordningen har ignorerats. Republiken Österrike har även gjort gällande att den angripna förordningen uppvisar ”brister i utredningen” och motiveringen i detta avseende.

348 Inom ramen för den fjärde grundens tredje del har Republiken Österrike gjort gällande att de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga I till den angripna förordningen inte räcker för att förhindra att slutförvaringen av högaktivt radioaktivt avfall orsakar betydande skada för de miljömål som avses i artikel 17.1 c–f i taxonomiförordningen.

349 Kommissionen, som stöds av Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovakien och Republiken Finland, har bestritt dessa argument.

350 Det är viktigt att erinra om att enligt artikel 17.1 d i taxonomiförordningen ska en ekonomisk verksamhet, med beaktande av livscykeln för de produkter och tjänster som tillhandahålls av den ekonomiska verksamheten, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, anses orsaka betydande skada för den cirkulära ekonomin, inbegripet förebyggande och materialåtervinning av avfall, om

”i) verksamheten leder till betydande ineffektivitet vid användningen av material eller vid direkt eller indirekt användning av naturresurser såsom icke förnybara energikällor, råmaterial, vatten och mark i ett eller flera stadier av produkternas livscykel, inklusive vad gäller produkternas hållbarhet, reparerbarhet, uppgraderbarhet, återanvändbarhet eller möjligheten att materialåtervinna dessa,

ii) verksamheten leder till en betydande ökning av generering, förbränning eller bortskaffande av avfall, med undantag för förbränning av farligt avfall som inte kan materialåtervinnas, eller

iii) långsiktigt bortskaffande av avfall kan orsaka betydande och långvarig skada för miljön”.

351 Det ska i detta avseende preciseras att frågan huruvida kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter är förenliga med DNSH-kriteriet ska bedömas mot bakgrund av de tekniska granskningskriterier som fastställts för att hantera den risk som är förknippad med radioaktivt avfall.

352 Tribunalen påpekar även att JRC, efter att bland annat ha beskrivit och analyserat de avancerade projekten för utveckling av djupa geologiska förvar i Sverige, Finland och Frankrike, drog följande slutsats i sin rapport:

”Det råder bred enighet inom forskarvärlden om att geologisk slutförvaring är den säkraste långsiktiga lösningen för använt kärnbränsle och högradioaktivt avfall. De djupa geologiska förvaren bygger på en kombination av olika konstgjorda och naturliga barriärer. Geologiska lagringsanläggningars driftsäkerhet säkerställs genom aktiva tekniska system och operativa kontroller. Lagringsanläggningarna är utformade för att vara passivt säkra efter att de stängts. De djupa geologiska förvaren är utformade för att säkerställa att potentiella radioaktiva utsläpp som äger rum i en avlägsen framtid ligger långt under den högsta tillåtna dosgräns som fastställs i den relevanta lagstiftningen, som i sin tur har ska ligga under de naturliga bakgrundsnivåerna och säkerställa att förvaringen inte leder till betydande skador för människor. För närvarande har inget djupt geologiskt förvar tagits i drift, men efter fyra årtionden av forskning och teknisk utveckling planeras flera förvar att uppföras och tas i drift under innevarande årtionde.”

353 Republiken Österrike har för det första, efter att ha angett att de kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter som avses i den angripna förordningen ger upphov till stora mängder högaktivt radioaktivt avfall som det kan ta hundratusentals år att få ned till en acceptabel strålningsnivå, gjort gällande att det inte är uteslutet att den ökade användningen av kapacitet för tillfällig lagring allvarligt kan skada miljön, eftersom användningen efter den ursprungligen planerade perioden ger upphov till säkerhetsproblem som ännu inte har lösts, vilket JRC konstaterade i sin rapport. Republiken Österrike har även gjort gällande att lagring av högaktivt radioaktivt avfall skulle kunna orsaka betydande skada på miljön, även vid tillräcklig tillgång till djupa geologiska förvar.

354 Tribunalen erinrar i detta avseende om att enligt artikel 1.1 i rådets direktiv 2011/70/Euratom av den 19 juli 2011 om inrättande av ett gemenskapsramverk för ansvarsfull och säker hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall (EUT L 199, 2011, s. 48) upprättas, genom detta direktiv, ett gemenskapsramverk för att säkerställa ansvarsfull och säker hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall för att undvika att ålägga framtida generationer orimliga bördor. Enligt artikel 1.2 i samma direktiv säkerställer detta att medlemsstaterna sörjer för lämpliga nationella arrangemang för en hög säkerhetsnivå vid hanteringen av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall, för att skydda arbetstagarna och allmänheten mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning.

355 Tribunalen påpekar även att det hänvisas till direktiv 2011/70 i de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga I till den angripna förordningen, vilka är tillämpliga på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter.

356 Vad gäller de åtgärder för begränsning av klimatförändringar som föreskrivs i bilaga I till den angripna förordningen erinrar tribunalen i synnerhet om att det, såsom kommissionen har påpekat, i punkt 1 e och f i denna förordning anges tekniska granskningskriterier avseende det väsentliga bidraget i avsnitten 4.26, 4.27 och 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen. I dessa föreskrivs att medlemsstaten ska ha operativa anläggningar för slutförvaring av allt mycket lågaktivt, lågaktivt och medelaktivt radioaktivt avfall, det vill säga för mer än 99 procent av det radioaktiva avfallet, och en dokumenterad plan med detaljerade steg för att senast 2050 ha i drift en anläggning för slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall.

357 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument att det inte är uteslutet att den ökade användningen av tillfällig lagringskapacitet allvarligt kan skada miljön inte anses visa att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning, eftersom det i den angripna förordningen föreskrivs åtgärder som specifikt syftar till att lösa problem i samband med de miljörisker som Republiken Österrike har lyft.

358 Republiken Österrike har dessutom kritiserat JRC:s rapport, eftersom det i denna inte gjordes någon ytterligare analys av de olika ståndpunkterna om huruvida tekniken med djupa geologiska förvar var tillräcklig, trots att de empiriska uppgifterna gav upphov till tvivel om sådana förvars ekologiska hållbarhet. Republiken Österrike har även gjort gällande att den angripna förordningen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning, eftersom den grundar sig på JRC:s rapport, trots att det inte framgår av denna rapport att det ur vetenskaplig synvinkel inte råder något tvivel om att slutförvaringen av högaktivitet radioaktivt avfall inte kommer att orsaka betydande skada för något av de miljömål som avses i artikel 17.1 c–f i taxonomiförordningen. Republiken Österrike anser även att de tekniska granskningskriterierna inte kan avhjälpa de betydande skador som är kopplade till kärnavfall, eftersom de inte kan ge några säkerhetsgarantier.

359 Det kan emellertid inte krävas av kommissionen att den ska stödja sig på vetenskapliga uppgifter som det är omöjligt att ifrågasätta, eftersom detta skulle innebära ett krav på en nollrisknivå som strider mot rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2002, Pfizer Animal Health/rådet, T-13/99, EU:T:2002:209, punkterna 144–147).

360 Dessa argument från Republiken Österrikes sida kan därför inte anses visa att kommissionens bedömning att det inte föreligger någon betydande skada på miljön på grund av att hanteringen av kärnenergirelaterat avfall är behäftad med ett uppenbart fel.

361 Republiken Österrike har i andra hand kritiserat kommissionen för att inte mer ingående ha analyserat de risker som följer av att det saknas tillgång till djupa geologiska förvar med tillräcklig kapacitet och för att inte ha undersökt de expertutlåtanden enligt vilka den i dagsläget tillgängliga tekniken inte är tillräcklig för att utesluta miljöskador. Detta argument kan tolkas som att kommissionen kritiseras för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning och för att ha åsidosatt principen om god förvaltningssed genom att ha åsidosatt sin omsorgsplikt.

362 Det framgår emellertid av JRC:s rapport att det råder bred vetenskaplig enighet om att djupa geologiska förvara på lång sikt är den säkraste lösningen för hantering av högaktivt radioaktivt avfall och bränsle. Dessutom anslöt sig den expertgrupp som avses i artikel 31 i Euratomfördraget till JRC:s uppfattning på denna punkt. Under dessa omständigheter har kommissionen varken gjort en uppenbart oriktig bedömning eller åsidosatt sin omsorgsplikt genom att inte beakta andra expertutlåtanden.

363 Av skäl 7 i den angripna förordningen framgår dessutom att kommissionen grundade sig på JRC:s rapport, och slutsatsen i avsnitt 5.2.5 i denna om att djup geologisk slutförvaring är den säkraste lösningen. Som framgår av avsnitt 5.3 i samma rapport grundar sig detta konstaterande på ett stort antal litteraturhänvisningar. Republiken Österrike kan således inte klandra kommissionen för att ha åsidosatt sin skyldighet enligt principen om god förvaltningssed att omsorgsfullt och opartiskt pröva samtliga relevanta omständigheter.

364 Republiken Österrike har slutligen gjort gällande att den angripna förordningen är bristfälligt motiverad vad gäller skälen till att kommissionen anser att det, trots dessa risker och expertutlåtanden, är säkerställt att högaktivt radioaktivt avfall inte kommer att orsaka långsiktiga betydande miljöskador.

365 Det framgår emellertid dels av skäl 7 i den angripna förordningen, och av hänvisningen i detta skäl till JRC:s rapport, vilken således ingår i motiveringen till nämnda förordning enligt den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 216 ovan, dels av skäl 14 i denna förordning, att bedömningen att kärnenergi inte orsakar betydande skada för de mål som eftersträvas med artikel 17.1 i taxonomiförordningen, med beaktande av befintliga och framtida lösningar för hantering av radioaktivt avfall, har getts en tillräcklig motivering.

366 Vad för det andra gäller de tekniska granskningskriterierna erinrar tribunalen om att enligt de inledande styckena i avsnitten 4.26–4.29 i bilaga I till den angripna förordningen är en ekonomisk verksamhet en sådan verksamhet som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen om den uppfyller de tekniska granskningskriterier som anges i dessa avsnitt.

367 Bland de allmänna kriterier som rör ett väsentligt bidrag till begränsning av klimatförändringar och DNSH-kriteriet har det kriterium som anges i punkt 1 f i avsnitten 4.26–4.28 i bilaga I till den angripna förordningen följande lydelse:

”Det projekt som avser den ekonomiska verksamheten (*projektet*) finns i en medlemsstat som uppfyller samtliga följande krav:

…

f) Medlemsstaten har en dokumenterad plan med detaljerade steg för att senast 2050 ha i drift en anläggning för slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall enligt följande beskrivning:
   i) Principer eller planer och tekniska lösningar för hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall från generering till slutförvaring.
   ii) Principer och/eller planer för livslängden för en anläggning för slutförvaring under perioden efter slutlig förslutning, inklusive den period under vilken de lämpliga kontrollerna fortgår och de medel som ska användas för att bevara kunskapen om den anläggningen på lång sikt.
   iii) Ansvaret för genomförandet av planen och de centrala resultatindikatorerna för att övervaka framstegen med den.
   iv) Kostnadsberäkningar och finansieringssystem.

Vid tillämpningen av led f får medlemsstaterna använda planer som upprättats som en del av det nationella program som krävs enligt artiklarna 11 och 12 i direktiv [2011/70].”

368 För det första har Republiken Österrike gjort gällande att de tekniska granskningskriterier som föreskrivs i punkt 1 f i avsnitten 4.26–4.29 i bilaga I till den angripna förordningen begränsar sig till en hänvisning till den allmänna rättsliga ram som under alla omständigheter är tillämplig enligt direktiv 2011/70, och som hittills inte har gjort det möjligt att lösa problemen med högaktivt radioaktivt avfall. Republiken Österrike anser dessutom att kommissionen, genom att nöja sig med att låta kvalificeringen av kärnenergi som miljömässigt hållbar underställas en ”plan” för idrifttagande av en slutförvarsanläggning ”senast år 2050”, inte gör något för att ändra det faktum att en tillräckligt förutsebar tillgång till djup geologisk slutförvaring inte är garanterad. De tekniska

granskningskriterierna är dessutom formulerade på ett alltför flexibelt och oprecist sätt för att inom överskådlig framtid säkerställa att anläggningar för slutförvaring tas i bruk och för att undanröja säkerhetsrisker och därmed sammanhängande osäkerhet.

369 Tribunalen påpekar att det i de tekniska granskningskriterier som föreskrivs i punkt 1 f i avsnitten 4.26–4.29 i bilaga I till den angripna förordningen föreskrivs åtgärder för att göra det möjligt att senast år 2050 införa lösningar för slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall.

370 Såsom kommissionen har gjort gällande har planen för slutförvaring krävts sedan dag då den angripna förordningen trädde i kraft.

371 Såsom framgår av skäl 14 i den angripna förordningen syftar dessutom de tekniska granskningskriterierna för högaktivt radioaktivt avfall, i likhet med direktiv 2011/70, till att göra det möjligt att införa realistiska lösningar för hantering av denna typ av avfall.

372 Såsom framgår av skäl 23 i direktiv 2011/70 bör medlemsstaterna, samtidigt som de behåller ansvaret för egna handlingslinjer när det gäller hanteringen av använt kärnbränsle och låg-, medel- och högaktivt radioaktivt avfall inbegripa planering och genomförande av alternativ för slutförvaring i sina nationella handlingslinjer. I detta skäl preciseras att eftersom genomförande och utveckling av en slutförvaringsanläggning kommer att löpa över många decennier konstaterar man i många program att det är nödvändigt att förbli flexibel och anpassningsbar, bland annat för att kunna införliva ny kunskap om förhållandena på anläggningarna eller möjlig utveckling av slutförvaringssystemet.

373 Mot denna bakgrund kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att införandet av en lösning för slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall senast år 2050 gjorde det möjligt att utesluta en betydande skada på miljömålen.

374 Fram till år 2050 överlåter kommissionen nämligen inte åt medlemsstaterna att fritt planera övergången till djupa geologiska förvar, utan ålägger dem att utarbeta planer som skulle kunna vara identiska med de program som avses i direktiv 2011/70. Såsom anges i artikel 12 i direktiv 2011/70 har dessa program ett precist innehåll och ska de, enligt artikel 13 i direktivet, anmälas till kommissionen. I detta sammanhang medför inte förekomsten av en övergångsperiod fram till inrättandet av lagringsanläggningarna någon risk för miljön.

375 Detta gäller i än högre grad eftersom denna strategi överensstämmer med den strategi som unionslagstiftaren använde sig av redan i direktiv 2011/70, vilket innebär att kommissionen inte kan klandras för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att välja en strategi som påminner om lagstiftarens.

376 För det andra har Republiken Österrike gjort gällande att kriteriet om en ”dokumenterad plan med detaljerade steg för att senast 2050 ha i drift en anläggning för slutförvaring”, som föreskrivs i punkt 1 f i avsnitt 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen, endast är tillämpligt på ”projekt som godkänts efter år [2025]”, vilket innebär att en sådan plan inte krävs för gamla anläggningar. Republiken Österrike har gjort gällande att detta undantag inte är motiverat. Om kommissionen anser att det behövs en avfallshanteringsplan för kärntekniska anläggningar för att kunna utesluta all betydande skada, i den mening som avses i artikel 17 i taxonomiförordningen, borde detta i än högra grad vara fallet för befintliga anläggningar, oavsett när tillståndet för de berörda projekten beviljades.

377 Kommissionen har konstaterat att år 2025 valdes som tidpunkt för ikraftträdandet för att ge medlemsstaterna tillräckligt med tid att anta den dokumenterade planen med detaljerade steg och på så sätt undvika en situation där inga moderniseringsprojekt under mellantiden kan betraktas som förenliga med taxonomin, för att uppfylla taxonomiförordningens mål om att undvika passivitet eller sena åtgärder.

378 Tribunalen erinrar om att anläggningar som härrör från tiden före år 2025 fortfarande omfattas av de övriga skyldigheter som följer av punkt 1 a–e i avsnitt 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen. Kommissionen har således, genom att bortse från ett kriterium som skulle ha inneburit att nämnda anläggningar uteslöts från taxonomiförordningens tillämpningsområde och således begränsat incitamentet att genomföra projekt för modernisering av befintliga anläggningar, agerat i enlighet med förordningens syfte att undvika passivitet eller sena åtgärder. Kommissionen kan således inte anses ha gjort en uppenbart oriktig bedömning.

379 Kommissionen gjorde följaktligen inte någon uppenbart oriktig bedömning när den slog fast att kriteriet en ”dokumenterad plan med detaljerade steg för att senast 2050 ha i drift en anläggning för slutförvaring”, som föreskrivs i punkt 1 f i avsnitt 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen, endast delvis är tillämpligt på gamla anläggningar, det vill säga ”projekt som godkänts efter [år 2025]”.

380 För det tredje anser Republiken Österrike att även om det antas att det i god tid kommer att finnas tillgång till djupa geologisk förvar med tillräcklig kapacitet kan det inte uteslutas att slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall i djupa geologiska förvar får betydande långsiktiga negativa effekter på miljön, i den mening som avses i artikel 17.1 d iii) i taxonomiförordningen. De tekniska granskningskriterierna innehåller inte heller någon bestämmelse som kan avhjälpa denna situation.

381 Det framgår emellertid av skäl 14 i den angripna förordningen att djup geologisk slutförvaring för närvarande är det säkraste och mest hållbara alternativet. Republiken Österrike har inte lyckats motbevis detta konstaterande.

382 I de tekniska granskningskriterierna i bilaga I till den angripna förordningen hänvisas dessutom till direktiv 2011/70. Såsom framgår av punkterna 263–265 ovan ansåg lagstiftaren att de tekniska granskningskriterierna kunde uppnå målet om miljömässig hållbarhet och vara förenliga med försiktighetsprincipen genom att hänvisa till iakttagandet av de minimikrav som föreskrivs i den relevanta lagstiftningen.

383 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att slutförvaringen av högaktivt radioaktivt avfall i djupa geologiska förvar kunde förhindra betydande skador för miljömålen.

384 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens fjärde del och den fjärde grundens tredje del.

– Den fjärde grundens fjärde del: Underlåtenhet att beakta risker kopplade till normal drift av kärnkraftverk

385 Republiken Österrike hävdar att kärnkraftverk även under normal drift släpper ut strålning som, även i små doser, ökar risken för cancer och vars effekter under alla omständigheter inte är väl dokumenterade och inte har undersökts i de rapporter som kommissionen har lagt till grund för sin bedömning. Enligt Republiken Österrike strider detta mot artikel 19.1 f i taxonomiförordningen och mot försiktighetsprincipen.

386 Kommissionen har bestritt detta argument.

387 I detta avseende räcker det att konstatera att avsnitten 3.4 och 4.3 i JRC:s rapport innehåller en ingående analys av effekterna av radioaktivitet.

388 I synnerhet framgår det av JRC:s rapport att allmänhetens genomsnittliga årliga exponering för effekter som kan tillskrivas elproduktion från kärnkraft är cirka 0,2 mikrosievert (µSv), det vill säga fyra gånger mindre än den genomsnittliga årliga dosen från den naturliga bakgrundsstrålningen.

389 Republiken Österrike har emellertid inte visat att de slutsatser som kommissionen har dragit av denna rapport saknar trovärdighet, eftersom Republiken Österrike endast har hänvisat till en enda studie för att påstå att effekterna av strålning i låga doser inte är väldokumenterade.

390 Såsom kommissionen har påpekat innehåller Euratoms regelverk dessutom stränga strålskyddskrav. I artikel 2 b i Euratomfördraget föreskrivs nämligen att enhetliga säkerhetsnormer ska fastställas för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd, och i artikel 30 fastställs de ”grundläggande säkerhetsnormerna” för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning. I rådets direktiv 2013/59/Euratom av den 5 december 2013 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd mot de faror som uppstår till följd av exponering för joniserande strålning, och om upphävande av direktiven 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom och 2003/122/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom och 2003/122/Euratom (EUT L 13, 2014, s. 1), fastställs i detta sammanhang enhetliga grundläggande säkerhetsnormer för skydd av individers hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning vid exponering i arbetet, medicinsk exponering eller exponering av allmänheten.

391 I de tekniska granskningskriterier för kärnenergiverksamhet som fastställts i den angripna förordningen hänvisas det uttryckligen till detta direktiv.

392 Republiken Österrikes påståenden visar således inte att kommissionens bedömning av riskerna med låga stråldoser vid normal drift av kärnkraftverk inte var baserade på entydiga vetenskapliga bevis.

393 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grundens fjärde del.

– Den tredje grundens femte del och den fjärde grundens femte del: Undergrävande av målet om anpassning till klimatförändringarna

394 Inom ramen för den tredje grundens femte del har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen strider mot DNSH-kriteriet, mot bakgrund målet om anpassning till klimatförändringar i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen, eftersom torkperiodernas frekvens och varaktighet har ökat avsevärt under de senaste 20 åren på grund av klimatförändringarna och eftersom det har medgetts att klimatförändringarnas effekter har och kommer att få en allt större negativ inverkan på kärnenergin.

395 Inom ramen för den fjärde grundens femte del har Republiken Österrike i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artikel 17.1 b i taxonomiförordningen, dels eftersom de tekniska granskningskriterierna är otillräckliga och inte gör det möjligt att med säkerhet utesluta de särskilda risker som är förknippade med behovet av kylvatten, dels eftersom de inte grundar sig på entydiga vetenskapliga bevis.

396 Republiken Österrike har i synnerhet understrukit att kärnkraftverkens stora vattenbehov leder till vattenbrist under värmeböljor eller torkperioder, vilket är ett bevis på att verksamheten även förvärrar de nuvarande och förväntade negativa klimateffekterna för själva verksamheten, eftersom driftskontinuiteten inte längre kan garanteras under sådana förhållanden.

397 Kommissionen, som stöds av republiken Frankrike, Republiken Polen och Rumänien, har bestritt dessa argument.

398 Tribunalen erinrar i detta avseende om att enligt artikel 17.1 b i taxonomiförordningen ska en verksamhet anses orsaka betydande skada för anpassningen till klimatförändringarna om verksamheten leder till att det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet får ökade negativa konsekvenser för själva verksamheten eller för andra människor, naturen eller tillgångar.

399 För att förhindra en sådan skada föreskrivs i bilagorna I och II till förordningen, under rubriken ”Hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser”, tekniska granskningskriterier avseende principen om att inte orsaka betydande skada på vatten och marina resurser, enligt vilka

”Risker för miljöförstöring i samband med bevarande av vattenkvaliteten och undvikande av vattenstress identifieras och hanteras i enlighet med en förvaltningsplan för vattenanvändning och vattenskydd som utarbetas i samråd med berörda intressenter.

För att begränsa temperaturanomalier i samband med utsläpp av spillvärme ska verksamhetsutövare vid kärnkraftverk i inlandet som använder kylning med vatten som tas från en flod eller en sjö kontrollera

a) Den maximala temperaturen i den mottagande sötvattenförekomsten efter blandning, och

b) Den maximala temperaturskillnaden mellan det utsläppta kylvattnet och den mottagande sötvattenförekomsten.

Temperaturregleringen genomförs i enlighet med de enskilda tillståndsvillkoren för den specifika verksamheten, i tillämpliga fall, eller tröskelvärdena i enlighet med unionsrätten [eller tröskelvärdena enligt EU:s regelverk].”.

400 Republiken Österrike har inte bestritt att dessa tekniska granskningskriterier är lämpliga för att säkerställa att kärnenergirelaterade verksamheter inte leder till att det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet får ökade negativa konsekvenser för själva verksamheten eller för andra människor, naturen eller tillgångar, i den mening som avses i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen, och i synnerhet inte ökar risken för torka. Däremot har Republiken Österrike påstått att nämnda kriterier inte gör det möjligt att med säkerhet utesluta de särskilda risker som är förknippade med behovet av kylvatten.

401 Vad gäller Republiken Österrikes argument att nyttan med kärnenergi delvis skulle gå förlorad i ett scenario med mer frekvent och akut torka, påpekar tribunalen att detta argument är alltför spekulativt för att kunna anses visa att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning. Även om det råder vetenskaplig konsensus om förekomsten av sådana torkperioder, är omfattningen av deras eventuella inverkan på själva driften av kärnkraftverk i samtliga geografiska områden i unionen en ren gissning.

402 Under dessa omständigheter kan påståendet att kärnenergiverksamhet orsakar betydande skada för målet om anpassning till klimatförändringarna inte godtas.

403 Syftet med de tekniska granskningskriterierna är nämligen, såsom anges i artikel 10.3 a i taxonomiförordningen, att fastställa på vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar. Såsom framgår av artikel 10.3 b i nämnda förordning har dessa kriterier även som mål att för varje relevant miljömål fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet för vilken tekniska granskningskriterier har fastställts orsakar betydande skada för ett eller flera av dessa mål.

404 Frågan huruvida artikel 17.1 b i taxonomiförordningen har iakttagits kan således inte bedömas utan att beakta de tekniska granskningskriterier som antagits just för att genomföra denna bestämmelse.

405 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att den angripna förordningen innehåller en uppenbart oriktig bedömning av villkoret i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen

406 I andra hand har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen brister i utredningen och motiveringen vad gäller miljömålet om anpassning till klimatförändringarna, eftersom varken kommissionen eller dess experter har kontrollerat huruvida kärnenergi orsakar skada för detta miljömål.

407 Såsom framgår av skäl 7 i den angripna förordningen, som det hänvisas till i JRC:s rapport och som ingår i motiveringen till nämnda förordning i enlighet med den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 216 ovan, har kommissionen emellertid i tillräcklig utsträckning motiverat sin bedömning att kärnenergi inte orsakar betydande skada för de mål som eftersträvas med artikel 17.1 i taxonomiförordningen.

408 Vad gäller de tekniska granskningskriterierna har Republiken Österrike till att börja med gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 f i taxonomiförordningen mot bakgrund av miljömålet om anpassning till klimatförändringarna, dels eftersom det inte klart framgår i vilken utsträckning de tekniska granskningskriterierna i bilaga I till den angripna förordningen grundar sig på entydiga vetenskapliga bevis på kärnenergiområdet, dels eftersom de tillgängliga utlåtandena om kärnenergi under alla omständigheter inte tar ställning i denna fråga.

409 Tribunalen påpekar i detta avseende att JRC på sidan 357 i sin rapport, i linje med den tabell som har rubriken ”Anpassning till klimatförändringar”, angav följande:

”Verksamheten uppfyller kriterierna i tillägg E till denna bilaga.

1. Förlängning av driftstiden för befintliga kärnkraftverk

Efterlevnaden av WENRA:s referenspunkter för befintliga reaktorer och [direktiv 2009/71] säkerställer att den befintliga anläggningen kan hantera extrema naturrisker (såsom översvämningar och extrema väderförhållanden) som kan uppstå till följd av framtida klimatförändringar.

[Unionens] kärnkraftverks motståndskraft mot extrema naturrisker (inbegripet jordbävningar) har påvisats vid [unionens] stresstester

2. Uppförande och drift av nya kärnkraftverk

Efterlevnaden av WENRA:s säkerhetsmål för nya kärnkraftverk och efterlevnaden av [direktiv 2009/71] säkerställer att den nya anläggningen kan hantera extrema naturrisker (såsom översvämningar och extrema väderförhållanden) som kan uppstå till följd av framtida klimatförändringar.”

410 Tillägg E, som återges på sidan 369 i JRC:s rapport, innehåller närmare uppgifter om bedömningen av klimat- och sårbarhetsrisker, däribland en förteckning över olika typer av klimatrisker.

411 Av detta följer att JRC gjorde en bedömning av de risker som är kopplade till anpassningen till klimatförändringarna.

412 Tribunalen kan därför inte godta argumentet att det inte klart framgår i vilken utsträckning de tekniska granskningskriterierna i bilaga I till den angripna förordningen grundar sig på entydiga vetenskapliga bevis på kärnenergiområdet avseende kriteriet om anpassning till klimatförändringar, och argumentet att de tillgängliga utlåtandena inte tar ställning i denna fråga.

413 Republiken Österrike har vidare kritiserat den omständigheten att de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga I till den angripna förordningen på kärnenergiområdet endast hänvisar till tillägg A till bilaga I till delegerad förordning 2021/2139, till direktiv 2009/71 och till IAEA:s och Wenras riktlinjer om extrema naturrisker för att förhindra betydande skada för målet om anpassning till klimatförändringarna. Det är under dessa omständigheter inte möjligt att på ett korrekt sätt och än mindre med säkerhet utesluta de särskilda risker som är förknippade med behovet av kylvatten och dess användning, vilka skulle få betydande negativa konsekvenser för kärnenergi, i den mening som avses i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen.

414 Enligt Republiken Österrike innehåller dessutom tillägg A till bilaga I till delegerad förordning 2021/2139 en processuell skyldighet att göra en bedömning av klimatrisk och sårbarhet. Republiken Österrike anser att eftersom tillägg A även ålägger ekonomiska aktörer att utveckla och genomföra ”anpassningslösningar”, är denna skyldighet vag och under alla omständigheter begränsad till en ”väsentlig minskning” av ”de största klimatriskerna”. Enligt Republiken Österrike gör detta det möjligt att mildra kärnenergins negativa inverkan på miljömålet om anpassning till klimatförändringarna, trots att en sådan betydande inverkan helt måste kunna

uteslutas. Republiken Österrike har gjort gällande att kriterierna även ”bör” säkerställa att ”anpassningslösningar genomförs för att minimera eller undvika eventuella förluster eller konsekvenser för verksamhetskontinuiteten,” såsom framgår av skäl 51 i delegerad förordning 2021/2139, och att de skyldigheter som anges i tillägg A till denna förordning inte är tillräckliga, bland annat för att beakta de specifika konsekvenserna av klimatförändringarna.

415 I detta avseende räcker det att påpeka, såsom Republiken Österrike har medgett, att dessa tekniska granskningskriterier gör det möjligt att mildra kärnenergins inverkan på miljömålet om anpassning till klimatförändringarna.

416 Argumentet att en sådan betydande inverkan helt måste kunna uteslutas kan inte heller godtas, eftersom det skulle innebära att kommissionen i strid med rättspraxis ålades att tillämpa en nollriskstrategi (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 11 september 2002, Pfizer Animal Health/rådet, T-13/99, EU:T:2002:209, punkterna 144–147).

417 Påståendet att hänvisningen till direktiv 2009/71, IAEA:s och Wenras riktlinjer inte gör det möjligt att utesluta negativa effekter visar inte att den omtvistade förordningen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning, på grund av att den inte är tillräckligt underbyggd, eftersom kommissionen har följt den metod som föreskrivs i artikel 17 i taxonomiförordningen, tolkad mot bakgrund av skäl 40 i samma förordning (se punkterna 263–265 ovan). Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 401 ovan kan inte heller kritiken avseende den påstådda underlåtenheten att beakta det framtida behovet av kylvatten godtas.

418 Republiken Österrike har tillagt att det för befintliga anläggningar, i enlighet med nämnda bestämmelser, i princip endast krävs förbättringar av säkerheten om dessa anses rimligen genomförbara, vilket är ett vagt och inte tillräckligt ambitiöst krav. De placeringsfaktorer som hotar anläggningarnas säkerhet utesluter inte att de kan omfattas av taxonomin, eftersom dessa faktorer, såsom placeringen av floder som hotas av uttorkning, inte ”rimligen” kan ändras.

419 Eftersom kriteriet ”rimligen genomförbara säkerhetsförbättringar”, som används i punkt 2 i avsnitt 4.28 i bilaga I till den angripna förordningen, enligt direktiv 2009/71 krävs vid befintliga anläggningar, kan dess användning i den angripna förordningen emellertid inte anses utgöra en uppenbart oriktig bedömning från kommissionens sida av skäl som liknar dem som angetts i punkterna 263–265 ovan.

420 Slutligen har Republiken Österrike gjort gällande att det av genomförandet av anpassningslösningar och förbättrade säkerhetsstandarder inte går att dra slutsatsen att det inte föreligger några negativa konsekvenser, i den mening som avses i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen. Miljömålet om anpassning till klimatförändringarna är nämligen inte begränsat till att garantera människors och naturens säkerhet, utan omfattar även andra underordnade mål, såsom tillgång till och stabil energi- och vattenförsörjning. Enligt Republiken Österrike ifrågasätts dessa mål i hög grad när kärnkraftverk stoppas vid värmeböljor eller torka, den tillåtna temperaturen för injicerat kylvatten höjs eller kostsamma anpassningar genomförs, om detta ens är möjligt.

421 Såsom påpekades i punkt 401 ovan ska det scenario som Republiken Österrike har övervägt, och som i huvudsak består i att den globala uppvärmningen får sådana konsekvenser för kärnkraftverkens funktion att dessa förlorar sin nytta som energikälla, emellertid anses alltför spekulativt för att kunna visa att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning.

422 Den omständigheten att kommissionens analys har bestritts i den vetenskapliga litteraturen räcker inte i sig för att ifrågasätta denna slutsats, eftersom kommissionen, enligt den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 212 ovan, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller utvärderingen av vetenskapliga studier och valet av vilka studier som ska ges företräde framför andra.

423 Mot bakgrund av det ovan anförda kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att den angripna förordningen åsidosätter DNSH-kriteriet, mot bakgrund av det mål om anpassning till klimatförändringar som avses i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen.

424 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens femte del och den fjärde grundens femte del.

– Den tredje grundens sjätte del: Åsidosättande av kravet på en livscykelanalys

425 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artiklarna 17.2 och 19.1 g i taxonomiförordningen, eftersom den i huvudsak grundar sig på en bedömning som inte tar tillräcklig hänsyn till kärnenergins hela livscykel, det vill säga utvinning och bearbetning av uranmalm, raffinering, omvandling och anrikning av uran, tillverkning av bränsleelement, transport och potentiella väpnade konflikter.

426 Republiken Österrike har särskilt gjort gällande att kommissionen efter kritik från Scheer uttryckligen underlät att inkludera utvinning och bearbetning av uran i den angripna förordningen, och därmed godtog en livscykelanalys enligt vilken det inte kan garanteras att dessa verksamheter kommer att uppfylla miljöstandarder som, åtminstone i stora drag, motsvarar unionens standarder. Republiken Österrike har i detta avseende understrukit att det även i JRC:s rapport hade konstaterats åtminstone en hög risk för betydande påverkan på flera miljömål, samtidigt som denna risk enligt rapporten borde uteslutas genom en hänvisning till de unionsrättsliga kraven i de tekniska granskningskriterierna. Eftersom kommissionen inte följde detta råd från JRC anser Republiken Österrike att kommissionen i den angripna förordningen således underförstått har medgett att det föreligger en betydande skada för miljömålen vid utvinning och bearbetning av uran och att den angripna förordningen följaktligen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning.

427 Kommissionen, som stöds av Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen och Rumänien, har bestritt dessa argument.

428 Enligt artikel 17.2 i taxonomiförordningen ska, vid bedömningen av en ekonomisk verksamhet i förhållande till DNSH-kriteriet, hänsyn tas både till verksamhetens egen miljöpåverkan och till miljöpåverkan av de produkter och tjänster som tillhandahålls genom den verksamheten under hela deras livscykel, särskilt genom beaktande av produkternas och tjänsternas framställning och användning och slutet av deras livscykel.

429 Enligt artikel 19.1 g i taxonomiförordningen ska de tekniska granskningskriterierna ta hänsyn till livscykeln, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, genom att beakta både den ekonomiska verksamhetens egen miljöpåverkan och miljöpåverkan av de produkter och tjänster som tillhandahålls genom den ekonomiska verksamheten, särskilt genom att beakta produkternas och tjänsternas framställning och användning och slutet av deras livscykel.

430 Tribunalen påpekar även att kommissionen enligt skäl 40 i taxonomiförordningen ”[n]är [den] fastställer och uppdaterar de tekniska granskningskriterierna bör … säkerställa att de baseras på tillgängliga vetenskapliga bevis, att de utformas med beaktande av livscykelöverväganden, inbegripet befintliga livscykelanalyser, och att de uppdateras regelbundet”.

431 I skäl 47 i taxonomiförordningen anges dessutom att ”[d]e tekniska granskningskriterierna kan kräva att en livscykelanalys görs, när en sådan är tillräckligt genomförbar och i nödvändiga fall”.

432 Såväl artikel 17.2 som artikel 19.1 g i taxonomiförordningen avser således viss specifik ekonomisk verksamhet – liksom varor eller tjänster som härrör från denna verksamhet – för vilken det ska fastställas tekniska granskningskriterier.

433 Artiklarna 17.2 och 19.1 g i taxonomiförordningen kräver inte heller att kommissionen ska göra en livscykelanalys av samtliga ekonomiska verksamheter, utan endast att livscykeln ska beaktas.

434 Såsom kommissionen har gjort gällande framgår det således av lydelsen av såväl artikel 17.2 som artikel 19.1 g i taxonomiförordningen att kravet på att en verksamhets livscykel ska beaktas inte nödvändigtvis omfattar verksamhet som bedrivs före eller efter den berörda ekonomiska verksamheten.

435 Denna tolkning påverkas inte av den omständigheten att det i kommissionens rekommendation 2013/179/EU av den 9 april 2013 om användningen av gemensamma metoder för att mäta och kommunicera produkters och organisationers miljöprestanda utifrån ett livscykelperspektiv (EUT L 124, 2013, s. 1), som nämns i den angripna förordningen, anges att all verksamhet, från utvinning av råmaterial till bortskaffning eller återvinning genom bearbetning, distribution, lagring och användning, ska beaktas vid beräkningen av miljöavtrycket.

436 Syftet med denna rekommendation är nämligen inte att bedöma en verksamhets bidrag till begränsningen av klimatförändringarna eller de eventuella skador för de miljömål som fastställs i taxonomiförordningen som denna verksamhet orsakar.

437 Tribunalen påpekar dessutom att kommissionens förhållningssätt i den angripna förordningen inte specifikt avsåg kärnenergi, utan tillämpades på andra verksamheter som omfattas av taxonomin, bland annat anläggningar för produktion av el från förnybar energi, vilket även inbegriper utvinning av råmaterial eller sällsynta jordartsmetaller för att uppföra och underhålla dessa anläggningar.

438 Härav följer att kommissionen inte har åsidosatt artiklarna 17.2 och 19.1 g i taxonomiförordningen genom att vid fastställandet av de tekniska granskningskriterierna inte ta hänsyn till överväganden avseende ekonomiska verksamheters livscykel, såsom utvinning och bearbetning av uranmalm, raffinering, omvandling och anrikning av uran, tillverkning av bränsleelement och transport, det vill säga verksamheter som bedrivs före eller efter den kärnenergiverksamhet som avses i den angripna förordningen.

439 Tribunalen påpekar även att kommissionen inte tog hänsyn till effekterna av avveckling av kärnkraftverk och bortskaffning av radioaktivt avfall och använt kärnbränsle vid sin bedömning av DNSH-kriteriet, vilket framgår av skälen 3 och 7 i den angripna förordningen.

440 Under dessa omständigheter kan de omständigheter som Republiken Österrike har åberopat – för det första att kommissionen efter att ha mottagit rapporterna från Scheer och JRC inte inkluderade dessa verksamheter i taxonomin, för det andra att bearbetningen, omvandlingen, anrikningen och tillverkningen av bränsleelement huvudsakligen utförs av tredjeländer eller för det tredje att kommissionen underförstått har medgett att dessa verksamheter ger upphov till skador på miljön – inte i sig visa att den angripna förordningen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning.

441 Artiklarna 17 och 19 i taxonomiförordningen, i den mån dessa avser vissa verksamheter som det ankommer på kommissionen att definiera, hindrar nämligen inte kommissionen från att betrakta de verksamheter som Republiken Österrike har identifierat som självständiga i förhållande till den kärnenergiproduktion som avses i den angripna förordningen.

442 I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande var kommissionen inte heller skyldig att i livscykelanalysen av användningen av civil kärnenergi beakta de aspekter som rör effekterna av väpnade konflikter, sabotage och riskerna för missbruk och spridning av civila och militära tillämpningar av kärnenergi i sin bedömning av betydande skada för miljömålen.

443 Det framgår nämligen varken av lydelsen av artikel 17 i taxonomiförordningen eller av någon annan bestämmelse i denna förordning att dessa omständigheter ska beaktas vid utarbetandet av de tekniska granskningskriterierna.

444 Slutligen har Republiken Österrike gjort gällande att den angripna förordningen ”brister i utredningen och motiveringen”.

445 Eftersom kommissionen emellertid inte var skyldig att beakta livscykeln för verksamheter som bedrivs före eller efter de kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheterna, kan kommissionen inte klandras för att inte i tillräcklig utsträckning ha motiverat dessa omständigheter, som kommissionens ansåg inte ingick i den sistnämnda verksamhetens livscykel.

446 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens sjätte del.

– Den fjärde grundens sjätte del: Bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen om förhindrande av betydande skada till följd av allvarliga reaktorolyckor och slutförvaring av högradioaktivt avfall är motsägelsefulla och otillräckliga

447 Republiken Österrike har gjort gällande att bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen om förhindrande av betydande skador till följd av allvarliga reaktorolyckor och slutförvaring av högradioaktivt avfall är motsägelsefulla och otillräckliga med hänsyn till DNSH-kriterierna i bilaga I till den angripna förordningen. Bilaga II till den angripna förordningen innehåller nämligen endast de kriterier för att förhindra betydande skada för miljömålen som anges i bilaga I till den angripna förordningen, under rubriken ”Ytterligare kriterier för principen om att inte orsaka betydande skada [(DNSH)]”. Republiken Österrike har i detta avseende hänvisat till de argument som anförts inom ramen för den tredje grundens första del, den fjärde grundens första del, den tredje grundens tredje del, den fjärde grundens andra del, den tredje grundens fjärde del och den fjärde grundens tredje del, vilka avser skyddsnivån och riskerna för allvarliga reaktorolyckor och slutförvaring av högradioaktivt avfall. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att de tidigare åberopade lagöverträdelserna påverkar

bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen och de bestämmelser i den angripna förordningen som hänvisar till dessa bestämmelser, i den mån dessa sammanfaller med bilaga I till den angripna förordningen.

448 Republiken Österrike har tillagt att bilaga II till den angripna förordningen inte innehåller något av de kriterier som räknas upp bland de ”allmänna kriterierna” i början av bilaga I till nämnda förordning. De få kriterier som går utöver de gällande rättsliga kraven och som fortfarande ingår i bilaga I till denna förordning är således inte ens tillämpliga enligt bilaga II till den angripna förordningen.

449 Republiken Österrike har vidare gjort gällande att bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 f i taxonomiförordningen och mot försiktighetsprincipen enbart på grund av den omständigheten att denna bilaga inte innehåller några ”allmänna kriterier”, trots att sådana allmänna kriterier har ansetts nödvändiga och införts i bilaga I till den angripna förordningen.

450 Kommissionen har bestritt dessa argument.

451 Eftersom Republiken Österrike inte har visat att de ytterligare kriterier som är kopplade till DNSH-kriteriet för skyddsnivån (punkterna 261–269 ovan), riskerna för allvarliga reaktorolyckor (punkterna 288–346 ovan) och slutförvaringen av högradioaktivt avfall (punkterna 350–384 ovan) bygger på en uppenbart oriktig bedömning kan detta argument inte, i avsaknad av ytterligare precisering, anses visa att bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen är motsägelsefulla och otillräckliga.

452 Tribunalen erinrar dessutom om att det i bilaga I till den angripna förordningen, i enlighet med artikel 10 i taxonomiförordningen, fastställs tekniska granskningskriterier för att fastställa på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar och huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen.

453 I bilaga II till den angripna förordningen fastställs å sin sida, med stöd av artikel 11 i taxonomiförordningen, de tekniska granskningskriterier som gör det möjligt att fastställa på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar och huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen.

454 I artikel 11.1 i taxonomiförordningen, som genomförs genom de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga II till den angripna förordningen, tillämpas emellertid inte det kriterium om ”bästa prestanda inom sektorn eller branschen” som föreskrivs i artikel 10.2 a i taxonomiförordningen.

455 I motsats till vad som gäller för att en ekonomisk verksamhet ska anses ge ett väsentligt bidrag till begränsningen av klimatförändringar, i den mening som avses i bilaga I till den angripna förordningen, uppställer kommissionen inte ett striktare villkor för att anläggningar för slutförvaring ska anses ge ett väsentligt bidrag till anpassningen till klimatförändringar.

456 Härav följer att de skillnader mellan bilaga I och bilaga II till den angripna förordningen som Republiken Österrike har åberopat inte i sig kan anses visa att det skett en uppenbart oriktig bedömning eller att artikel 19.1 f i taxonomiförordningen har åsidosatts. Eftersom dessa skillnader följer av artiklarna 10.2 a och 11 i taxonomiförordningen kan skillnaderna inte heller visa på bristande motivering.

457 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grundens sjätte del

– Den fjärde grundens sjunde del: I andra hand, ”brister i utredningen och motiveringen”

458 Republiken Österrike har i andra hand gjort gällande att det finns ”brister i utredningen och motiveringen” i samband med de tekniska granskningskriterierna för bland annat allvarliga reaktorolyckor, slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall, miljömålet om anpassning till klimatförändringarna och de allmänna kriterier som är kopplade till DNSH-kriteriet, och som anges i bilaga II till den angripna förordningen, med hänvisning till de argument som anförts inom ramen för den fjärde grundens övriga delar.

459 Kommissionen, som stöds av republiken Bulgarien, har bestritt detta argument.

460 Eftersom invändningarna om ”brister i utredningen eller motiveringen” vad gäller allvarliga reaktorolyckor, slutförvaring av högaktivt radioaktivt avfall, miljömålet om anpassning till klimatförändringarna och de allmänna kriterier som är kopplade till DNSH-kriteriet i bilaga II till den angripna förordningen underkändes i punkterna 325, 365 och 407 ovan, kan talan därför inte heller vinna bifall såvitt avser den fjärde grundens sjunde del.

461 Mot bakgrund av det ovan anförda kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att den angripna förordningen – genom att inkludera kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter bland omställningsverksamheterna och genom att fastställa tekniska granskningskriterier för dessa verksamheter – åsidosatte DNSH-kriteriet i artiklarna 17 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen eller försiktighetsprincipen.

462 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje eller den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen

463 Republiken Österrike har gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen samt mot försiktighetsprincipen, eftersom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter i dessa artiklar kvalificeras som ett väsentligt bidrag till anpassningen till klimatförändringar.

464 Kommissionen, som stöds av republiken Bulgarien, har bestritt detta argument.

465 Tribunalen erinrar om att artikel 11 i taxonomiförordningen har följande lydelse:

”1. En ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar om den verksamheten

a) inbegriper anpassningslösningar som antingen väsentligt minskar risken för de negativa konsekvenserna av det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet för den ekonomiska verksamheten eller väsentligt minskar dessa negativa konsekvenser, utan att risken för negativa konsekvenser för människor, natur eller tillgångar ökar, eller

b) tillhandahåller anpassningslösningar som, utöver att uppfylla villkoren i artikel 16, bidrar väsentligt till att förebygga eller minska risken för de negativa konsekvenserna av det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet för människor, natur eller tillgångar utan att risken för negativa konsekvenser ökar för andra människor, natur eller tillgångar.

2. De anpassningslösningar som avses i punkt 1 a ska bedömas och rangordnas i prioritetsordning med hjälp av bästa tillgängliga klimatprognoser och ska åtminstone förhindra eller minska

a) klimatförändringarnas plats- och sammanhangsspecifika negativa konsekvenser för den ekonomiska verksamheten, eller

b) klimatförändringarnas potentiella negativa konsekvenser för den miljö där den ekonomiska verksamheten äger rum.”

466 I artikel 19.1 f i taxonomiförordningen föreskrivs dessutom att de tekniska granskningskriterierna ska vara baserade på entydiga vetenskapliga bevis och på försiktighetsprincipen.

467 Tribunalen påpekar även att det under rubriken ”Väsentligt bidrag till anpassning till klimatförändring” i bilaga II till den angripna förordningen för de verksamheter som omfattas av avsnitten 4.26–4.28 i huvudsak anges att de berörda ekonomiska verksamheterna ska ha tillämpat fysiska och icke-fysiska lösningar (*anpassningslösningar*) vilka betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten. Det preciseras dessutom att de fysiska klimatrisker som är väsentliga för verksamheten har identifierats bland dem som förtecknas i tillägg A till bilaga II i delegerad förordning 2021/2139 genom en robust klimatrisk- och sårbarhetsanalys. Avsnitten 4.26, 4.27, 4.28, 4.29, 4.30 och 4.31 infördes i delegerad förordning 2021/2139 genom den angripna förordningen.

468 För det första anser Republiken Österrike att eftersom kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter, i den mening som avses i den angripna förordningen, har en negativ inverkan på miljömålet om anpassning till klimatförändringar, i den mening som avses i artikel 17.1 b i taxonomiförordningen, kan de inte bidra väsentligt till miljömålet om anpassning till klimatförändringar. Republiken Österrike har i detta avseende hänvisat till de argument som anförts inom ramen för den tredje grundens femte del och den fjärde grundens femte del.

469 Eftersom Republiken Österrikes argument i den tredje grundens femte del och den fjärde grundens femte del inte kunde visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av DNSH-kriteriet när det gäller anpassningen till klimatförändringarna, kan emellertid en upprepning av dessa argument i förevarande grund inte i sig anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter bidrog väsentligt till målet om anpassning till klimatförändringar.

470 För det andra har Republiken Österrike understrukit att konstaterandet att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter inte bidrar väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna inte påverkas av formuleringarna under rubriken ”Väsentligt bidrag till anpassning till

klimatförändringar” i bilaga II till den angripna förordningen. Ordet ”inbegriper” i artikel 11.1 i taxonomiförordningen innebär nämligen ett krav på ett ”väsentligt” bidrag till anpassningen till klimatförändringar, vilket innebär att det inte räcker med vilken typ av anpassningsåtgärd som helst. Det måste dessutom röra sig om ett väsentligt bidrag, det vill säga väsentliga fysiska anpassningsåtgärder, som måste utgöra en integrerad del av den ekonomiska verksamheten som sådan. Sådana åtgärder definieras emellertid inte i bilaga II till den angripna förordningen, eftersom kriterierna i nämnda bilaga II i stor utsträckning sammanfaller med kriterierna i bilaga I och huvudsakligen är av rent processuell karaktär. Enligt Republiken Österrike är det, på grund av bilagornas vaga lydelse, inte möjligt att avgöra om och i vilken utsträckning det rör sig fysiska anpassningslösningar.

471 Som framgår av punkt 467 ovan innebär punkt 1 i de olika tekniska granskningskriterierna, under rubriken ”Väsentligt bidrag till anpassning till klimatändringar” i bilaga II till den angripna förordningen, för de verksamheter som omfattas av avsnitten 4.26–4.28, ett krav på att fysiska och icke-fysiska lösningar tillämpas vilka betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten. Såsom anges i punkt 2 under denna rubrik har de fysiska klimatrisker som är betydande för den berörda verksamheten identifierats bland de risker som förtecknas i tillägg A till bilaga II till delegerad förordning 2021/2139 genom en klimatrisk- och sårbarhetsanalys som genomförts i enlighet med de steg som anges i punkt 2. I punkterna 5 och 6 under nämnda rubrik hänvisas till det relevanta Euratomregelverket.

472 Republiken Österrikes argument att det saknas en fysisk lösning och att kraven i bilaga II är av processuell och karaktär och vaga kan således inte godtas.

473 För det tredje har Republiken Österrike angett att de tekniska granskningskriterier som anges i bilaga II till den angripna förordningen inte tar upp värmeböljors och köldvågors effekter på reaktorernas säkerhet eller på energiförsörjningen, som är väsentlig för denna säkerhet. Republiken Österrike har tillagt att det inte heller hänvisas till de specifika klimatproblem som just kärnenergi riskerar att ge upphov till och som orsakas av den förväntade ökningen av potentiella intressekonflikter på vattenanvändningsområdet, mellan energiförsörjning och vattenskydd, eller på energisäkerhetsområdet.

474 Såsom framgår av punkt 467 ovan hänvisas det i bilaga II till den angripna förordningen till tillägg A till delegerad förordning 2021/2139. Detta tillägg innehåller en klassificering av klimatrelaterade risker, bland annat värmeböljor, köldvågor och vattenrelaterade oförutsedda händelser. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 401 ovan är påståendet om att hänsyn inte har tagits till de framtida specifika klimatrelaterade problem som kärnenergi riskerar att ge upphov till alltför spekulativt för att kunna vinna framgång.

475 Argumentet att dessa klimatrisker inte tas upp i de aktuella tekniska granskningskriterierna kan således inte godtas.

476 För det fjärde har Republiken Österrike gjort gällande att artikel 19.1 första meningen i taxonomiförordningen, jämförd med artikel 11.3 i däri, även kräver att det kriterium som anges i artikel 19.1 f i samma förordning och försiktighetsprincipen ska tillämpas på de tekniska granskningskriterier som syftar till att säkerställa att villkoren i artikel 11.1 i taxonomiförordningen iakttas. Republiken Österrike har hävdat att kommissionen inte inhämtade något expertutlåtande om huruvida och i vilken utsträckning kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter kan bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna. Trots de konsekvenser som klimatförändringarna förväntas leda till i form av ökad torka, uttorkning av

vattendrag och stigande vattentemperaturer ägde ingen diskussion rum om de specifika säkerhetsrisker och potentiella intressekonflikter som användningen av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter riskerar att medföra för vattenanvändningen (i de tre reglerade ekonomiska sektorerna). Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen dels att det i avsaknad av relevanta expertutlåtanden är uteslutet att de tekniska granskningskriterierna är baserade på entydiga vetenskapliga bevis, dels att försiktighetsprincipen inte har kunnat beaktas, eftersom tillämpningen av denna princip förutsätter fullständiga, precisa och definitiva slutsatser och den per definition även är tillämplig på vetenskaplig osäkerhet kopplad till dessa slutsatser.

477 I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande bedömde JRC emellertid frågan om de ekonomiska verksamheternas bidrag till anpassningen till klimatförändringar på sidan 357 i sin rapport. Det kan således inte hävdas att kommissionen inte har inhämtat något expertutlåtande om huruvida och i vilken utsträckning kärnenergi kan bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringar. På sidan 358 i JRC:s rapport anges dessutom, i fråga om hållbar användning och skydd av vattenförekomster och marina resurser, att de risker för miljöförstöring som är förknippade med bevarandet av vattenkvaliteten och förebyggandet av vattenstress identifieras och hanteras i enlighet med en förvaltningsplan för vattenanvändning och vattenskydd som utarbetats i samråd med berörda parter. Det hänvisas även till Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, 2000, s. 1).

478 I motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande kan det således inte anses att de tekniska granskningskriterierna inte är baserade på entydiga vetenskapliga bevis och att försiktighetsprincipen inte har kunnat beaktas.

479 Mot bakgrund av det ovan anförda kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att den angripna förordningen antogs i strid med artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen och försiktighetsprincipen, i den mån förordningen klassificerar kärnenergi som ett väsentligt bidrag till anpassningen till klimatförändringar.

480 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

Den sjätte grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen

481 Republiken Österrike har gjort gällande att de tekniska granskningskriterierna inte uppfyller kraven i artikel 19.1 k i taxonomiförordningen, eftersom de innehåller obestämda rättsliga begrepp och villkor vars genomförande endast behöver säkerställas i framtiden, exempelvis vid planering av slutförvaring och användning av olyckstolerant bränsle från och med år 2025

482 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien och Rumänien, har bestritt detta argument.

483 Enligt artikel 19.1 k i taxonomiförordningen ska de tekniska granskningskriterier som fastställts i enlighet med artiklarna 10.3 och 11.3 i denna förordning vara enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem.

484 Det räcker emellertid att konstatera att den omständigheten att tekniska granskningskriterier grundar sig på obestämda rättsliga begrepp och framtida villkor inte i sig räcker för att visa att de är enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem, i den mening som avses i artikel 19.1 k i taxonomiförordningen. Under alla omständigheter finns det inget krav som hindrar en unionsinstitution från att i en bestämmelse använda sig av ett

abstrakt juridiskt begrepp, eller som innebär ett krav på att en sådan abstrakt bestämmelse ska ange de olika konkreta fall där den kan tillämpas. Det är nämligen inte möjligt för lagstiftaren att i förväg bestämma alla dessa fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2022, Polen/parlamentet och rådet, C-157/21, EU:C:2022:98, punkt 320).

485 I den mån Republiken Österrike genom sina argument avser att göra gällande att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts, erinrar tribunalen dessutom om att en bestämmelse i en unionsrättsakt endast strider mot rättssäkerhetsprincipen, på grund av att den är oklar, om den är så tvetydig att den hindrar enskilda från att med tillräcklig säkerhet skingra eventuella tvivel om bestämmelsens räckvidd eller innebörd (dom av den 24 januari 2024, Volkskreditbank/SRB, T-348/21, ej publicerad, EU:T:2024:32, punkt 70).

486 I förevarande fall har Republiken Österrike inte visat att de tekniska granskningskriterierna är så tvetydiga att enskilda inte med tillräcklig säkerhet kan skingra eventuella tvivel om bestämmelsens räckvidd eller innebörd.

487 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden.

Den sjunde grunden: Åsidosättande av taxonomiförordningens syfte och ändamålsenliga verkan på grund av risken för marknadsfragmentering

488 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har gjort gällande att kvalificeringen av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter som hållbara riskerar att leda till en fragmentering av marknaden som strider mot syftet med taxonomiförordningen och skyldigheten att säkerställa dess ändamålsenliga verkan.

489 Enligt Republiken Österrike skulle de särskilda kraven på offentliggörande av investeringar i bland annat kärnenergiproduktion leda till en differentiering mellan ”bättre” och ”sämre” miljömässig hållbarhet, vilket skulle strida mot taxonomiförordningens anda och syfte, som är att säkerställa öppenhet genom fastställandet av enhetliga kriterier på unionsnivå för miljömässigt hållbara verksamheter.

490 Detta syfte äventyras emellertid av att kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter klassificeras som hållbara, eftersom just den fragmentering som unionslagstiftaren avsåg att undvika har uppstått på marknaden sedan kommissionen meddelade att den avsåg att kvalificera dessa verksamheter som hållbara. Republiken Österrike har angett att investerarna gör reklam för ”gröna”, ”icke-nukleära” finansiella produkter, att institutionella investerare redan har förklarat att de inte vill investera i finansiella produkter med kärnenergiinslag, eller har intagit en sådan ståndpunkt, och att de flesta nationella märkningar för hållbar finansiering i Europa uttryckligen anger att kärnenergirelaterade verksamheter inte uppfyller deras kriterier.

491 Kommissionen, som stöds av Republiken Bulgarien, Republiken Frankrike och Rumänien, har bestritt dessa argument.

492 Tribunalen erinrar om att enligt skäl 14 i taxonomiförordningen bör, för att undvika marknadsfragmentering och skada för konsumenternas och investerares intressen på grund av olikartade begrepp för vad som utgör miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter, nationella krav som finansmarknadsaktörer eller emittenter är skyldiga att följa när de avser att marknadsföra finansiella produkter eller företagsobligationer som miljömässigt hållbara bygga på de enhetliga kriterierna för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter.

493 Tribunalen påpekar för det första att taxonomiförordningen syftar till att fastställa villkor för att göra det möjligt att betrakta vissa ekonomiska verksamheter som miljömässigt hållbara, vilket särskilt framgår artikel 10.1 och 10.2 i denna förordning, och att kommissionen genom att kvalificera vissa kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter som hållbara enligt artikel 10.2 följaktligen inte har gjort någon otillbörlig åtskillnad mellan ekonomiska verksamheter.

494 Vad för det andra gäller Republiken Österrikes argument att klassificeringen av kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter som omställningsverksamheter ledde till att vissa aktörer försvann från marknaden eller till en marknadsfragmentering på grund av utvecklandet av ”icke-nukleära” finansiella produkter eller hållbara investeringar, medför detta inte att den angripna förordningen är rättsstridig.

495 En unionsrättsakts lagenlighet kan nämligen inte vara beroende av dess effektivitet, de berörda ekonomiska och institutionella aktörernas påstådda beteenden eller hur den tillämpas i praktiken (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juni 1998, British Airways m.fl./kommissionen, T-371/94 och T-394/94, EU:T:1998:140, punkt 291 och där angiven rättspraxis, och dom av den 29 november 2006, Campoli/kommissionen, T-135/05, EU:T:2006:366, punkt 124 och där angiven rättspraxis).

496 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

Den tionde till den sextonde grunden: Fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter

497 Vad gäller fossilgassektorn definieras tre typer av verksamheter i den angripna förordningen:

– Elproduktion från fossila gasformiga bränslen (nya avsnitt 4.29 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen).

– Högeffektiv kombinerad produktion av värme/kyla och elektricitet från fossila gasformiga bränslen (nya avsnitt 4.30 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen).

– Produktion av värme/kyla från fossila gasformiga bränslen i ett effektivt fjärrvärme- och fjärrkylsystem (nya avsnitt 4.31 i bilagorna I och II till delegerad förordning 2021/2139, vilka införts i nämnda bilagor genom den angripna förordningen) (nedan tillsammans kallade fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter).

498 För var och en av dessa verksamheter fastställs i bilaga I till den angripna förordningen tekniska granskningskriterier för att fastställa på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar och huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen. I bilaga II till den angripna förordningen fastställs tekniska granskningskriterierna för att avgöra på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringar och huruvida den ekonomiska verksamheten orsakar betydande skada för något av de andra miljömål som anges i artikel 9 i taxonomiförordningen.

Den tionde grunden: Åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen

499 Republiken Österrike, som stöds av Storhertigdömet Luxemburg, har i huvudsak gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt mot försiktighetsprincipen genom att föreskriva ett tröskelvärde på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och en genomsnittlig kapacitet på 550 kg koldioxidekvivalenter per kW under 20 år för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter.

500 Republiken Österrike har gjort gällande att fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter inte bidrar väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna, åtminstone inte i den mån de tillåts överstiga tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh, även inom ramen för tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW.

501 Kommissionen, som stöds av Ungern, Republiken Polen och Rumänien, har bestritt dessa argument.

502 Denna grund består av åtta delar, varav den första delen avser förekomsten av koldioxidsnåla alternativ, den andra delen avser avsaknaden av bidrag till övergången till en koldioxidneutral ekonomi i enlighet med 1,5 °C-målet, den tredje delen avser åsidosättande av kravet på en livscykelanalys, den fjärde delen avser förseningar i fråga om uppnåendet av bästa prestanda inom sektorn eller branschen, den femte delen avser ett hinder för koldioxidsnåla alternativ, den sjätte delen avser ett åsidosättande av förbudet mot inlåsningseffekter, den sjunde delen avser ett åsidosättande av artikel 19.1 g i taxonomiförordningen och den åttonde delen, som anförts i andra hand, avser åsidosättande av artikel 19.1 f i nämnda förordning och försiktighetsprincipen samt ”brister i utredningen och motiveringen”.

– Den tionde grundens första del: Förekomsten av koldioxidsnåla alternativ

503 Republiken Österrike har gjort gällande att villkoret att det inte får finnas något koldioxidsnålt alternativ inte är uppfyllt, eftersom förnybar energi, smarta nät och tekniker för energilagring och minskad förbrukning är tillgängliga koldioxidsnåla alternativ som kan ersätta fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter.

504 Republiken Österrike har tillagt att kommissionen, genom att anse att koldioxidsnåla alternativ ”ännu inte är kommersiellt tillgängliga”, såsom anges i skälen 4 och 6 i den angripna förordningen, har grundat denna förordning på en ”utvidgning” av artikel 10.2 i taxonomiförordningen som är oförenlig med denna bestämmelses lydelse, systematik och syfte, av samma skäl som anförts till stöd för den andra grunden.

505 Republiken Österrike har dessutom gjort gällande att kravet på att den el och/eller den värme/kyla som ska ersättas inte kan produceras från förnybara energikällor, grundat på en jämförande bedömning med det mest kostnadseffektiva och tekniskt genomförbara förnybara alternativet för samma kapacitet, vilket föreskrivs i punkt 1 b ii) i avsnitt 4.29 och punkt iii) i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen, leder till en rättsstridig utvidgning av tillämpningsområdet för artikel 10.2 i taxonomiförordningen. Republiken Österrike anser att den sistnämnda bestämmelsen kräver en jämförelse inte bara med det ”mest kostnadseffektiva” alternativet, utan även med alla ”ekonomiskt genomförbara” alternativ, och att nämnda bestämmelse inte enbart utesluter en klassificering som miljömässigt hållbar om ”samma kapacitet” kan uppnås med alternativa källor, utan även så snart sådana finns.

506 Kommissionen, som stöds av Ungern, Republiken Polen och Rumänien, har bestritt dessa argument.

507 Tribunalen erinrar för det första om att det av skäl 4 i den angripna förordningen framgår att kommissionen ansåg att miljöomställningen krävde betydande minskningar av växthusgasutsläppen i sektorer där koldioxidsnåla alternativ inte är genomförbara, eftersom de inte kan garantera den energiförsörjning som krävs.

508 Kommissionen ansåg därför att det var nödvändigt att fastställa tekniska granskningskriterier för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter när växthusgasutsläppen från dessa verksamheter ligger under ett lämpligt tröskelvärde, men även när dessa produktionstyper ännu inte uppfyller detta lämpliga tröskelvärde.

509 Kommissionen ansåg också att det behövdes en annan metod än direkt begränsning av växthusgasutsläppen. Enligt denna alternativa metod, som bör ge liknande resultat under en tjugoårsperiod, kan anläggningar uppnå sådana resultat genom att begränsa antalet drifttimmar eller genom att tidigarelägga övergången till förnybara eller koldioxidsnåla gaser till ett tidigare datum. Dessutom bör de tekniska granskningskriterierna för användning av fossilgas säkerställa att det finns tillförlitliga belägg för att samma energikapacitet inte kan produceras med förnybara energikällor och att effektiva planer införs för varje anläggning, i linje med de bästa resultaten inom sektorn, för att helt och hållet övergå till förnybara energikällor eller koldioxidsnåla gaser senast ett visst datum.

510 För det andra framgår det av punkterna 164–169 ovan att villkoret i artikel 10.2 i taxonomiförordningen, enligt vilket det inte finns några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ, innebär att hänsyn ska tas till försörjningstryggheten.

511 För det tredje kan tribunalen inte godta argumentet att artikel 10.2 i taxonomiförordningen inte enbart utesluter en klassificering som miljömässigt hållbar om ”samma kapacitet” kan uppnås med alternativa källor, utan även så snart sådana finns.

512 Såsom framgår av punkterna 164–169 ovan innebär villkoret i artikel 10.2 i taxonomiförordningen, enligt vilket det inte finns några tekniskt och ekonomiskt genomförbara koldioxidsnåla alternativ, nämligen att hänsyn ska tas till försörjningstrygghetenen. Republiken Österrikes tolkning strider emellertid mot kravet på försörjningstrygghet.

513 För det fjärde är, i motsats till vad Republiken Österrike har gjort gällande, kravet på att den energi som ska ersättas inte kan produceras från förnybara energikällor, grundat på en jämförande bedömning med det mest kostnadseffektiva och tekniskt genomförbara förnybara alternativet för samma kapacitet, vilket anges i punkt 1 b ii) i avsnitt 4.29 och punkt iii) i avsnitten 4.30–4.31 i bilaga I till den angripna förordningen, inte rättsstridigt, i det avseendet att detta krav leder till att tillämpningsområdet för artikel 10.2 i taxonomiförordningen utvidgas till att inkludera kravet på försörjningstrygghet i denna bestämmelse.

514 Även detta krav syftar nämligen till att säkerställa behovet av försörjningstrygghet, i enlighet med den tolkning som framgår av punkterna 164–169 ovan, samtidigt som det säkerställs att det finns omständigheter som tydligt visar att samma kapacitet inte kan genereras från förnybara energikällor, i enlighet med den kommissionsmetod som beskrivs i punkt 509 ovan. Det rör sig således inte om en utvidgning av tillämpningsområdet för artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

515 För det femte påpekar tribunalen att enligt kommissionens modeller, som tagits fram med stöd av den konsekvensbedömning som åtföljde kommissionens meddelande COM (2020) 562 final av den 17 september 2020, med titeln ”Höjning av Europas klimatambition för 2030 – Investering i en klimatneutral framtid till förmån för våra medborgare”, var gaseldade kraftverk nödvändiga som övergångskapacitet och reservkapacitet under rådande tekniska och marknadsmässiga förhållanden, eftersom unionen kommer att behöva ny gaskapacitet på mellan 23 och 31 gigawatt (GW) under perioden 2020–2030.

516 Republiken Österrikes påståenden, som grundar sig på plattformens konstateranden, visar emellertid inte att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att koldioxidsnåla alternativ ännu inte är tillgängliga på marknaden och inte kan garantera försörjningstryggheten.

517 Konstaterandet att det finns genomförbara koldioxidsnåla alternativ i form av förnybara energikällor räcker nämligen inte i sig för att kommissionens bedömning ska förlora sin trovärdighet.

518 Republiken Österrikes argument kan således inte anses visa att villkoret i artikel 10.2 i taxonomiförordningen om att det inte får finnas något koldioxidsnålt alternativ inte är uppfyllt.

519 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens först del.

– Den tionde grundens andra del: Avsaknad av bidrag till omställningen till en koldioxidneutral ekonomi i enlighet med 1,5 °C-målet

520 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, som används i bilaga I till den angripna förordningen, inte är förenliga med det mål på 1,5 °C som fastställs i Parisavtalet och unionens motsvarande delmål för åren 2030 och 2050, och att de andra tekniska granskningskriterierna inte gör det möjligt att bidra till begränsningen av klimatförändringarna.

521 Kommissionen, som stöds av Rumänien och Republiken Polen, har bestritt dessa argument.

522 Tribunalen erinrar om att det enligt artikel 10.2 i taxonomiförordningen bland annat krävs att den berörda ekonomiska verksamheten ska utgöra ett stöd omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriell nivå, inbegripet genom utfasning av växthusgasutsläpp, särskilt utsläpp från fasta fossila bränslen.

523 Av skäl 4 i taxonomiförordningen framgår även att de verksamheter som avses i artikel 10.2 i den förordningen på ett trovärdigt sätt bör främja omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenligt med en med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriella nivåer, inbegripet genom utfasning av växthusgasutsläpp.

524 Genom artikel 10.2 i taxonomiförordningen åläggs således kommissionen att säkerställa att en ekonomisk verksamhet som omfattas av denna bestämmelse utgör ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenligt med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriell nivå, inbegripet genom utfasning av växthusgasutsläpp.

525 Av artikel 10.2 i taxonomiförordningen följer att kommissionens bedömningar skulle förlora sin trovärdighet och vara behäftade med en uppenbart oriktig bedömning om Republiken Österrike visar att de tekniska granskningskriterierna, i motsats till vad kommissionen fann i den angripna förordningen, inte är ägnade att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen.

526 För elproduktion från gasformiga fossila bränslen (avsnitt 4.29 i bilaga I till den angripna förordningen) föreskrivs följande i punkt 1 b i avsnitt 4.29 i bilaga I till den angripna förordningen, enligt det tekniska granskningskriteriet om ett väsentligt bidrag till begränsningen av klimatförändringar:

”Anläggningar för vilka bygglov beviljas senast den 31 december 2030 uppfyller samtliga nedanstående krav:

i) Verksamhetens direkta växthusgasutsläpp är lägre än 270 g koldioxidekvivalenter per kWh utgående energi, eller verksamhetens årliga direkta växthusgasutsläpp överstiger inte ett genomsnitt på 550 kg koldioxidekvivalenter/kW av anläggningens kapacitet under 20 år.

ii) Den el som ska ersättas kan inte produceras från förnybara energikällor, baserat på en jämförande bedömning med det mest kostnadseffektiva och tekniskt genomförbara förnybara alternativet för samma kapacitet. Resultatet av denna jämförande bedömning offentliggörs och är föremål för ett samråd med berörda parter.

iii) Verksamheten ersätter en befintlig elproduktionsverksamhet med höga utsläpp som använder fasta eller flytande fossila bränslen.

iv) Den nyinstallerade produktionskapaciteten överstiger den ersatta anläggningens kapacitet [med] högst 15 %.

v) Anläggningen är utformad och byggd för att använda förnybara och/eller koldioxidsnåla gasformiga bränslen och övergången till full användning av förnybara och/eller koldioxidsnåla gasformiga bränslen äger rum senast den 31 december 2035, och har en kontrollerbar åtagandeplan som godkänts av företagets ledningsorgan.

vi) Ersättningen leder till en minskning av växthusgasutsläppen med minst 55 % under den nyinstallerade produktionskapacitetens livstid.

vii) Om verksamheten utövas på en medlemsstats territorium där kol används för energiproduktion, har den medlemsstaten åtagit sig att fasa ut kolbaserad energiproduktion…”

527 Tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh utgående energi används även i de tekniska granskningskriterierna för högeffektiv kombinerad produktion av värme/kyla och elektricitet från fossila gasformiga bränslen (avsnitt 4.30 i bilaga I till den angripna förordningen) och produktion av värme/kyla från fossila gasformiga bränslen i ett effektivt fjärrvärme- och fjärrkylsystem (avsnitt 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen).

528 För det första har Republiken Österrike angett att TEG anser att tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh är en vetenskaplig förutsättning för att villkoret om att utgöra ett stöd för omställningen till en klimatneutral ekonomi ska vara uppfyllt och att tröskelvärdet bör sänkas vart femte år, samtidigt som det erinras om att TEG även har angett att detta tröskelvärde

inte kunde nås av traditionella gasanläggningar, utan endast av kraftverk som använder teknik för koldioxidavskiljning och koldioxidbindning. Republiken Österrike har även framhållit att plattformen ansåg att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW inte var förenliga med unionens klimatmål och Parisavtalet, och att kommissionen ansåg att tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh var avgörande, särskilt för de andra verksamheter som ansågs bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna i delegerad förordning 2021/2139 och för kärnenergi.

529 Tribunalen påpekar för det första att följande anges i TEG:s rapport avseende tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh:

”Ett övergripande och teknikneutralt tröskelvärde för utsläppsintensitet på 100 g koldioxidekvivalenter per kWh föreslås för elproduktion, värmeproduktion och kraftvärme. Detta tröskelvärde kommer att sänkas vart femte år i enlighet med dt politiska målet om nettonollutsläpp senast 2050....

Metod för att välja tröskelvärdet för utsläppsintensiteten

Den årliga utsläppsbanan för elsektorn i [unionen] måste nå nettonollutsläpp senast 2050, i enlighet med Parisavtalet … och andra politiska åtaganden på klimat- och energiområdet.

Beräkningen av tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh grundar sig på elsektorns tillåtna framtida utsläppsmål, dividerat med den förväntade utvecklingen av efterfrågan på el.

Tröskelvärdet kommer att fastställas till ett enda värde för alla nya investeringar i elproduktion fram till dess att det senare revideras. Det gäller även för produktion av värme/kyla och för kombinerad produktion av värme och elektricitet.

För att en viss investering eller verksamhet ska vara förenlig med denna bana måste de genomsnittliga utsläppen under den fysiska livslängden, eller under 40 år (beroende på vad som är kortast), vara lägre än tröskelvärdet.

…

Tröskelvärdet beräknades på följande sätt:

– Historiska uppgifter om utsläpp från elsektorn och efterfrågan på el i EU 28 från Eurostat.

– De framtida utsläppen ligger i linje med [unionens] politiska åtaganden inom ramen för [systemet med handel med utsläppsrätter] (- 43 % fram till 2030) och minskar linjärt till noll fram till 2050. Den framtida efterfrågan på el (nettoproduktionen) förväntas öka i enlighet med EU:s referensscenario Prime 2016.

– Genom att dividera de beräknade utsläppen från elsektorn med den beräknade efterfrågan på el får man fram de beräknade årliga värden som är förenliga med politiken för utsläppsfaktorer i [unionens] elsektor.

– En elproducent ska anses uppfylla dessa politiska mål om dess utsläpp är lägre än de genomsnittliga årliga utsläppsfaktorerna under dess livslängd.

– För att fastställa ett enda teknikneutralt tröskelvärde för all teknik ska metoden beakta de genomsnittliga årliga utsläppsfaktorerna under en period på 40 år från ibruktagandet.”

530 Tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh erhölls således genom att dividera de planerade utsläppen från elsektorn (med beaktande av målet om nettonollutsläpp senast år 2050) med den planerade efterfrågan på el.

531 Tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh motsvarar enligt TEG det genomsnittliga värdet av utsläppen från elproduktion mellan åren 2020 och 2050 för att unionen ska kunna uppnå målet om nettonollutsläpp senast år 2050.

532 Detta tröskelvärde grundar sig på förhållandet mellan det uppskattade värdet av de totala utsläpp som inte får överskridas senast år 2050 för att begränsa eller eliminera utsläppen av växthusgaser och det uppskattade värdet på efterfrågan på el senast år 2050.

533 Tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh fastställer med andra ord ett hypotetiskt värde för koldioxidekvivalenter per kWh som inte får överskridas för att begränsa eller eliminera utsläppen av växthusgaser på ett sätt som är förenligt med målet att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C över förindustriella nivåer senast år 2050.

534 För det andra påpekar tribunalen emellertid att det tröskelvärde som fastställts av TEG inte i sig är en parameter på lagenligheten hos de tekniska granskningskriterier som fastställs i den angripna förordningen, eftersom kommissionen kan beakta en rad omständigheter.

535 Såsom kommissionen, utan att motsägas, har påpekat i sitt svaromål är tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh för närvarande inte genomförbart för gaskraftverk som inte har något system för koldioxidbindning. Kommissionens strategi innebär i huvudsak att ett tröskelvärde på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh tillämpas på nämnda anläggningar, så att dessa omfattas av tillämpningsområdet för den angripna förordningen och de övriga tekniska granskningskriterierna. Tribunalen konstaterar att en sådan strategi är förenlig med taxonomiförordningens syfte att undvika passivitet eller sena åtgärder, vilket redan påpekades i punkt 377 ovan.

536 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument att tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter kWh inte har iakttagits inte i sig visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att de tekniska granskningskriterierna kan främja en minskning eller eliminering av växthusgaser och därför främja omställningen till en klimatneutral ekonomi som är förenlig med en bana för att begränsa temperaturökningen till 1,5 °C.

537 För det tredje kan Republiken Österrikes argument inte heller anses visa att de tekniska granskningskriterierna inte är ägnade att bidra till uppnåendet av det delmål för år 2030 som föreskrivs i artikel 4.1 i den europeiska klimatlagen och som består i en minskning i unionen av nettoutsläppen av växthusgaser (utsläpp efter avdrag för upptag) med minst 55 procent jämfört med 1990 års nivåer senast år 2030.

538 Tribunalen konstaterar nämligen att Republiken Österrike genom sina argument i huvudsak har bestritt att de aktuella kriterierna är tillräckligt krävande eller ambitiösa, men inte ifrågasatt deras förmåga att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av de skäl som redan angetts i punkterna 523–525 ovan kan dessa argument följaktligen inte anses visa att kommissionen

gjorde en uppenbart oriktig bedömning vid genomförandet av artikel 10.2 i taxonomiförordningen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 378 ovan erinrar tribunalen dessutom om att kommissionens val att prioritera potentiellt mindre krävande kriterier kan ha samband med målet att undvika passivitet eller sena åtgärder, genom att potentiellt utvidga tillämpningsområdet för den angripna förordningen och samtliga kriterier som anges däri.

539 Detta gäller i än högre grad eftersom de berörda verksamheterna även ska ersätta en befintlig verksamhet för elproduktion med höga utsläpp som använder fasta eller flytande fossila bränslen och minska växthusgasutsläppen med minst 55 procent under den nyinstallerade produktionskapacitetens livslängd och eftersom medlemsstaten har åtagit sig att fasa ut kolbaserad energiproduktion (punkt 1 b, iii, vi och vii i avsnitt 4.29 och punkt 1 b iv, vii och ix i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen).

540 Dessutom bortser Republiken Österrike i sitt argument även från den omständigheten att den metod som används för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter är en stegvismetod för att minska den energiproduktion som är kopplad till fossilgas, samtidigt som försörjningstryggheten garanteras, vilket bland annat framgår av skäl 4 i den angripna förordningen. Såsom kommissionen har gjort gällande kan anläggningarna således antingen begränsa antalet drifttimmar till en konstant nivå eller snabbt övergå till full användning av förnybara och/eller koldioxidsnåla bränslen efter det att koldioxidbudgeten har uttömts. Om anläggningarna använder en större andel av sin koldioxidbudget under de första åren kommer de därför att behöva kompensera detta de följande åren genom att minska antalet drifttimmar eller gå över till förnybara eller koldioxidsnåla gaser tidigare. Denna metod ligger i linje med unionslagstiftarens avsikt att inte enbart inkludera ekonomiska verksamheter som är ägnade att säkerställa ett så väsentligt bidrag som möjligt till målet om att begränsa klimatförändringarna och som inte orsakar någon skada – eller minsta möjliga skada – för andra miljömål.

541 För det andra har Republiken Österrike gjort gällande att de tekniska utvärderingskriterierna inte heller säkerställer att dessa mål uppnås. I synnerhet kan villkoret att den 31 december 2035 övergå till full användning av förnybara och/eller koldioxidsnåla gasformiga bränslen inte bidra till uppnåendet av delmålet för år 2030, vilket är ett bindande mål enligt artikel 4.1 i den europeiska klimatlagen.

542 Republiken Österrike har gjort gällande att det bränslebyte som krävs inte räcker för att i tillräcklig grad bidra till uppnåendet av unionens klimatmål, enligt vilka energisektorn förutsätts ha blivit så gott som klimatneutral redan år 2040 (och i vart fall senast år 2050) och därför inte längre ger upphov till några betydande växthusgasutsläpp.

543 Genom detta argument har Republiken Österrike gjort gällande att det tekniska granskningskriteriet avseende bränslebyte inte är tillräckligt för att i tillräcklig utsträckning bidra till uppnåendet av unionens klimatmål.

544 Tribunalen konstaterar emellertid att Republiken Österrike varken har visat eller påstått att det erfordrade bränslebytet inte är ägnat att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av skäl som liknar dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

545 Republiken Österrike har vidare gjort gällande att de tekniska granskningskriterierna gör det möjligt för anläggningar som ger upphov till betydande växthusgasutsläpp att finnas kvar långt efter år 2040 (eller till och med efter år 2050). Republiken Österrike har nämligen understrukit

att enligt de tekniska granskningskriterierna kan nya anläggningar anses vara miljömässigt hållbara om de har godkänts före den 31 december 2030 och om övriga villkor i den angripna förordningen är uppfyllda. Enligt Republiken Österrike är den genomsnittliga driftstiden för dessa anläggningar 25–30 år. Inte ens från och med den 1 januari 2036 föreskrivs det i de tekniska granskningskriterierna att endast förnybara bränslen får användas, utan endast att ”koldioxidsnåla” bränslen ska användas, vilket inte är kopplat till tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och inte heller kräver någon särskild sänkning i förhållande till denna gräns eller något annat tröskelvärde.

546 Republiken Österrike anser att även om skyldigheten att använda koldioxidsnåla bränslen skulle anses medföra en minskning med 70 procent i förhållande till referensvärdet för fossila bränslen, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (EUT L 328, 2018, s. 82), skulle detta endast leda till en minskning av den tillåtna utsläppsnivån med knappt 200 g koldioxidekvivalenter per kWh. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att även efter år 2035, och med hänsyn till anläggningarnas driftstid, kommer utsläpp av växthusgaser att vara tillåtna långt efter år 2040 och år 2050, och det på en nivå som vida överskrider det tröskelvärde på 100 g koldioxidekvivalenter per kWh som måste iakttas för att klimatmålen ska nås.

547 Tribunalen konstaterar emellertid att Republiken Österrike varken har visat och eller påstått att skyldigheten att använda koldioxidsnålt bränsle inte är lämpligt för att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

548 Republiken Österrike har vidare gjort gällande att hänvisningen till det mål om att minska utsläppen med på 55 procent som anges i punkt 1 b vi i avsnitt 4.29 och punkt 1 b vii i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen felaktigt hänvisar till genomförandet av kravet i artikel 4 i den europeiska klimatlagen om att minska nettoutsläppen av växthusgaser i Europa med 55 procent fram till år 2030, trots att det är uppenbart att det finns anledning att göra ytterligare besparingar, eftersom energisektorn står för 75 procent av dessa utsläpp.

549 Tribunalen konstaterar emellertid att Republiken Österrike varken har visat eller påstått att de tekniska granskningskriterier enligt vilka ersättandet av en gammal anläggning medför en minskning av växthusgasutsläppen med minst 55 procent under den nyinstallerade produktionsanläggningens livslängd, eller med minst 55 procent växthusgasutsläpp per kWh producerad energi, inte är ägnade att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläpp. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

550 Vidare anser Republiken Österrike att villkoren för att ersätta en äldre anläggning med en ny anläggning, vilka anges i punkt 1 b vi i avsnitt 4.29 och punkt 1 b vii i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen, är otillräckliga. Denna ekonomiska verksamhet ska nämligen ersätta den elproduktion som för närvarande bedrivs av kolkraftverk eller brunkolskraftverk och det är till och med möjligt att öka kapaciteten för de anläggningar som avses i avsnitt 4.29 med 15 procent, i enlighet med punkt 1 b iv i nämnda avsnitt. De villkor som anges i punkt 1 b v i avsnitten 4.30 och 4.31 motsvarar dessutom villkoret i punkt 1 b iv i avsnitt 4.29, med undantag för att det inte är möjligt att öka kapaciteten för dessa verksamheter och att det inte krävs någon kapacitetsminskning i förhållande till den tidigare rådande situationen.

551 Genom detta argument har Republiken Österrike gjort gällande att villkoren för att ersätta en äldre anläggning med en ny anläggning, vilka anges i punkt 1 b vi i avsnitt 4.29 och punkt 1 b vii i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen, är otillräckliga.

552 Republiken Österrike har emellertid varken visat eller påstått att villkoren för att ersätta en äldre anläggning, tillsammans med de andra tekniska granskningskriterierna, inte är ägnade att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

553 Slutligen anser Republiken Österrike att de villkor som anges i punkt 1 b vii i avsnitt 4.29 och punkt 1 b ix i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga I till den angripna förordningen endast är bindande för de medlemsstater som använder sig av kolbaserad energiproduktion, men att de inte utgör ett väsentligt villkor, eftersom det inte har fastställts någon tidsfrist för att upphöra med denna produktion och det aviserade slutdatumet således kan ligga i flera decennier framåt i tiden.

554 Republiken Österrike har inte visat att de tekniska granskningskriterier som ålägger en viss medlemsstat att åta sig att fasa ut kolbaserad energiproduktionen inte är ägnade att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

555 För det tredje har Republiken Österrike, till att börja med, understrukit att den nya anläggningens produktionskapacitet kan vara 15 procent högre än den ersatta anläggningens kapacitet, så att kapaciteten till och med kan öka ytterligare för fossila bränslen jämfört med tidigare kapacitet, utan att detta påverkar investeringens hållbarhet.

556 Republiken Österrike har emellertid inte visat att begränsningen av den nya anläggningens produktionskapacitet till 15 procent över än den ersatta anläggningens kapacitet, tillsammans med övriga tekniska granskningskriterier, inte är ägnad att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

557 Vidare anser Republiken Österrike att en viss minskning av växthusgasutsläppen jämfört med den nuvarande situationen inte är tillräcklig för att en tillfällig verksamhet ska kunna uppfylla kravet på att följa ”utvecklingsbanan mot” uppnåendet av unionens klimatmål. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att de ytterligare bestämmelserna i de tekniska granskningskriterierna i den angripna förordningen, vilka kan bidra till att skapa nya kraftverk som minskar utsläppen jämfört med de kraftverk som de ersätter, saknar relevans för syftena med artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

558 Detta argument visar emellertid inte att de tekniska granskningskriterierna för fossilgasrelaterade verksamheter inte är ägnade att eliminera eller fasa ut växthusgasutsläppen. Av liknande skäl som dem som angetts i punkt 538 ovan kan dessa argument således inte godtas.

559 Såsom framgår av punkterna 538, 544, 547, 549, 552, 554, 556 och 558 ovan kan Republiken Österrikes argument följaktligen inte anses visa att de tekniska granskningskriterierna, vare sig var för sig eller tillsammans, är olämpliga för att fasa ut växthusgaser.

560 Tribunalen pekar under alla omständigheter på att de prognoser som Republiken Österrike har presenterat inte i sig kan leda till att de prognoser som den angripna förordningen bygger på förlorar sin trovärdighet.

561 Slutligen har Republiken Österrike gjort gällande att de villkor som anges i punkt 1 b i) i avsnitten 4.30 och 4.31 i bilaga 1 till den angripna förordningen endast återger den definition som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 2012, s. 1), som ger effektiv kombinerad produktion av värme och elektricitet eller högeffektiv kombinerad produktion av fjärrvärme och fjärrkyla.

562 En sådan påstådd överensstämmelse mellan de tekniska granskningskriterierna och direktivet visar emellertid inte att dessa kriterier är rättsstridiga. Som framgår av punkterna 263–265 ovan hade kommissionen dessutom fog för att stödja sig på alla minimikrav som fastställts i enlighet med unionsrätten.

563 För det fjärde har Republiken Österrike gjort gällande att de tröskelvärden som överstiger taket på 100 g koldioxidekvivalenter per kWh inte grundar sig på entydiga vetenskapliga bevis, i den mening som avses i artikel 19.1 f i taxonomiförordningen, eftersom de inte omfattades av TEG:s studie och motsäger denna.

564 Såsom kommissionen påpekade i sina svar på åtgärderna för processledning av den 30 september 2024 har tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh stöd i den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport, som rekommenderade ett värde som låg nära nämnda tröskelvärde, nämligen 262 g koldioxidekvivalenter per kWh, för DNSH-kriteriet.

565 Av kommissionens svar på åtgärderna för processledning av den 30 september 2024 framgår dessutom att det var på grundval av tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh som kommissionen beräknade tröskelvärdet 550 kg koldioxidekvivalenter per kW. Som modell har kommissionen nämligen använt en gasanläggning med direkta utsläpp på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh, som utnyttjar 25 procent av de årliga drifttimmarna, det vill säga 2 190 timmar per år, vilket innebär att de totala årliga utsläppen i ett sådant fall motsvarar 270 g koldioxidekvivalenter per kWh, multiplicerat med 2 190 timmar, det vill säga 591,3 kg koldioxidekvivalenter per kW. Kommissionen har höjt detta värde genom att avrunda det till 550 kg koldioxidekvivalenter per kW.

566 Under dessa omständigheter kan kommissionen inte klandras för att inte ha grundat sig på tillgängliga vetenskapliga bedömningar, vilket innebär att detta argument inte kan godtas.

567 Mot bakgrund av det ovan anförda har Republiken Österrike inte visat att den angripna förordningen innehåller en uppenbart oriktig bedömning i den del kommissionen fann att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, som används i bilaga I till den angripna förordningen, var förenliga med det mål på 1,5 °C som fastställs i Parisavtalet och unionens motsvarande delmål för åren 2030 och 2050, och att de övriga tekniska granskningskriterierna gjorde det möjligt att bidra till begränsningen av klimatförändringarna.

568 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens andra del.

– Den tionde grundens tredje del: Åsidosättande av kravet på en livscykelanalys

569 Enligt Republiken Österrike ska en livscykelanalys inte bara användas enligt DNSH-kriteriet (artikel 17.2 i taxonomiförordningen), utan även för klassificering som en omställningsverksamhet enligt artikel 19.1 g i denna förordning, jämförd med artikel 10.3 i samma förordning, vilket gör att livscykelanalysen av växthusgaser borde ha beaktats.

570 Republiken Österrike har gjort gällande att de båda tröskelvärdena strider mot kravet på en livscykelanalys, eftersom de uttryckligen endast hänför sig till ”direkta växthusgasutsläpp från verksamheten” och inte, i likhet med tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh, till ”växthusgasutsläpp under hela livscykeln”. Republiken Österrike har tillagt att kommissionen genom att dölja metanutsläppen går emot sin egen strategi för att minska metanutsläppen.

571 Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att parametrar som är oförenliga med den livscykelanalysen som krävs har fastställts som tröskelvärden och att det samtidigt inte sägs något om betydande och särskilt skadliga metanutsläpp, trots att sådana produceras genom hela leveranskedjan, bland annat vid utvinning och distribution av fossilgas, före förbränningen.

572 Enligt Republiken Österrike bortser den angripna förordningen dessutom från kravet på en livscykelanalys, eftersom de tekniska granskningskriterierna inte säkerställer att förnybara eller koldioxidsnåla bränslen, som måste användas senast den 31 december 2035, själva tillverkas med låg koldioxidpåverkan. I synnerhet utesluter de tekniska granskningskriterierna inte att förbränning av ”grön” vätgas ersätts med förbränning av ”grå” vätgas, vars produktion i sin tur ger upphov till betydande växthusgasutsläpp.

573 Kommissionen, som stöds av Republiken Polen, har bestritt dessa argument.

574 Tribunalen erinrar i detta avseende om att det både i artikel 17.2 och i artikel 19.1 g i taxonomiförordningen föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna ska ta hänsyn till livscykeln, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, genom att beakta både den ekonomiska verksamhetens egen miljöpåverkan och miljöpåverkan av de produkter och tjänster som tillhandahålls genom den ekonomiska verksamheten, särskilt genom att beakta produkternas och tjänsternas framställning och användning och slutet av deras livscykel.

575 Såsom framgår av punkterna 428–434 ovan omfattar kravet på att en verksamhets livscykel ska beaktas emellertid inte nödvändigtvis sådan verksamhet som bedrivs före eller efter den berörda ekonomiska verksamheten.

576 Skyldigheten att beakta produktionen, användningen och slutet av livscykeln för de varor och tjänster som tillhandahålls av fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter innebär således inte att hänsyn ska tas till utvinning och distribution av fossilgas före förbränningen, eftersom dessa verksamheter inte i sig är kopplade till elproduktionen.

577 Såsom påpekades i punkt 4 ovan syftar taxonomiförordningen dessutom till att inrätta ett enhetligt klassificeringssystem för ekonomiska verksamheter som anses vara miljömässigt hållbara. Denna klassificering eller taxonomi avser således vissa ekonomiska verksamheter. Kommissionens fastställande av tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en verksamhet kan anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar och inte orsakar betydande skada för miljömålen avser således, i varje enskilt fall, en konkret ekonomisk verksamhet.

578 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den beaktade de direkta växthusgasutsläppen från verksamheten och inte växthusgasutsläppen under hela livscykeln.

579 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens tredje del.

– Den tionde grundens fjärde del: Tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW åsidosätter skyldigheten att motsvara bästa prestanda inom sektorn eller branschen

580 Republiken Österrike har gjort gällande att tröskelvärden 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW strider mot artikel 10.2 a i taxonomiförordningen, eftersom de inte motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen.

581 Enligt Republiken Österrike ska artikel 10.2 a i taxonomiförordningen anses ha åsidosatts redan på grund av den omständigheten att det i de tekniska granskningskriterierna för fossilgas fastställs tre olika genomsnittliga tröskelvärden på 100 g och 270 g koldioxidekvivalenter per kWh respektive ett årsgenomsnitt på 550 kg koldioxidekvivalenter per kW under 20 år. Republiken Österrike har understrukit att tröskelvärdet 270 g motsvarar en prestanda som understiger tröskelvärdet 100 g och att tröskelvärdet 550 kg motsvarar en ännu sämre prestanda än de två andra tröskelvärdena.

582 Republiken Österrike har dessutom gjort gällande att de fastställda tröskelvärdena ligger långt över tröskelvärdena för förnybar energi och andra energikällor, bland annat vindkraft och vattenkraft, vars tröskelvärden för växthusgasutsläpp under hela livscykeln ligger på under 30 g koldioxidekvivalenter per kWh.

583 Republiken Österrike har vidare gjort gällande att även om energiproduktionen från fossilgas skulle behandlas som en självständig sektor eller bransch, motsvarar tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW inte bästa prestanda för sektorn eller branschen. Gaskraftverk som används för avskiljning och upptag av koldioxid skulle nämligen kunna uppvisa mycket bättre prestanda och uppfylla tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh.

584 Kommissionen, som stöds av Ungern och Republiken Polen, har bestritt dessa argument.

585 Tribunalen erinrar i detta avseende om att enligt artikel 10.2 a i taxonomiförordningen ska en ekonomisk verksamhet bland annat anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar om den medför växthusgasutsläpp på nivåer som motsvarar bästa prestanda inom sektorn eller branschen.

586 Såsom kommissionen har gjort gällande uppfyller omställningsverksamheterna, i enlighet med skäl 41 i taxonomiförordningen, detta villkor om deras växthusgasutsläpp är väsentligt lägre än sektors- eller industrigenomsnittet.

587 Eftersom tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh, av de skäl som angetts i punkt 535 ovan, för närvarande inte kan nås av gasanläggningar som inte har något system för koldioxidavskiljning, kan det inte heller tjäna som standard för att avgöra huruvida fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter uppfyller villkoret om att motsvara bästa prestanda inom sektorn eller branschen.

588 Enbart den omständigheten att tröskelvärdet för en viss sektor överstiger tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh eller tröskelvärdet för en annan sektor, såsom sektorn för förnybar energi, innebär för övrigt inte att detta tröskelvärde inte är betydligt lägre än den berörda sektorns genomsnitt. Republiken Österrikes jämförelse med utsläppströsklarna för vindkraft och vattenkraft saknar således relevans.

589 Även om det medges att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW i sig inte motsvarar ett växthusgasutsläppsvärde som är väsentligt lägre än sektors- eller industrigenomsnittet, konstaterar tribunalen att dessa värden kombineras med andra tekniska granskningskriterier som syftar till att gradvis minska växthusgasutsläppen från fossilgasrelaterade verksamheter.

590 Under dessa omständigheter har Republiken Österrike inte visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, i kombination med andra tekniska granskningskriterier, gjorde det möjligt att anse att de berörda fossilgasrelaterade verksamheterna uppnådde bästa prestanda inom sektorn eller branschen.

591 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens fjärde del.

– Den tionde grundens femte del: Hinder för koldioxidsnåla alternativ

592 Republiken Österrike har gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artikel 10.2 b i taxonomiförordningen, eftersom fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter hindrar utvecklingen och spridningen av koldioxidsnåla alternativ. Republiken Österrike har tillagt att detta hinder inte utesluts av den omständigheten att det i den angripna förordningen föreskrivs att den el som ska ersättas ”inte [kan tillhandahållas] från förnybara energikällor, baserat på en jämförande bedömning med det mest kostnadseffektiva och tekniskt genomförbara förnybara alternativet”.

593 Kommissionen, som stöds av Ungern och Republiken Polen, har bestritt dessa argument.

594 Tribunalen erinrar om att, såsom framgår av punkterna 164–169 ovan, villkoret om att det inte får finnas några koldioxidsnåla alternativ som är tekniskt och ekonomiskt genomförbara i artikel 10.2 i taxonomiförordningen ska bedömas med beaktande av kravet på försörjningstrygghet.

595 Republiken Österrike har inte heller visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att de alternativ som baserades på förnybar energi inte var tekniskt och ekonomiskt genomförbara. Kommissionen har nämligen begränsat sig till att hävda att förnybar energi, smarta nät och tekniker för energilagring och minskad förbrukning är koldioxidsnåla alternativ som kan ersätta de utvalda verksamheterna. Kommissionen har dock inte lagt fram några uppgifter som styrker att dessa lösningar skulle göra det möjligt att tillgodose behovet av försörjningstrygghet.

596 Tribunalen påpekar för övrigt även att det enligt punkt 1 b ii) eller iii) i avsnitten 4.29–4.31 i bilaga I till den angripna förordningen krävs att det visas att kapaciteten inte kan produceras från förnybara energikällor, vilket är relevant för att avgöra huruvida det finns ett hinder för koldioxidsnåla alternativ. Villkoret i punkt 1 b v eller vi i dessa avsnitt, enligt vilket övergången till full användning av förnybara och/eller koldioxidsnåla gasformiga bränslen ska ske senast den 31 december 2035, främjar även koldioxidsnåla alternativ.

597 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens femte del.

– Den tionde grundens sjätte del: Åsidosättande av förbudet mot inlåsningseffekter

598 Republiken Österrike har gjort gällande att den angripna förordningen inte är förenlig med förbudet mot inlåsningseffekter för koldioxidintensiva verksamheter i artikel 10.2 c i taxonomiförordningen. Sådana effekter kan nämligen förväntas, åtminstone sett till tröskelvärdena på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW och i den mån de anläggningar som anses uppfylla kriterierna i taxonomiförordningen kräver betydande investeringar under 25–30 år och således inte är tillgängliga för alternativa förnybara energikällor.

599 Republiken Österrike har dessutom preciserat att kapaciteten för fossila bränslen kan ökas med upp till 15 procent jämfört med befintlig fossil kapacitet, vilket innebär att det kapital som krävs för detta ändamål också är blockerat och under flera år inte kan, eller inte längre kan, investeras i förnybar energi, upp till beloppet för den nya fossila kapaciteten.

600 Kommissionen har bestritt dessa argument.

601 Tribunalen erinrar i detta avseende om att syftet med artikel 10.2 c i taxonomiförordningen är att undvika inlåsning, det vill säga en varaktig inlåsning av koldioxidintensiva tillgångar.

602 Såsom kommissionen har gjort gällande är de tekniska granskningskriterier som anges i punkt 1 b i avsnitten 4.29–4.31 i bilaga I till den angripna förordningen förenliga med detta mål, eftersom de bland annat kräver att anläggningen övergår till att använda förnybara och/eller koldioxidsnåla bränslen senast den 31 december 2035. Investeringar kopplade till koldioxidintensiva verksamheter har således inte gått förlorade.

603 I de tekniska granskningskriterier som det erinras om i punkt 526 ovan föreskrivs dessutom även att den berörda verksamheten ska ersätta en befintlig elproduktionsverksamhet med höga utsläpp, att den nyinstallerade produktionskapaciteten inte får överstiga den ersatta anläggningens kapacitet med mer än 15 procent och att ersättningen ska göra det möjligt att minska växthusgasutsläppen med minst 55 procent.

604 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning i den del den fann att fossilgasrelaterade verksamheter var förenliga med förbudet mot inlåsningseffekter för koldioxidintensiva verksamheter.

605 Av detta skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens sjätte del.

– Den tionde grundens sjunde del: Åsidosättande av artikel 19.1 g i taxonomiförordningen

606 Enligt Republiken Österrike är de ovan beskrivna åsidosättandena av artikel 10.2 i taxonomiförordningen ”ännu mer uppenbara när det gäller artikel 19.1 g” i denna förordning. Skyldigheten, i den mening som avses i sistnämnda bestämmelse, att beakta livscykeln och resultaten av befintliga livscykelanalyser är nämligen även tillämplig i samband med artikel 10.3 i taxonomiförordningen, via artikel 19.1 första meningen i samma förordning. Republiken

Österrike anser således att kommissionen, bland annat med hänsyn till hindret för koldioxidsnåla alternativ och inlåsningseffekterna, inte beaktade de relevanta ekonomiska verksamheternas långa planerings-, tillstånds- och driftstider, och följaktligen inte heller hela livscykeln.

607 Kommissionen har bestritt dessa argument.

608 I detta avseende räcker det att konstatera att Republiken Österrikes argument endast grundar sig på en upprepning av dess argument inom ramen för den tredje delen av förevarande grund, vilka redan har underkänts, och på påståendet att kommissionen inte beaktade de relevanta ekonomiska verksamheternas långa planerings-, tillstånds- och driftsperioder, och följaktligen inte heller hela livscykeln.

609 Det sistnämnda argumentet, som endast består av ett ostyrkt påstående, kan därför inte godtas.

610 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens sjunde del.

– Den tionde grundens åttonde del: I andra hand, åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen, försiktighetsprincipen samt ”brister i utredningen och motiveringen”

611 Republiken Österrike har gjort gällande att inkluderandet av fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter och de definitioner och kriterier som formulerats för detta ändamål i de tekniska granskningskriterierna inte är baserade på entydiga vetenskapliga bevis och strider mot försiktighetsprincipen, eftersom den angripna förordningen inte gör det möjligt att avgöra huruvida de tekniska granskningskriterierna är förenliga med Parisavtalets och unionens klimatmål och under alla omständigheter ”brister i utredningen och motiveringen”.

612 Kommissionen har bestritt dessa argument.

613 Tribunalen erinrar om att det i artikel 19.1 f i taxonomiförordningen föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna ska vara baserade på entydiga vetenskapliga bevis och på försiktighetsprincipen.

614 Som framgår av punkterna 79–82 ovan ingick dessutom sektorn för fossilgas i den förberedande forskningsfas som ledde till antagandet av delegerad förordning 2021/2139.

615 Vad gäller utarbetandet av de tekniska granskningskriterierna har kommissionen angett att den bedömningsgrund som används är densamma som den som används för den konsekvensbedömning som ligger till grund för innehållet i det så kallade 55 %-paketet (*fit for 55*), särskilt när det gäller fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheters roll under år 2030 och år 2050, och att de tekniska granskningskriterierna för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter är förenliga med de scenarier som anges i kommissionens modellering.

616 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument att kommissionen inte baserade de tekniska granskningskriterierna för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter på entydiga vetenskapliga bevis inte godtas.

617 Republiken Österrike har tillagt att kommissionen inte ens har försökt att grunda tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW på prognoser eller andra vetenskapliga bevis som kan visa att dessa tröskelvärden är förenliga med unionens klimatmål.

618 Vad gäller tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, räcker det att erinra om att kommissionen använde sig av vetenskapliga utvärderingar, däribland den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport, för att fastställa referensvärdena för de tekniska granskningskriterierna.

619 Den omständigheten att kommissionen i vissa fall har avvikit från de föreslagna tröskelvärdena till följd av en vetenskaplig bedömning eller att det inte råder samsyn inom forskarvärlden när det gäller de tröskelvärden som kommissionen har valt visar inte att artikel 19 f i taxonomiförordningen har åsidosatts, eftersom detta inte påverkar den omständigheten att kommissionen baserade de tekniska granskningskriterierna på entydiga vetenskapliga bevis, däribland den tekniska bilagan till TEG:s slutrapport, som kommissionen därefter beaktade inom ramen för sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning.

620 Slutligen kan Republiken Österrike inte vinna framgång med sina argument avseende åsidosättande av försiktighetsprincipen och ”brister i utredningen och motiveringen”.

621 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grundens åttonde del.

622 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tionde grunden.

Den elfte grunden: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen och av artikel 19.1 a och j i taxonomiförordningen på grund av avsaknaden av teknikneutralitet

623 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att införandet av tröskelvärdena på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW i den angripna förordningen strider mot kravet på teknikneutralitet i artikel 19.1 a och j i taxonomiförordningen och mot icke-diskrimineringsprincipen, eftersom den angripna förordningen, genom att sänka de allmänt tillämpliga tröskelvärdena för fossilgas, på ett omotiverat sätt inför ett mer fördelaktigt system för en viss teknik.

624 Kommissionen, som stöds av Ungern och Rumänien, har bestritt dessa argument.

625 För det första erinrar tribunalen om att det i artikel 19.1 a i taxonomiförordningen anges att de tekniska granskningskriterierna ska identifiera de mest relevanta potentiella bidragen till ett visst miljömål, samtidigt som de respekterar principen om teknikneutralitet, med hänsyn tagen till både de kortsiktiga och de långsiktiga konsekvenserna av en viss ekonomisk verksamhet.

626 Såsom påpekats i punkt 113 ovan innebär principen om teknikneutralitet att den berörda lagstiftningen ska fastställa personers rättigheter och skyldigheter på ett sådant generiskt sätt att den inte gynnar användningen av en teknik på bekostnad av en annan.

627 Likabehandlingsprincipen innebär dessutom att lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se dom av den 16 december 2008, Arcelor Atlantique och Lorraine m.fl., C-127/07, EU:C:2008:728, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

628 Tribunalen konstaterar vidare att även om det i den angripna förordningen, vad gäller de tröskelvärden som uttrycks i koldioxidekvivalenter per kWh, fastställs högre värden för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter, resulterade denna definition i att olika faktorer

som är specifika för dessa verksamheter beaktades, såsom den aktuella teknikens och infrastrukturens tillstånd, och andra omständigheter, såsom kravet på försörjningstrygghet och fossilgasens övergångsroll i utfasningen av fossila bränslen.

629 Dessa tröskelvärden är inte heller de enda tekniska granskningskriterierna för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter.

630 Under dessa omständigheter kan Republiken Österrikes argument inte anses visa att de tekniska granskningskriterier som fastställts för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter, betraktade tillsammans, är mer förmånliga än de tekniska granskningskriterier som fastställts för andra omställningsverksamheter, i den mening som avses i artikel 10.2 i taxonomiförordningen.

631 Republiken Österrike har således inte visat att den angripna förordningen innebär att principen om teknikneutralitet åsidosätts.

632 Eftersom fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter skiljer sig från andra omställningsverksamheter som omfattas av artikel 10.2 i taxonomiförordningen, då de inte avser samma energikälla eller infrastruktur, kan en skillnad i behandling av dessa verksamheter dessutom inte anses visa att den angripna förordningen åsidosätter likabehandlingsprincipen.

633 Den omständigheten att det enligt den angripna förordningen krävs att tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh ska iakttas för att fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter ska kunna bidra till det klimatanpassningsmål som avses i artikel 11.1 i taxonomiförordningen visar slutligen inte att principerna om likabehandling eller teknikneutralitet har åsidosatts, eftersom denna artikel inte eftersträvar samma mål som artikel 10.2 i denna förordning.

634 Artikel 10.2 i taxonomiförordningen avser nämligen verksamheter som bidrar väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna, medan artikel 11 i denna förordning avser verksamheter som bidrar väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna.

635 Republiken Österrike har tillagt att den angripna förordningen, i avsnitten 4.29–4.31 i bilaga II till denna, grundar sig på en annan omotiverad skillnad i behandling. I dessa avsnitt hänvisas endast till de kriterier som anges i punkt 1 a i avsnitten 4.29–4.31 i bilaga I till nämnda förordning. Även för fossilgas krävs nämligen att tröskelvärdet 100 g koldioxidekvivalenter per kWh inte överskrids för att ett bidrag till det mål för anpassning till klimatförändringar som avses i artikel 11.1 i taxonomiförordningen ska anses föreligga. Enligt Republiken Österrike finns det inte något som kan förklara varför en betydligt högre växthusgasutsläppsnivå bör tillåtas vid ett bidrag till begränsningen av klimatförändringar än vid ett bidrag till anpassningen till klimatförändringar.

636 Såsom kommissionen har påpekat förklaras i motiveringen till förslaget till den angripna förordningen varför fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter som kan kvalificeras som omställningsverksamheter, i den mening som avses i de tekniska granskningskriterierna i avsnitt 1 a i avsnitten 4.29–4.31 i bilaga I till den angripna förordningen, inte beaktas vid åtgärder som avser anpassning till klimatförändringar. I detta avsnitt anges nämligen att för dessa verksamheter, ”för vilka det i denna delegerade akt föreskrivs ett tidsbegränsat erkännande av bidrag till begränsning av klimatförändringar, är det dock inte nödvändigt att fastställa särskilda tekniska granskningskriterier för klimatanpassning med tanke på det tidsbegränsade erkännandet”.

637 I avsaknad av mer specifika argument kan Republiken Österrikes argument att det inte finns något som kan förklara varför en betydligt högre växthusgasutsläppsnivå ska tillåtas vid ett bidrag till begränsning av klimatförändringar än vid ett bidrag till anpassning till klimatförändringar således inte godtas.

638 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den elfte grunden.

Den tolfte grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f i taxonomiförordningen, samt av försiktighetsprincipen

639 Republiken Österrike har gjort gällande att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW är oförenliga med DNSH-kriteriet i artikel 17.1 a i taxonomiförordningen, eftersom dessa tröskelvärden leder till betydande växthusgasutsläpp som är skadliga för klimatet, åtminstone i den mån de, på grund av direkta växthusgasutsläpp från verksamheten, döljer särskilt skadliga metanutsläpp.

640 Republiken Österrike har dessutom gjort gällande att eftersom kommissionen för andra energirelaterade verksamheter använder ett tröskelvärde på 270 g koldioxidekvivalenter per kWh som villkor för att uppfylla DNSH-kriteriet, uppfyller tröskelvärdet 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, som tillåter växthusgasutsläpp som överstiger tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh, inte DNSH-kriteriet ”enligt de kriterier som kommissionen själv har fastställt”.

641 Republiken Österrike anser dessutom att kommissionen inte grundade ovannämnda tröskelvärden på vetenskapliga studier eller på försiktighetsprincipen, vilket innebär ett åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen och försiktighetsprincipen och att den angripna förordningen ”brister i utredningen och motiveringen”.

642 Kommissionen, som stöds av Rumänien, har bestritt dessa argument

643 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 17.1 a i taxonomiförordningen ska en ekonomisk verksamhet anses orsaka betydande skada för begränsningen av klimatförändringarna, om verksamheten leder till betydande växthusgasutsläpp.

644 Tribunalen erinrar dessutom om att Republiken Österrike har gjort gällande att kommissionen, genom att grunda sig på de direkta växthusgasutsläpp som genereras av verksamheten själv, har dolt metanutsläpp i strid med artikel 17.1 a i taxonomiförordningen.

645 Såsom framgår av punkterna 575–578 ovan gjorde kommissionen emellertid inte någon uppenbart oriktig bedömning när den grundade sig på de direkta växthusgasutsläpp som genereras av verksamheten själv och inte på växthusgasutsläppen från andra verksamheter i tidigare eller senare led.

646 Republiken Österrike har således varken visat eller påstått att tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW medför betydande växthusgasutsläpp som genereras av verksamheten själv.

647 Den omständigheten att kommissionen för andra energirelaterade verksamheter använt tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh som villkor för att uppfylla DNSH-kriteriet visar dessutom inte att tröskelvärdet 550 kg koldioxidekvivalenter per kW, som tillåter växthusgasutsläpp som överstiger tröskelvärdet 270 g koldioxidekvivalenter per kWh, inte uppfyller DNSH-kriteriet.

648 Iakttagandet av DNSH-kriteriet för fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter innebär nämligen inte enbart att dessa tröskelvärden ska iakttas, utan att samtliga berörda tekniska granskningskriterier ska beaktas.

649 Enbart den omständigheten att de tröskelvärden som tillämpas på dessa verksamheter är högre än för andra verksamheter visar således inte att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

650 Av samma skäl som dem som angetts i punkterna 614–619 ovan kan tribunalen inte heller godta argumenten att kommissionen inte grundade ovannämnda tröskelvärden på vetenskapliga studier eller försiktighetsprincipen, och därigenom åsidosatte artikel 19.1 f i taxonomiförordningen och försiktighetsprincipen, och att den angripna förordningen ”brister i utredningen och i motiveringen”.

651 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tolfte grunden.

Den trettonde grunden: Åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen, samt av försiktighetsprincipen

652 Republiken Österrike har gjort gällande att den angripna förordningen är rättsstridig i den del den innebär att fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter kvalificeras som verksamheter som bidrar väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna, i den mening som avses i artikel 11 i taxonomiförordningen

653 Republiken Österrike har påpekat att de tekniska granskningskriterier som anges för fossilgassektorn i bilaga II till den angripna förordningen motsvarar de kriterier som har fastställts för kärnenergisektorn, för att fastställa huruvida denna sektor väsentligt bidrar till anpassningen till klimatförändringarna, och är även identiska med de kriterier som har fastställts för DNSH-kriteriet.

654 Enligt Republiken Österrike är dessa kriterier otillräckliga av samma skäl som de skäl som anförts för kärnenergi.

655 Republiken Österrike har dessutom gjort gällande att artikel 19.1 f i taxonomiförordningen och försiktighetsprincipen har åsidosatts samt att det föreligger ”brister i utredningen och motiveringen”, eftersom det inte har hänvisats till några särskilda studier eller expertutlåtanden avseende de berörda ekonomiska sektorerna.

656 Kommissionen, som stöds av Rumänien, har bestritt dessa argument.

657 I detta avseende är det viktigt att erinra om att det i artikel 11 i taxonomiförordningen fastställs på vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna.

658 Enligt bland annat artikel 11.1 a i taxonomiförordningen ska denna verksamhet inbegripa anpassningslösningar som antingen väsentligt minskar risken för de negativa konsekvenserna av det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet för den ekonomiska verksamheten eller väsentligt minskar dessa negativa konsekvenser, utan att risken för negativa konsekvenser för människor, natur eller tillgångar ökar.

659 Republiken Österrike har begränsat sig till att hävda att ökningen av extrema torkperioder till följd av klimatförändringar, i likhet med vad som är fallet vid kärnenergiproduktion, medför problem vid produktion av energi från fossilgas, exempelvis vid utnyttjande och användning av kylvatten från uppsamlingsanläggningen.

660 I likhet med vad tribunalen fann avseende det liknande argumentet beträffande kärnenergi i punkt 401 ovan, påpekar tribunalen emellertid att ett sådant påstående är alltför spekulativt för att kunna slå fast att det föreligger en uppenbart oriktig bedömning.

661 Republiken Österrike har för övrigt inte lagt fram någon konkret omständighet vid tribunalen för att visa att den angripna förordningen är behäftad med en uppenbart oriktig bedömning vad gäller dessa aspekter.

662 Hänvisningen till plattformens allmänna påståenden räcker nämligen inte för att kommissionens bedömning ska förlora sin trovärdighet.

663 Slutligen kan Republiken Österrike inte vinna framgång med sina argument avseende åsidosättande av försiktighetsprincipen och ”brister i utredningen och motiveringen”.

664 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den trettonde grunden.

Den fjortonde grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 i) i taxonomiförordningen på grund av uppkomsten av strandade tillgångar

665 Republiken Österrike har gjort gällande att den angripna förordningen strider mot artikel 19.1 i) i taxonomiförordningen, eftersom inkluderandet av fossilgas i taxonomin medför åtminstone en betydande risk för strandade tillgångar.

666 Enligt Republiken Österrike pekade redan kommissionens prognoser från år 2020 om effekterna av det så kallade 55 %-paketet (*fit for 55*) på en betydande minskning av användningen av fossilgas som energibärare, och sedan dess är det framför allt ökningen av priserna på gasleveranser och systemet för handel med utsläppsrätter som ytterligare har ökat det ekonomiska trycket på fossilgas som energibärare. Rysslands invasion av Ukraina i februari 2022 har dessutom ytterligare ökat trycket, vilket innebär att gasleveranserna till unionen är allvarligt hotade.

667 Mot denna bakgrund befarar Republiken Österrike att inkluderandet av fossilgas i taxonomin skapar ett olyckligt incitament som i slutändan kommer att leda till strandade tillgångar, eftersom gas endast kommer att vara tillgängligt som bränsle till ett mycket högre pris, eller inte alls tillgängligt.

668 Kommissionen, som stöds av Rumänien och Republiken Polen, har bestritt dessa argument

669 I detta avseende räcker det att konstatera att Republiken Österrikes påståenden varken har styrkts eller bevisats, vilket innebär att de inte kan godtas.

670 Hänvisningen till plattformens allmänna påståenden räcker nämligen inte för att kommissionens bedömning ska förlora sin trovärdighet.

671 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den fjortonde grunden.

Den femtonde grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen

672 Republiken Österrike har gjort gällande att de bestämmelser i den angripna förordningen som är tillämpliga på fossilgasrelaterade verksamheter strider mot artikel 19.1 k i taxonomiförordningen, i vilken det föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna ska vara enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem, eftersom de tekniska granskningskriterier som föreskrivs för dessa verksamheter i stor utsträckning innehåller obestämda rättsliga begrepp och villkor som endast kommer att uppfyllas i framtiden.

673 Republiken Österrike har preciserat att vad gäller fossilgas avser rättsstridigheten särskilt uppfyllandet av ett årligt tröskelvärde på 550 kg koldioxidekvivalenter per kW under 20 år och om användningen av förnybar eller koldioxidsnål gas från och med den 31 december 2035. Republiken Österrike har även angett att det, för att kontrollera att dessa villkor är uppfyllda, föreskrivs att en oberoende tredje part ska upprätta årliga rapporter för att bedöma huruvida verksamheten följer en ”trovärdig utvecklingsbana” för att uppfylla dessa kriterier. Republiken Österrike har av detta dragit slutsatsen att avsikten inte är att kontrollera efterlevnaden av tröskelvärdet 550 kg koldioxidekvivalenter per kW efter 20 år eller att gasförsörjningen har ersatts till slutet av år 2035, vilket innebär att ett åsidosättande av dessa skyldigheter inte får några konsekvenser för klassificeringen som miljömässigt hållbar.

674 Republiken Österrike har även understrukit att kontrollen och fullgörandet av skyldigheten att senast år 2035 ersätta fossilgas med förnybar eller koldioxidsnål gas inte garanteras och, i synnerhet, att möjligheten till en omställning till vätgas senast år 2035 inte förefaller vara säkerställd.

675 Kommissionen, som stöds av Rumänien, har bestritt dessa argument.

676 Tribunalen erinrar för det första om att, såsom framgår av punkterna 483–485 ovan, påståendet att de tekniska granskningskriterierna i stor utsträckning innehåller obestämda rättsliga begrepp och villkor som endast kommer att uppfyllas i framtiden inte visar att dessa kriterier inte är enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem.

677 För det andra ska det påpekas att följande anges i punkt 1 andra till fjärde styckena i avsnitt 4.29 i bilaga I till den angripna förordningen:

”En oberoende tredje part kontrollerar att de kriterier som avses i punkt 1 b är uppfyllda. Den oberoende tredjepartskontrollanten har de resurser och kunskaper som krävs för att genomföra en sådan kontroll. Den oberoende tredjepartskontrollanten har inte någon intressekonflikt med ägaren eller finansiären och deltar inte i utvecklingen eller driften av verksamheten. Den

oberoende tredjepartskontrollanten genomför på lämpligt sätt kontrollen av överensstämmelsen med de tekniska granskningskriterierna. I synnerhet offentliggör och översänder den oberoende tredje parten varje år en rapport till kommissionen:

a) Certifiering av nivån på de direkta växthusgasutsläpp som avses i punkt 1 b i.

b) I tillämpliga fall, en bedömning av huruvida de årliga direkta växthusgasutsläppen från verksamheten beskriver en trovärdig utvecklingsbana på vägen mot att uppfylla det genomsnittliga tröskelvärde under 20 år som avses i punkt 1 b i.

c) Bedömning av huruvida verksamheten beskriver en trovärdig utvecklingsbana på vägen mot att uppfylla kraven i punkt 1 b v.

Vid genomförandet av den bedömning som avses i punkt 1 b ska den oberoende tredjepartskontrollanten särskilt beakta de planerade årliga direkta växthusgasutsläppen för varje år under utvecklingsbanan, faktiska årliga direkta växthusgasutsläpp, planerade och genomförda drifttimmar och planerad och genomförd användning av förnybara eller koldioxidsnåla gaser.

På grundval av de rapporter som överlämnas till kommissionen får den avge ett yttrande till de berörda verksamhetsutövarna…”

678 I motsats till vad Republiken Österrike har påstått går det emellertid inte att av dessa bestämmelser dra slutsatsen att avsikten inte är en kontroll av efterlevnaden av tröskelvärdet 550 kg koldioxidekvivalenter per kW efter 20 år eller huruvida gasförsörjningen har ersatts senast i slutet av år 2035.

679 Detsamma gäller påståendet att det föreligger allvarliga tvivel beträffande kontrollen och fullgörandet av skyldigheten att senast år 2035 ha ersatt fossilgas med förnybar eller koldioxidsnål gas, eftersom den faktiska möjligheten att fullgöra denna skyldighet inte förefaller vara säkerställd.

680 Såsom framgår av preciseringen att överensstämmelsen med bland annat kriterierna i avsnitt 1 b i bilaga I till den angripna förordningen kontrolleras av en oberoende tredjepartskontrollant föreskrivs nämligen en kontrollmekanism för samtliga dessa kriterier.

681 Ovannämnda argument från Republiken Österrike kan således inte anses visa att den angripna förordningen åsidosätter artikel 19.1 k i taxonomiförordningen.

682 Av detta skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den femtonde grunden.

Den sextonde grunden: Åsidosättande av taxonomiförordningens syfte och ändamålsenliga verkan på grund av risken för marknadsfragmentering

683 Republiken Österrike har i huvudsak gjort gällande att kvalificeringen av fossilgasrelaterad energi som hållbar riskerar att leda till en fragmentering av marknaden som strider mot syftet med taxonomiförordningen och skyldigheten att bevara dess ändamålsenliga verkan.

684 Enligt Republiken Österrike strider skillnaden mellan ”bättre” och ”sämre” miljömässig hållbarhet mot andemeningen och syftet med taxonomiförordningen, som är att säkerställa öppenhet genom att fastställa enhetliga kriterier på unionsnivå för miljömässigt hållbara verksamheter.

685 Kommissionen, som stöds av Rumänien, har bestritt detta argument.

686 Såsom framgår av punkterna 493–495 ovan utgör den skillnad som Republiken Österrike har kritiserat en tillämpning av taxonomiförordningen som delar upp verksamheter i olika kategorier beroende på hur varaktiga de är, särskilt i artikel 10.1 och 10.2 i denna förordning.

687 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den sextonde grunden.

688 Mot bakgrund av det ovan anförda ska talan ogillas i sin helhet

Republiken Österrikes inlaga om justering av talan

689 Enligt artikel 86.1 i rättegångsreglerna får sökanden justera talan för att ta hänsyn till en ny omständighet, nämligen att den rättsakt som begärs ogiltigförklarad har ersatts av eller ändrats genom en annan rättsakt som rör samma sak.

690 Den 20 februari 2024 inkom Republiken Österrike med en inlaga om justering av talan, i syfte att utvidga sina yrkanden till att även omfatta kommissionens delegerade förordning (EU) 2023/2485 av den 27 juni 2023 om ändring av delegerad förordning (EU) 2021/2139 om fastställande av ytterligare tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor vissa ekonomiska verksamheter ska anses bidra väsentligt till begränsningen av eller anpassningen till klimatförändringarna och för att avgöra om dessa verksamheter inte orsakar någon betydande skada för något av de andra miljömålen (EUT L, 2023/2485).

691 Kommissionen, Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland har haft möjlighet att yttra sig över inlagan om justering av talan.

692 Såsom kommissionen har påpekat föreskrivs det i artikel 86.2 i rättegångsreglerna att justering av talan ska ske inom den frist som enligt artikel 263 sjätte stycket FEUF gäller för att väcka talan om ogiltigförklaring.

693 Delegerad förordning 2023/2485 offentliggjordes emellertid i *Europeiska unionens officiella tidning* den 21 november 2023. Enligt artikel 59 i rättegångsreglerna ska fristen för att inkomma med en begäran om justering av talan räknas från utgången av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten offentliggjordes, det vill säga den 5 december 2023. Det datum som motsvarar tidsfristen på två månader efter detta datum är den 5 februari 2024. Med beaktande av den tidsfrist med hänsyn till avstånd som föreskrivs i artikel 60 i rättegångsreglerna löpte fristen för att inkomma med begäran om justering således ut den 15 februari 2024.

694 Under dessa omständigheter kan den inlaga om justering av talan som ingavs den 20 februari 2024 inte beaktas på grund av att den inkommit för sent.

Rättegångskostnader

695 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Österrike ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Österrike har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

696 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (stora avdelningen)

följande:

1) **Talan ogillas.**

2) **Republiken Österrike ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen.**

3) **Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland ska bära sina rättegångskostnader.**

van der Woude	Papasavvas	Marcoulli
Costeira	Porchia	Kancheva
Öberg	De Baere	Pynnä
Laitenberger	Steinfatt	Petrlík
Zilgalvis	Tichy-Fisslberger	Spangsberg Grønfeldt

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 september 2025.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten . . . 3

Parternas yrkanden . . . 4

Tillämpliga bestämmelser . . . 4

Inledande anmärkningar om omfattningen av den rättsliga prövningen . . . 5

Den första och den nionde grunden: Åsidosättande av förfaranderegelerna i taxonomiförordningen och av artikel 6.4 i den europeiska klimatlagen . . . 6

Den andra till den åttonde grunden: Ekonomiska verksamheter inom kärnenergisektorn . . . 13

Den åttonde grunden: Åsidosättande av artikel 290 FEUF . . . 13

Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen . . . 17

– Den andra grundens första del: Artikel 10.2 i taxonomiförordningen är inte tillämplig på kärnenergirelaterade ekonomiska verksamheter . . . 18

– Den andra grundens andra del: I andra hand, underlåtenhet att iaktta villkoren i artikel 10.2 i taxonomiförordningen . . . 23

– Den andra grundens tredje del: I andra hand, åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen . . . 30

Den tredje och den fjärde grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen . . . 32

– Den tredje grundens första del, den fjärde grundens första del och den femte invändningen i den tredje grundens tredje del: Underlåtenhet att uppfylla skyddsnivån . . . 35

– Den tredje grundens andra del: Åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen . . . 36

– De övriga invändningarna i den tredje grundens tredje del och den fjärde grundens andra del: Ignorerande av riskerna för allvarliga reaktorolyckor . . . 38

– Den tredje grundens fjärde del och den fjärde grundens tredje del: Ignorerande av risker kopplade till högaktivt radioaktivt avfall . . . 46

– Den fjärde grundens fjärde del: Underlåtenhet att beakta risker kopplade till normal drift av kärnkraftverk . . . 52

– Den tredje grundens femte del och den fjärde grundens femte del: Undergrävande av målet om anpassning till klimatförändringarna . . . 53

– Den tredje grundens sjätte del: Åsidosättande av kravet på en livscykelanalys . . . 57

– Den fjärde grundens sjätte del: Bestämmelserna i bilaga II till den angripna förordningen om förhindrande av betydande skada till följd av allvarliga reaktorolyckor och slutförvaring av högradioaktivt avfall är motsägelsefulla och otillräckliga . . . 59

– Den fjärde grundens sjunde del: I andra hand, ”brister i utredningen och motiveringen” . . . 61

Den femte grunden: Åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen . . . 61

Den sjätte grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen . . . 64

Den sjunde grunden: Åsidosättande av taxonomiförordningens syfte och ändamålsenliga verkan på grund av risken för marknadsfragmentering . . . 65

Den tionde till den sextonde grunden: Fossilgasrelaterade ekonomiska verksamheter . . . 66

Den tionde grunden: Åsidosättande av artiklarna 10.2 och 19.1 f och g i taxonomiförordningen samt av försiktighetsprincipen . . . 67

– Den tionde grundens första del: Förekomsten av koldioxidsnåla alternativ . . . 67

– Den tionde grundens andra del: Avsaknad av bidrag till omställningen till en koldioxidneutral ekonomi i enlighet med 1,5 °C-målet . . . 69

– Den tionde grundens tredje del: Åsidosättande av kravet på en livscykelanalys . . . 77

– Den tionde grundens fjärde del: Tröskelvärdena 270 g koldioxidekvivalenter per kWh och 550 kg koldioxidekvivalenter per kW åsidosätter skyldigheten att motsvara bästa prestanda inom sektorn eller branschen . . . 78

– Den tionde grundens femte del: Hinder för koldioxidsnåla alternativ . . . 79

– Den tionde grundens sjätte del: Åsidosättande av förbudet mot inlåsningseffekter . . . 80

– Den tionde grundens sjunde del: Åsidosättande av artikel 19.1 g i taxonomiförordningen . . . 80

– Den tionde grundens åttonde del: I andra hand, åsidosättande av artikel 19.1 f i taxonomiförordningen, försiktighetsprincipen samt ”brister i utredningen och motiveringen” . . . 81

Den elfte grunden: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen och av artikel 19.1 a och j i taxonomiförordningen på grund av avsaknaden av teknikneutralitet . . . 82

Den tolfte grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 19.1 f i taxonomiförordningen, samt av försiktighetsprincipen . . . 84

Den trettonde grunden: Åsidosättande av artiklarna 11 och 19.1 f i taxonomiförordningen, samt av försiktighetsprincipen . . . 85

Den fjortonde grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 i) i taxonomiförordningen på grund av uppkomsten av strandade tillgångar . . . 86

Den femtonde grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 k i taxonomiförordningen 87

Den sextonde grunden: Åsidosättande av taxonomiförordningens syfte och ändamålsenliga verkan på grund av risken för marknadsfragmentering 88

Republiken Österrikes inlaga om justering av talan 89

Rättegångskostnader 90